

Giới thiệu Cuộc Sống Tình Nhân

Truyện Cuộc Sống Tình Nhân của tác giả Bách Giai Nghiê thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, là truyện ngược nói về tình yêu và thù hận đan xen nhau.

Hai cô đều là cô nhi sống cùng nhau từ nhỏ ở cô nhi viện Hoa Nhiên. Vì cứu lấy cô nhi viện hai cô quyết tâm không cần biết làm cách gì phải có tiền để mái nhà duy nhất của mình không bị phá đi. hai cô chia nhau ra đi kiếm chó trêu hay lại cùng làm tình nhân dùng thứ quý giá của mình để đổi lấy nơi sống cho bọn trẻ. Thời hạn một năm chỉ cần tới đó cô sẽ quay trở về cuộc sống trước đây.

Anh ta điều là tổng giám đốc tập đoàn lớn, có tiền lại là những người đàn ông hoàn kim và còn là bạn thân. Liệu họ sẽ có được tình yêu hay sự thù hận mới các quý vị theo dõi chuyển biến tiếp theo của câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cô nhi viện gặp nạn

“Đồng Đồng không xong rồi không xong rồi”, tiếng kêu đầy hốt hoảng của Y Thuần làm Giai Đồng buông cuốn sách đông y ra quay qua hỏi Y Thuần.

“Thuần Thuần cậu làm sao thế có chuyện gì mà cậu hốt hoảng vậy” Giai Đồng nhìn Y Thuần thấy con mắt cô đỏ húp nước mắt tới nói ra lắp bắp “Cô nhi cô nhi”

Cô thấy vậy trực tiếp hỏi người đứng kế bên mặt cắt không còn giọt máu “Phi Phi làm sao thế xảy ra những gì bình tĩnh nói”

Lam Phi nghe Giai Đồng chỉ ngay mình cô quyết định thật bình tĩnh nói ra “Đồng Đồng cô nhi viện hức cô nhi viện sắp bị người ta sang bằng rồi. Họ muốn lấy mảnh đất đó để xây dựng một khu trò chơi. Su cô có điện thoại cho cậu nhưng cậu không bắt máy rồi su cô lại điện thoại cho Thuần Thuần bảo là như vậy. Bất hai người nhanh chóng về cô nhi viện”

Lập tức Giai Đồng bỏ hết tập sách vào ba lô, thấy vậy Y Thuần và Lam Phi chạy qua chỗ mình thu dọn hết tập sách chạy nhanh ra khỏi trường học.

Lam Phi chạy đi lấy xe chở cả ba người đi về Hoa Nhiên. Giai Đồng thật không còn bình tĩnh nữa cô túm chặt bàn tay thành nắm đấm biểu tình cho việc cô đang rất tức giận và phải làm cho chính mình bình tĩnh.

Y Thuần thấy Giai Đồng phải cố kìm nén lòng đầy chua xót, vỗ vào bả vai Giai Đồng nói “Nhất định cô nhi sẽ không sao chúng ta về phải tìm cách không để cho các sư cô và những đứa trẻ một lần nữa không có nhà”

Gạt giọt nước mắt trên mặt Y Thuần cô mỉm cười nói “Àn, chúng ta sẽ có cách mọi chuyện sẽ không sao đừng lo quá”

Xe dừng bước trước cổng 3 người chạy nhanh vào cô nhi viện thì thấy một người đàn ông đang xô sư cô ngã xuống đất mấy đứa nhỏ thì ôm nhau khóc rống lên.

Y thuần chạy nhanh lại đỡ sư cô quát “Ông có thái độ gì vậy tại sao ông lại xô sư cô người đáng tuổi mẹ ông, quả thật ông không còn là con người nữa”

Lam Phi lại gần mấy đứa nhỏ đỡ dành tụi nhóc vừa chấn an vừa nói “Ngoan nhe ngoan nhe có tụi chị đây rồi không sao nữa nín nào”

Nhìn sư cô nhìn Y Thuần Lam Phi và tụi nhỏ Giai Đồng bình tĩnh kìm chế mình bước tới người đàn ông đó mở miệng hỏi “Như thế nào lại muốn sang bằng Hoa Nhiên”

Người đàn ông đó nhìn cô cười khinh bỉ nói “Đây vốn dĩ là mảnh đất của chủ nhân tao bây giờ ngài cần nó để xây khu trò chơi, tao tới đây bảo tụi bây rồi đi, khôn hồn thì biến nhanh”

Giai Đồng cười nhạt đáp “Mảnh đất của chủ nhân ông haha về hỏi chủ nhân ông nhắm có thể nuốt trôi mảnh đất này không”

“Chát”. Một cái tát rơi xuống mặt cô người ra tay là người đàn ông đề tiện đó.

“Đồng Đồng/ Đồng Đồng tỷ tỷ con/cậu/tỷ tỷ có sao không” mọi người đồng thanh nói nhìn cô đầy lo lắng.

“Không sao chỉ là một cái tát thôi mà, như thế nào thì chủ nhân giẻ rách của ông mới buông tha cho cô nhi viện của tụi tôi nói đi” cô vừa lấy khăn giấy từ cặp ra lau sạch vết dơ do cái tát hồi nãy cười khẩy vừa nói.

Ông ta nhìn thấy hành động của cô tức giận rồi nói “Mày thật thông minh, chỉ cần cô nhi viện của mày đưa cho chủ nhân tao 200 tỉ chủ nhân tao sẽ buông tha”

“Thật khổ nạn mà “Y Thuận tức giận quát

“Được. Bây giờ thì tốt nhất ông nên biến đi “Giai Đồng nói.

Y Thuận nhìn cô thốt ra “Đồng Đồng làm sao chúng ta có thể “

Sur cô nói “Đúng rồi con làm sao chúng ta có nhiều tiền như vậy “

Giai Đồng nhìn qua mọi người rồi nói “Thời hạn đưa tiền “

“Haha tao cho tụi bây hai tuần. Hai tuần sao tao quay lại. Giờ thì tao đi về báo lại với chủ nhân mày chứ có dờ trờ. Đi về tụi bây “ông ta vừa nói ra lệnh cho đám đàn em của mình đi ra khỏi cô nhi viện.

“Đồng Đồng tiền đâu chúng ta có mà cậu lại đồng ý như vậy “Y Thuận chạy lại lay lay Giai Đồng vừa khóc vừa nói.

Giai Đồng nhìn thẳng vào mắt Y Thuận khẽ thời dài nói “Thuần Thuần chúng ta còn cách nào sao, không đồng ý liệu họ có buông tha cho chúng ta không ??? “

“Hay để tớ về nói với gia gia xin ông giúp đỡ chúng ta được không” Lam Phi mở miệng ra đưa lời đề nghị.

“Không được đâu Phi Phi cậu mà về xin bọn họ sẽ có ác cảm với cậu hơn còn mẹ cậu nữa liệu phu nhân nhà đó sẽ không buông tha nhục mạ hành hạ mẹ cậu không “Thuần lau nước mắt đáp.

Giai Đồng xoa xoa trán nói “Đúng đó Phi Phi giờ cậu và mẹ cậu đang là cái gai trong mắt họ, họ đang tìm thời cơ để nhổ nó đi đấy nên tuyệt đối không được. À mà sur cô đưa các em về nghỉ ngơi đi tý nữa chúng ta bàn tiếp chuyện này “

“Được sur cô biết rồi các con cũng đi nghỉ ngơi đi “nói rồi sur cô dắt tụi nhỏ đi vào gian phòng.

Phải là sao để có số tiền lớn đây không lẽ phải làm cách đó mới có thể để cô nhi viện bình yên mà sống. Haizz chỉ còn cách đó mà thôi.

“Phi Phi cậu về với mẹ cậu tý đi chăm sóc cho bà rồi ghé qua đây, Thuần Thuần đi nghỉ đi tý đợi Phi Phi qua rồi mình tìm cách. Tớ mệt quá đi nghỉ trước “Giai Đồng vừa suy nghĩ vừa nói rồi cô một mạch bước đi vào gian phòng mình để hai người đứng đó nhìn bóng dáng ưu thương của cô.

“Thôi tớ về cậu cũng nghỉ ngơi đi tý tớ qua “tạm biệt Y Thuận, Lam Phi bước ra khỏi cô nhi lên xe chạy về nhà.

Y Thuận cũng vội quay về phòng tắm sạch sẽ để nước cuốn trôi đi một mối. Thả mình xuống giường Giai Đồng lại suy nghĩ.

“Chào cô gái, thật là đường đột tôi tên là Phi Nhi??. Một người đàn bà lạ mặt lại nói chuyện với Giai Đồng, “Chào bà, có chuyện gì sao???. “Ta vô thủy vấn đề luôn ta đang cần một cô gái vừa đẹp vừa trẻ như cô để làm tình nhân cho các tổng giám đốc nếu cô đồng ý cô có thể ra giá “. “Bà muốn tôi làm tình nhân, tôi không cần bà đi đừng để tôi lặp lại lần thứ hai “cô cười khẽ rồi nói. Bà ta đáp “Đừng nóng đây là danh thiếp của ta, cô cứ cầm lấy khi nào cần thì tìm đến ta, cô yên tâm ta không để thanh xuân của cô bị chôn vùi với mấy lão già đâu. Ta về trước hẹn ngày gặp lại. Cô nhìn tấm danh thiếp cầm lên vuốt nhẹ bỏ vào ví.

Hồi tưởng lại cái ngày gặp bà ta, cô nhếch môi “Bách Giai Đồng ơi mày không còn con đường nào khác nữa rồi, chỉ còn cách làm tình nhân cho người ta mày mới cứu được cô nhi này thôi haizz liệu có giống như trong tiểu thuyết không haha đó chỉ là ảo tưởng“.

Y Thuận tắm xong cầm điện thoại điện cho một người nào đó. “Chào bà, tôi là Băng Y Thuận tôi muốn làm một cuộc giao dịch” Y Thuận nói khẽ. Bà ta cười hỏi “Làm tình nhân à, được thôi tối nay 8h gặp nhau tại nhà tôi XXXX “. “Được“. Tắt điện thoại cô vui đầu vào chần chẫn mất ngủ.

Ở một ngôi nhà khác chính xác là ngôi nhà đang ở của LamPhi cô bước vô nhà đi thẳng vào phòng gia gia liệu người có thể hay không cô nhi viện không thể mất còn một hi vọng dù là nhỏ thì cũng còn cơ hội. Cô mỉm cười gõ cửa phòng “Cốc, cốc, cốc “

Một giọng uy nghiêm truyền ra “Vào đi “. LamPhi hít một hơi thật sâu mở cửa vào “Chào gia gia “cô cúi đầu chào người đàn ông ngồi trên chiếc xe lăn.

“Là con à Phi nhi, tìm gia có chuyện gì, lại đây “ông vừa nói vừa vẫy tay kêu cô qua.

Cô bước lại nhìn ông nói “Gia ơi, con cần gia giúp đỡ gia có thể nào cho con mượn 200 tỉ được không, con biết số tiền này rất lớn nhưng con thật sự rất cần nó “. Ông nhủ mày hỏi “Con cần số tiền lớn này để làm gì “. “Không đâu gì ông con cần nó để giúp đỡ một cô nhi viện vì nơi đó là nơi sống của bạn thân còn và tụi nhỏ đáng thương không nơi nương tựa, nếu mất đi ngôi nhà chung đó thì tụi nhỏ phải sống ở đâu đây” Cô vừa rơi nước mắt vừa cố nói rõ từng chữ. Ông khẽ thờ dài nói “Để ta suy nghĩ con về phòng nghỉ ngơi đi “. Cô cúi đầu cảm ơn ông rồi bước r ngoài.

Cô vào phòng nhìn mẹ cô cô kêu “Mami người đang làm gì đó, con mới học về “. Mẹ cô quay đầu lại mỉm cười nhìn cô “Con về rồi à mệt không, sao con lại khóc, trong trường có ai ăn hiếp con sao nói mami nghe “. Cô chạy lại ôm bà lắc đầu nói “Ai dám ăn hiếp con chứ, con chỉ là ...”

“Rầm, rầm“. Cánh cửa phòng mở ra rồi đóng lại. “Ranh con mày chỉ là một đứa con hoang, mày lấy tư cách gì đòi gia gia cho mày 200 tỉ, có phải mày thấy tao đã chết rồi phải không. Hay con gái mẹ mày kêu mày làm như vậy “mở miệng ra lúc nào cũng độc ác không quay lại nhìn cô cũng biết là ai chỉ

có bà bà của cô mà thôi.

Cô đứng lên quay lại che cho mẹ cô nói “ Con chỉ mượn của gia để cứu cô nhi mà thôi chuyện này không liên quan tới mẹ con người muốn trách muốn mắng thì cứ nhắm thẳng con, người cũng không có tư cách lăng nhục mẹ con “

“ Bốp, bốp, bốp “ ba cái tát nằm ngay bên má của cô. “ Mày gan lắm cả tao mày cũng dám phản bác ai sẽ tin mẹ mày không liên quan tới vụ này, cái thứ có mẹ mà nương biết dạy như mày không phải ba mày tao không bao giờ cho mày bước vào Bạch gia này đâu “ bà ta vừa tát vừa mắng cô xối xả.

“ Đã là con ngoài vòng dã thú như mày có quyền gì xin tiền mà còn không biết đúng sai như mày trả lời lại bà “ người vừa mở miệng châm đầu vô thêm đó là người em gái cùng cha khác mẹ của cô Bạch Uyên Châu.

“ Thôi được rồi con gái con im một chút đi con sợ nhà này không loạn nữa à “ Lục Uyển Nghi phu nhân mẹ của Uyển Châu nhắc con gái bà ta.

Kẻ xướng người họa thật hay cô cười chua chát ngửa mặt lên trần nhà không để cho nước mắt chảy xuống bởi một danh từ “ Đứa con riêng “ cô không nói đứng nhìn ba người họ.

Bà bà cô lại tát cô thêm một cái nói “ Nhìn mặt mày tao đã thấy ghét rồi mày đừng hòng có một cái từ cái nhà mày đây là lời cảnh cáo lần chót cùng dành cho mày và mẹ mày nhớ lấy, đi ra ngoài “. Họ cười khinh bỉ mẹ con cô bước ra khỏi phòng.

Cô vuốt hai má của mình quay qua quỳ xuống trước mặt mẹ mình lúc này cô không thể kìm chế nước mắt của mình nữa “ Mami ơi con xin lỗi, con xin lỗi cũng vì con mà mami bị người ta nhục mạ con đúng là đứa con bất hiếu mà huhu “. Bà vuốt tóc cô mỉm cười “ Con gái ngốc mami không sao, mami quen rồi, mami không còn nước mắt dành cho cái gia đình này nữa, con gái con có sao không “. Bà đưa tay nâng mặt cô lên hai bên má đã sưng đỏ lên, bà xót xa xoa nhẹ hai má cô.

Cô bảo “ Con không sao tý con thoa thuốc lên là hết à mami đừng lo, à con đi tắm cái mami nghỉ đi “. Cô đứng lên lấy quần áo bước vào nhà tắm.

Mẹ cô nhìn cô bà lắc đầu chính mẹ đã để con chịu khổ theo mẹ rồi xin lỗi con gái.

Cô tắm xong thì trời cũng vừa tối cô nói với mẹ rằng “ Mami con cần đi qua cô nhi một tý chút con về, ăn cơm xong mami đi nghỉ đi không cần đợi con “. Nói rồi cô không đợi mẹ cô trả lời bước thẳng ra khỏi nhà.

“ Đứng lại “ không biết là tiếng nói của ai cô cũng không quan tâm quay đầu lại nhìn một nhà ngồi ngay sofa phòng khách, họ cũng đang nhìn cô nở nụ cười khinh bỉ. Cô hỏi “ Có chuyện gì ạ?? “. “ Gia gia không thể cho con mượn tiền được, hiện tại nhà ta đang đầu tư nên không đủ tiền cho con được “ ông cô lên tiếng.

“ Con biết rồi thôi con đi công chuyện tý chào mọi người “. Nói rồi cô bước ra ngoài lên xe đi tới cô nhi viện.

Lúc này ở cô nhi Giai Đồng đang bận nấu ăn cho mọi người, Y Thuần bày chén muỗng ra cho tụi nhỏ cô nghe thấy vài tiếng thờ dài của sư cô. “ Thuần Thuần tý tỷ liệu chúng ta có phải hay không rồi khỏi đây “ một trong mấy đứa nhỏ lên tiếng hỏi.

Cô cười trấn an tụi nhỏ “ Không có đâu tỷ tỷ cùng với Đồng Đồng tỷ tỷ sẽ có cách không để tụi em phải rời khỏi đây đâu. Đây là nhà cũng của chúng ta mà phải không “.

“ Dạ phải ạ “ thấy bọn nhỏ đồng thanh bất giác Giai Đồng nở nụ cười bằng mọi giá tỷ sẽ giữ lại ngôi nhà hãy yên tâm.

“ Được rồi ăn cơm thôi để tỷ đưa phần ăn cho mấy đứa. Ăn rồi phải xem lại bài vở biết không “ Giai Đồng tắt bếp bày món ăn vào bát của tụi nhỏ. “ Tụi em biết rồi ạ “.

“ Chào sư cô, chào tụi em “. “ Chào Phi Phi/ Phi Phi tỷ tỷ “.

“ Tới rồi sao qua đây ngồi ăn cơm đợi Thuần Thuần dọn chén đĩa “ sư cô vẫy tay nói.

Lam Phi kéo ghế ngồi xuống bàn ăn thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên “ Như thế nào đi cầu xin họ để ăn vài cái tát rồi bị nhục mạ sao, trước khi rời khỏi tớ đã nói gì, cậu cố ý bỏ ngoài tai phải không “.

“ Tớ tớ ... chỉ cần một chút hi vọng tớ không muốn bỏ cuộc Đồng Đồng tớ thật xin lỗi cậu đừng tức giận “ cô cúi gầm mặt khẽ nói.

“ Phi Phi ơi là Phi Phi cuối cùng thì sao có được gì không, họ sẽ giúp tụi mình sao, sao cậu ngốc thế, còn nữa rồi mẹ cậu có bị bọn họ hành hạ không “ Y thuần tức giận đặt chén đĩa xuống quát lên.

Lam Phi ngược nhìn Y Thuần nở nụ cười chua xót “ Chỉ là họ lăng nhục mẹ con tớ một chút thôi, chuyện này vốn dĩ tớ quá quen rồi, mẹ tớ không sao các cậu đừng lo “.

“ Haizz do sư cô vô dụng quá không giúp gì được cho tụi con “ lau giọt nước khóe mắt sư cô nói nhìn sư cô giống như già đi mười tuổi.

“ Thôi được rồi tụi con sẽ tìm cách sư cô đừng lo, chúng ta ăn cơm đi “ Giai Đồng một mình lên tiếng. Không nói tới nữa mọi người tập chung im lặng ăn cơm.

Giai Đồng ăn được một ít bỏ chén xuống đứng lên “Mọi người cứ tiếp tục ăn con đi công chuyện một tý” nói rồi cô bước quay về phòng xách túi đi ra khỏi cô nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Số phận an bài

Giai Đồng cầm điện thoại điện cho tú bà “Tôi là Giai Đồng phiền bà cho tôi biết địa chỉ” nhận được những gì cần biết cô cúp máy bắt taxi đến địa chỉ đó.

Khu nhà là một khu chung cư khá sang trọng cô bước xuống đi lên thang máy tìm số nhà của bà ta. Cô thở một hơi thật dài rồi ấn chuông.

“Ting Ting Ting” một người đàn bà ra mở cửa chính xác là bà tú bà lần trước, bà ta cười niềm nở mở cửa cho cô vào. “Chào cô gái, cô ngồi đi ta lấy nước cho cô uống” bà ta quay ra bếp đem ly nước tới cho cô.

“Tôi vô vấn đề luôn nhé” không đợi bà ta trả lời cô nói tiếp “Tôi đang cần một số tiền giống như lần trước bà đã nói là làm tình nhân, tôi đồng ý bà giúp tôi liên hệ với một người nào đó tùy ý”.

Bà ta nhìn cô mắt khẽ chớp “Được thôi”, đang nói điện thoại bà ta reo lên, chỉ thấy bà nhanh chóng bắt máy nói vài câu “Dạ được, dạ được tối nay tôi sẽ cho cô ấy tới nơi của tổng giám đốc Nam Cung”. Bà ta quay qua nhìn cô cười bà ta bảo “Cô thật có số tốt, mới tới mà tổng giám đốc Nam Cung đã chôn cô, hôm nay có thể bắt đầu, cô đừng thắc mắc sao ngài ta biết cô vì bên kia ngài ta có thể thấy cô thông qua camera phía trước cô, cô ra giá đi”

Cô hơi ngược lên nhìn quả thật có camera nhưng cô lại thấy dấu hiệu đã tắt chất bên kia đã không còn xem chưa kịp mở miệng là lại nghe tiếng chuông cửa vang lên “Ting ting ting”, bà ta ra mở cửa, “Chào bà” một tiếng nói quá quen thuộc làm cô đang cuối gằm mặt cũng phải ngẩng đầu lên. “Thuần Thuần, sao cậu lại tới đây” cô ngạc nhiên nhăn mày hỏi người mới bước vào.

Thuần Thuần cũng ngạc nhiên không kém cười với cô từ từ ngồi xuống nói “Chúng ta lại cùng ý tưởng sao, định mệnh thật, vậy chia 50% nhé, giờ là đúng với câu có phúc có hưởng có họa cùng chia rồi”.

“haha, phải không, cuộc đời chúng ta chỉ có thể thôi sao, cậu có thể về hay không” cô vừa cười chưa xót vừa hỏi.

“Đồng Đồng tớ biết cậu muốn chịu một mình nhưng chúng ta cùng lớn lên tình cảm hơn người thân tớ làm sao để cậu chịu một mình hưởng chi chuyện này cũng có tớ mà” Y Thuần trừng mắt nói.

“Không hối hận” cô nhìn rồi mở miệng nói, “Được” Y Thuần đáp. Giai Đồng tiếp tục câu chuyện gian dờ hồi này “100 tỉ”.

Bà ta này giờ không lên tiếng nghe cô nói bà ta lấy điện thoại ra cô thừa biết bà ta điện thoại cho ai chính là người muốn cô “Cô gái đó ra giá 100 tỉ, được tôi sẽ kêu cô ta xuống dưới lầu đợi ngài”.

“Thành giao, giờ cô xuống dưới lầu ngài ấy sẽ tới đón cô, thời hạn là một năm mai tôi ghé đưa hộp đồng và tiền cho cô, nhanh xuống đi” cúp điện thoại bà ta nói với cô.

“Được, đa tạ bà, Thuần Thuần chúng ta phải mở con đường mới rồi, có gì điện thoại cho tớ nhé, đi trước đây, tạm biệt” cô tính nói nhưng nhìn thấy đôi mắt kiên quyết của Thuần Thuần thì lại thôi chỉ nói vài câu rồi tạm biệt.

“Được rồi cậu của phải bảo trọng haha” Y Thuần cười gượng xua tay bảo cô đi. Cô cúi đầu chào bà ta rồi mở cửa nhà đi xuống lầu đợi xe tới.

Giờ chỉ còn Y Thuần và bà ta, Y Thuần thấy bà ta nhấn 1 cái nút camera được bật lên. Cô ngược lên nhìn liệu sẽ là ai đây, điện thoại bà ta reo chắc chắn đã có người chăm cô, cô im lặng đợi bà ta nói.

“Chào giám đốc Chu, được tôi sẽ chuẩn bị giúp ông, khoảng một tiếng ông hãy tới đón nhé, chào ông” bà ta cúp máy thở dài nói “Ông ta đã 40 tuổi, hôm nay ông đã nhìn chúng cô, cô phải làm bạn gái trong bữa tiệc tối nay cho ông, ông rất giàu có, cô cũng ra giá 100 tỉ đúng không, thành giao hay không”.

Cô lặng im suy nghĩ chấp nhận hay không đây, nếu không chấp nhận có lẽ sẽ mang nhiều phiền phức, thôi thì chấp nhận số phận vậy. “Đúng là 100 tỉ, thành giao” cô trả lời.

“Được vậy bây giờ tôi sẽ dẫn cô đi lựa chọn trang phục và trang điểm, chúng ta đi thôi” Bà ta nói rồi nắm tay cô đi ra ngoài.

Giai Đồng bước xuống thì có một chiếc xe chạy lại, một người đàn ông bước xuống hỏi cô “Cô là người của Phi Nhĩ”.

“Đúng” cô đáp nhẹ. “Vậy mời cô lên xe” người đàn ông nói xong mở cửa xe mời cô lên.

Ngồi trong xe cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi qua đêm nay cuộc đời cô sẽ khác sẽ phải làm tình nhân cho người ta à mà không phải mình ên cô còn cả Thuận Thuận nữa. Định mệnh thật nghiệt ngã mà đúng là điều có sự sắp đặt hết, chỉ còn cách thuận theo tự nhiên thôi.

Xe dừng cô mở mắt ra bước xuống đi theo người đàn ông đó, là một khu nhà rất đẹp xung quanh rất nhiều hoa vì đây là ban đêm nên vườn lại được thấp sáng bằng những đèn nhỏ li ti rất thơ mộng quả thật chủ nhân ngôi nhà này rất biết thưởng thức. Anh ta đưa cô cho một người con gái khoảng tầm 20 tuổi rồi lui ra. Người con gái đó dẫn cô lên phòng rồi dặn dò vài điều “Tôi tên là Nguyệt 22 tuổi sẽ là người hầu thân cận của cô chủ có việc gì cứ gọi tôi, giờ cô chủ nên đi tắm gội ngay về” nói rồi không đợi cô trả lời cô ta đi thẳng ra ngoài bỏ lại cô trong phòng.

Cô nhìn qua căn phòng tường và giường đều màu xám, cô bước ra ban công phòng cánh cửa lại được làm bằng kính phía trước có rất nhiều chậu hoa đủ màu sắc, làm cô thật thoải mái, nhìn sơ qua phòng rất đầy đủ tiện nghi đúng thật là người giàu. Cô lắc đầu rồi mở tủ lấy ra cái áo choàng bước vào phòng tắm. Tắm xong cô thấy buồn ngủ nên đã lên giường nhắm mắt ngủ thiếp đi mà cô lại quên chuyện quan trọng đợi người đàn ông đó về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2: tiếp

Y Thuận theo bà ta vào tiệm trang điểm cô được thợ trang điểm hóa từ lọ lem thành công chúa nghe thật giống như cổ tích. Cô cao 1m65 lại mặt chiếc váy dài màu xanh ngọc trẻ vai da cô không được coi là quá trắng nhưng chiếc váy làm bạc tông da của cô, tóc được uốn lộn to thả tự nhiên và 1 đôi dày cao gót màu xanh. Cô đứng trước gương, nhìn ảnh phản chiếu gương mặt vốn thanh tú nay qua trang điểm tạo thêm phần diễm lệ, xinh đẹp. Quả thật công nghệ makeup thật làm người ta sợ hãi.

Xe tới trước tiệm cô được tú bà dắt tay bước ra ngoài, cửa xe mở sẵn bà đẩy cô vào trong rồi đóng cửa lại. Cô quay qua nhìn người đàn ông 40t này quả thật giống như cô tưởng tượng lùn, bụng lại bự ánh mắt như cô thật ghê tởm, mới lên xe thôi đã bắt đồ sờ soạng lên người cô. Nhìn lại cảm giác buồn nôn với đánh người cô cười thật tươi mở miệng nói

“Chào tổng giám đốc Chu, tôi là Băng Y Thuận, rất hân hạnh khi gặp ngài”. Nhìn mỹ nhân phía trước mình ông nở nụ cười đầy bản đục nói “Đừng có khách sao như vậy sao này là người của ta rồi không cần phải xa cách như thế đâu”.

Cô gật đầu cười cười nhìn bàn tay mình bị nắm cô bất giác muốn rút lại nhưng cô lại nhớ bây giờ cô đang là tình nhân của lão già này phải nhịn thôi. Cô rũ mắt xuống che giấu đi nỗi tuyệt vọng của bản thân, nhưng làm vậy cô mới có thể cứu cô nhi viện xan xẻ cho Đồng Đồng.

Xe dừng bước cô bước xuống khoát tay lão ta bước vào buổi tiệc nói rõ hơn thì là tiệc mừng thọ của gia chủ Kim gia nếu cô nhớ không lầm thì một lão già đầy thủ đoạn trên thương trường ai gặp cũng phải nể. Mà khắp nơi trong buổi tiệc đều là nhân vật to lớn hôm nay cô được mở rộng tầm mắt rồi.

Cô cũng lão già đó bước lại chúc mừng gia chủ Kim gia lại xoay cũng với bạn cũng lão già này. Ánh mắt của mấy người này hận không thể ăn nuốt cô, cô khẽ lắc đầu rùng mình một cái. Cô vội rút tay nói với lão già đó mình muốn đi ăn một chút đồ, lão rất sáng khoái bảo cô cứ tự nhiên.

Lại tới mỹ vị gặp một ít thức ăn vào đĩa ngồi vào một cái bàn khuất nhưng cô có cảm giác có người nhìn vào từ khi bước vô đây tới bây giờ. Cô thờ dãi không quan tâm nữa ăn một ít rồi đi tìm lão già đó, tìm hoài không gặp cô nhẫn nại đi đến bụi cây phía trước thì bỗng nghe một tiếng nói “Các chú cứ yên tâm, ta chơi xong sẽ quần cho các chú, ai cũng sẽ được hưởng” một tràng cười ghê tởm vang lên khiến cô giật mình chạy ra khỏi chỗ đó.

Đứng vào góc không có người cô cố ý vuốt ngực cho mình bình tĩnh người mở miệng hồi nãy chính là lão già đó, ông ta lại tình ăn cô xong rồi quăng cho mấy người khác thật đáng sợ. Bây giờ cô phải làm sao đây bỏ chốn bằng cách nào hay điện cho Đồng Đồng. Nói là làm liền cô cầm điện thoại tính nhấn nút điện thì thấy có một người đi đến ngay trước mặt cô nói “Tôi giúp cô thoát khỏi lão già dê tiện đó”.

Cô nhìn thấy người đàn ông đó hơi ngẩn ra một chút, người đàn ông này thật sự rất đẹp mắt thật là mỹ nam. Nhưng cô lại biết không ai cho không ai thứ gì cô nói thẳng “Điều kiện là gì”.

Người đàn ông đó hơi ngạc nhiên nhưng lại vẫn nói “Thay vì làm tình nhân cho lão già đó cô làm tình nhân cho tôi tiền cô cần tôi sẽ đưa đủ”

Cô nhủ mày suy nghĩ làm tình nhân cho người đàn ông này thì đỡ hơn làm cho lão già đó không suy nghĩ nhiều cô nói “100 tỉ 1 năm thành giao không”.

“Được” người đàn ông vừa nhìn cô vừa nhủ nhủ mày lại dám ra điều kiện với tôi, đúng là có tính cách.

Cô thấy hân cầm điện nói chuyện với người nào đó chất thuộc hạ mà nội dung liên quan tới cô “Nói với giám đốc Chu cô gái hôm nay đi cùng với ông ta tôi muốn”. Chỉ một câu vậy thôi cô đã đoán ra một phần người đàn ông này địa vị không thấp, không nên phật lòng nếu không cô sẽ thăm.

Đang lơ lơng cô bị một cánh tay dất đi quăng vào trong xe đến khi hoàn hồn lại thấy bên cạnh hần người đàn ông vừa mới dứt người này nhắm mắt đường thần, thật bạo lực. Còn thuộc hạ hần nhìn lướt qua cô, cô chẳng buồn để ý nhìn ra ngoài cửa kính xem xe chạy còn tốt hơn.

Bên chỗ Giai Đồng cô ngủ quên cả trời đất, ngai đại nhân của cô đã về tới mà cô còn đang say giấc, bước vào phòng anh ta nhìn thấy cô ngủ thì cực kì không hài lòng lại đi vào phòng tắm, cô nghe thấy tiếng nước chảy thì mở hai con mắt buồn ngủ ra dụi dụi một tý cho tỉnh táo. Hần anh ta đã về còn mình thì lại ngủ không biết một tý có quăng cô trở về lò sản xuất không nữa. Cô đang suy nghĩ thì cửa phòng tắm mở ra phải nói là thân hình tuyệt đẹp chỉ quần một cái khăn nơi kia. Nhìn khuôn mặt anh ta cô bất giác rùng mình, ánh mắt lại lạnh tanh nhìn ra không một tia tình cảm nào. Cô nhìn anh ta, anh ta lại bước đến bên giường ngồi xuống. Mùi hương bạc hà xông vào mũi làm cô dễ chịu đôi chút nên mở miệng “Tôi là Bách Giai Đồng vừa rồi tôi rất xin lỗi tôi không cố ý ngủ mà không đợi anh” không một chút giả tạo mà cô lại không có khả năng ông ẹo góm ghẹo đó.

Anh ta nhìn cô tổng thể sơ lược gương mặt cô khá đẹp nhưng khí chất lạnh tanh nói chuyện vô cùng khách khí tuy cô không xinh đẹp như những tình nhân trước của anh ta ở cô anh cảm thấy có điều mới lạ nhưng đột nhiên anh lại cười châm biếm nói “Cũng vì tiền mà thôi nếu đã vậy cô nên làm đúng trách nhiệm của mình đi” đàn bà vẫn là đàn bà điều hãm lợi như nhau. Nói rồi anh đề lên người cô, cô tránh ánh mắt đầy khinh bỉ của anh ta vẫn thần nhiên cho anh ta cởi bỏ quần áo của cô. Nhìn thân hình của cô rất được mắt chỗ nào cần lời thì lời cần lờ thì lờ anh lại nhìn thấy đôi mắt cô sâu, trong đó chính là một sự thanh tỉnh khiến người nhìn điều bị hút vào.

Anh ta hôn từ môi xuống cổ rồi dần dần nụ hôn rơi xuống bụng. Tay anh ta nắm lấy bộ ngực trắng nõn mà xoa, cô cảm thấy náo sắp hồng mắt rồi, toàn thân cô bắt đầu nóng lên anh ta lại chồm lên cắn vào vành tai cô, cô khẽ kêu một tiếng “ừm, ừm”. Một tay vừa xoa phía trên tay kia đem luồng xuống phía dưới cơ thể của cô, nơi nào đó bị trêu chọc, da thịt bị anh ta chà đạp không thương tiếc. Đầu óc bắt đầu trống rỗng anh ta lại cắn vào điểm hồng trước ngực cô, cô chỉ có thể phát lên tiếng ngâm nga đầy yêu mị “ừm ừm ừm” làm cho nơi nào đó của anh ta nhóm lên một đóm lửa.

Anh ta đột nhiên đưa một ngón tay vào sào huyết của cô nơi đó đã ướt ướt rút ra rút vô khiến chất lỏng càng chảy ra nhiều cơ thể cô rất miễn cảm. “A a ừm ừm” bấy giờ lý trí cô đã bị quăng ra sau đầu cô khẽ nói “Muốn... Muốn” anh ta nghe cô nói bất giác đưa vào thêm một ngón nữa đẩy nhanh càng nhanh cô chỉ có thể ngâm nga “Ừm a a, muốn muốn” vừa nói cô vừa sờ soạng lên người anh ta bị kích thích như vậy anh buông tay ra, đỡ hông của cô, đồng một cái liền đâm thẳng vào.

“Đau” cô than một tiếng nước mắt chảy dài, thân thể đau đớn như bị xé rách làm cô tỉnh đi vài phần. Anh ta thoáng cái nhú mày cô ta vẫn còn trong trắng sao, trước giờ anh ta luôn thích dây dưa với người còn nguyên vẹn. Thở dài một hơi anh ta không giám di chuyển vì đây là lần đầu của cô để giảm bớt cơn đau anh lại xoa bóp nơi ngực cắn vào vành tai nơi miễn cảm nhất của cô. Thấy cô từ từ thả lỏng cơ thể bắt đầu uốn éo, miệng cũng phát ra những tiếng rên rì. Anh đem hai đùi của cô vòng qua bên hông mình dùng sức đung mạnh “A a a” cắn chặt môi khoai cảm mãnh liệt đột nhiên ập tới khiến cô chịu không nổi mà bật ra tiếng rên rì. Anh ta cuối đầu ngâm lấy lưỡi hôn cô thật sâu, cô vòng tay qua cổ anh ta nói “Chậm một chút, chậm một chút”.

Anh ta không để ý lời nói của cô há miệng ngâm chặt nụ hoa trước mắt đẩy càng nhanh hơn. Trong phòng giờ còn tiếng va chạm tiếng rên rì cầu xin của người phụ nữ và tiếng người đàn ông thờ dốc khiến người ta nghe chỉ thấy mặt đỏ tím đập. Anh ta muốn cô rất nhiều lần làm cô phải khóc lóc cầu xin, sau trận yêu tình giao chiến coi như anh ta có tâm mạng cô đi tắm mặc quần áo cô thấy anh quần bỏ miếng ra giường dính đầy cuộc tình hoan hải và mảnh đỏ của lần đầu tiên của cô. Cô thấy vậy không nói gì leo lên giường nhắm mắt ngủ cô quả thật không còn sức nữa rồi. Thấy cô ngủ anh ta chỉ nhếch nụ cười lạnh rồi ôm cô cùng ngủ.

Xe dừng bước trước một tòa biệt thự đẹp sang trọng Y Thuần chưa kịp nhìn xung quanh đã bị lực đạo cánh tay nào đó lôi cô lên phòng rồi ném cô xuống giường mẹ nó thật quá bạo lực. Hần xé sạch đồ trên người cô đáng người chuẩn khuôn mặt lại lạnh tú bị hần nhìn khắp người mặt cô ần một lớp hồng nhìn thật mê ly, hần cúi xuống hôn cô hai tay chuyên tâm chơi đùa bộ ngực phía trước. Cô muốn chạy chốn ra sức tránh né nhưng lại nghe giọng nó cực kì khinh bỉ của hần “Cô đã bán thân cô cho tôi rồi phải để tôi thưởng thức chứ, phản kháng tạo thêm hứng thú sao đừng dờ dờ nữa” cô cười đầy xót xa sao cô lại có thể quên được hần giúp cô còn đưa cho cô tiền nữa thôi thì buông xuôi đi còn đường nào lui nữa đâu. Cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn của hần, thấy cô phối hợp hần chồm người xuống tách hai chân cô ra bàn tay thon dài dùng chạm nơi bí hiểm của cô khiến cô không ngừng phát ra mị hoặc, những tiếng kêu rên rì đòi mạng.

Hần tìm tòi vào bên trong cơ thể cô sự kích thích bàn tay ma quỷ của hần khiến nơi đó ướt át phát ra chất tinh dịch. Tiếng kêu rên rì mị hoặc “Ân ân rất khó chịu.... muốn muốn” cô bắt đầu không khống chế được cơ thể mình để nó tự động tỏa ra sự han muốn khi bị hần thúc đẩy. Hần thô bạo nâng mông cô lên đâm thẳng vào “Đau” cô biết trước nó sẽ đau nhưng không ngờ như chết đi sống lại cô trực trào khóc nước.

“Thì ra cô ta còn trong trắng coi như không thiệt vậy” hần vừa cười vừa nói. Cô cảm thấy mình thật sự bất lực rồi, môi hần khẽ chạm vào cổ cô, thân thể khỏe mạnh hần hiện ngay trước mắt nàng. Quả thật là mãnh nam, thân thể rắn chắc, cơ 6 mũi cao, nếu bất kỳ sắc nữ nào nhìn thấy thân thể hần, hận lập tức không thể nhào vào ăn liền, mê kiện đáng người, quả thật là sức quyến rũ mỹ nam. Thật ra cô cũng muốn nói cô cũng không có lỗi.

Thấy cô thích ứng được rồi hần bắt đầu di chuyển miệng cô lại phát ra những âm thanh thúc đẩy hần tăng nhanh “ừm ừm... a a” dừng nhanh quá tôi chịu không nổi” hần mặc kệ không quan tâm bạo lực thúc đẩy càng nhanh. Thấy hần gầm nhẹ một tý bắn sâu vào người cô “a a a” hần mặc kệ cô có mệt hay không bắt ép cô làm thêm 4 5 lần nữa trong căn phòng toàn là tiếng kêu đầy mê hoặc và tiếng thờ dốc của người đàn ông, một giọt nước mắt rơi xuống cô vội gạt đi chìm vào giấc ngủ vì cô quá mệt nhưng vẫn không quên nói trong đầu “Thứ cảm thứ”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3: Cuộc sống thay đổi

Ánh sáng chiếu rọi lên giường Giai Đồng buộc ngồi dậy che đi ánh nắng cô ghét nắng, nhìn bên cạnh đã không còn thấy anh ta nữa cô nhếch nụ cười khinh bỉ đi xuống giường. Cô nhìn đầu bước tới tắm rửa làm vệ sinh, bên trong phòng tắm cô cứ để nước rửa sạch đi vết dơ trên người mình, nhưng làm sao xóa sạch nó đây cô lắc đầu cười đó là cái giá cô phải trả mà, cũng xứng đáng đó thôi.

“Cóc, cóc, cóc” cô nghe thấy tiếng gõ cửa mặt quần áo đi ra ngoài, mở cửa ra thấy cô gái hôm qua cô hỏi “Tìm tôi có chuyện gì”.

“Bà Phi Nhi đang đợi cô chủ ở bên phòng khách” Nguyệt trả lời cô. “Vậy thì đi xuống” cô bước xuống từ bậc thang đã thấy bà ta ngồi ở đó nhìn cô cười.

Cô ngồi xuống đối diện bà ta, bà ta đưa cô một bao tiền và một tờ giấy. Cô cầm tờ giấy đọc sơ qua thấy không có vấn đề gì trực tiếp gì vào.

Cô ngược lên hỏi bà ta “Không ban cho tôi thuốc bổ sao”. Bà ta nhìn cô cười cười nói “Tôi rất thích nói chuyện với người thông minh, đây nhớ uống đầy đủ, hợp tác vui vẻ”. Cô cầm hợp thuốc xoay xoay nó cười nhẹ “Hợp tác vui vẻ, à quên nữa bạn tôi như thế nào rồi”. Cô nhìn thấy bà ta nhăn mày lại rồi nhìn cô nói “Hôm qua quả thật là giám đốc Chu đã mua bạn cô, nhưng giữa buổi tiệc có người đến cướp đi, từ khúc đó tôi không biết nữa. Cô nghỉ ngơi đi tôi đi về trước”. Bà ta nói xong đi thẳng ra ngoài cửa.

Cô đứng lên bước nhanh lên phòng cầm lấy điện thoại điện cho Y Thuần

Đang mơ mơ màng màng nghe chuông điện thoại cô ngược lên tìm thấy Đồng Đồng điện cô ấn nút nghe “Thuần Thuần hôm qua cậu bị ai bắt đi” Giai Đồng thả một câu vô cùng nhẹ nhàng nhưng đồng nghĩa là cô sắp nổi điên.

“Ách ách Đồng Đồng yêu dấu nghe tớ nói nè hôm qua tớ đi dự tiệc cùng lão già chết tiệt đó, tớ vô tình nghe được ông nói với mấy ông khác ăn tớ xong sẽ quảng cho đám người đó” vừa nói cô vừa khóc lên.

Giai Đồng đập bàn một cái nhưng phải kiềm nén sự tức giận nói “Lão già đó dễ tiện thật, thôi nín đi, rồi sao đó thì sao”.

Y Thuần cố nín khóc nói “Sau đó mình gặp một người đàn ông, hẳn bảo sẽ giúp mình thoát khỏi ông ta còn đưa đủ số tiền mình cần”

“Làm tình nhân cho hắn hả” Giai Đồng day day thái dương hỏi. Cô đập tay xuống giường nói “Đúng đó cậu đoán hay thật, tớ đã đồng ý cùng người đẹp trai hơn lão già gớm ghiếc đó”.

“Thôi thức dậy đi về cô nhi viện đi hôm qua chúng ta không về sư cô rất lo, về soạn tập trưa đi học nữa, tớ cúp máy đây” Giai Đồng mệt mỏi quảng điện thoại qua một bên nghỉ ngơi.

“Đồng Đồng xấu xa không hỏi ta như thế nào cứ thế mà cúp máy, xấu xa” cô nhìn màn điện thoại đã tắt phòng mang trọn mắt lẩm nhẩm. Ôi thật là đau tên đó hẳn cũng xấu xa, không biết tiết chế, giờ đau như thế trả muốn xuống giường. Lũ đàn ông chỉ hoạt động nửa thân dưới, lèm bèm một lúc cô lẻ bước vào phòng tắm, vệ sinh sạch sẽ kiểm áo cao cổ che đi vết khốn kiếp trên người. Cô nhìn mình trong gương tự nhủ “Đã làm rồi thì không nên hối hận”.

Nằm một lúc Giai Đồng lại nghe thấy tiếng gõ cửa “Cóc, cóc” cô nhủ mày đứng lên bước ra mở cửa nhìn thấy người trước mặt cô nhura nhura nói “Nguyệt còn chuyện gì nữa sao tôi thật sự mệt lắm”.

“Cô chủ không tính ăn sáng sao, bữa sáng đã chuẩn bị rồi, mời cô xuống ăn” nhìn thấy biểu hiện mệt mỏi trên gương mặt cô Nguyệt xua bớt đi cái lạnh trên người bảo cô.

“Nguyệt Nguyệt tỷ tỷ, tôi ăn sáng xong có thể về cô nhi viện được không với lại hôm nay tôi còn phải đến lớp vào buổi trưa nữa” cô chột nhó nên hỏi.

Nguyệt nhăn mày rùng mình Nguyệt Nguyệt Tỷ tỷ thật nỏi da gà cô lắc lắc rồi nói “Cô chủ có thể về lấy đồ đạc chuyển qua đây, căn nhà này sao này là của cô chủ”.

“Oa đại nhân của cô thật hào phóng nha” cô vừa cười vừa nói. Nguyệt nhìn chăm chăm cô, sao cô chủ mới nói vậy tôi lại không có cảm giác vui nhĩ mà thấy được sự đau khổ và khinh bỉ trong ánh mắt mà thôi. Đang suy nghĩ thì Giai Đồng kéo cô về thực tế.

“Này Nguyệt tỷ tôi không muốn được gọi là cô chủ này cô chủ nợ đâu. Tôi nhỏ hơn cô một tuổi đấy, tôi là Bách Giai Đồng không phải tên cô chủ, tôi bị dị ứng với cách kêu của cô” vừa cười cô vừa nói.

Nguyệt trả lời cô “Không được đó là qui định rồi tôi không thể làm trái được”. Cô thu lại nụ cười quay lại với khuôn mặt thật của mình nói “Thôi được tôi không làm khó cô nữa, tôi không muốn ăn sáng, tôi đi đây” nói rồi cô quay lại giường lấy túi sách và điện thoại đi thả xuống lầu rồi bước ra ngoài. Cô bỏ lại Nguyệt đang đứng tiêu hóa khuôn mặt khi này của cô, Nguyệt lắc đầu nghĩ cô chủ thật khác với mấy người trước, cô đóng cửa phòng lại rồi đi xuống làm việc của mình.

Giai Đồng bắt xe đi về cô nhi viện, đi một chút thì tới, xe dừng cô trả tiền rồi bước vào cô nhìn thấy Sư cô, Thuần Thuần và Phi Phi đã ở đó chờ cô. Cô cũng không muốn giấu bất kì ai nên ngồi xuống mở miệng nói trước “Sư cô con xin lỗi hôm qua không điện thoại để người lo rồi. Con và Thuần Thuần đã kiếm được tiền rồi”.

“Làm sao hai cậu/con kiếm được” Phi Phi và sư cô kinh ngạc hỏi. “Tụi con làm tình nhân ạ” Thuần Thuần băng quơ nói ra một câu.

Không đợi ai hỏi Giai Đồng nói tiếp “Đúng vậy, tiền đã đủ tụi nhỏ không đi đâu cả, người đừng suy nghĩ gì cả, hôm nay con dọn qua đó luôn”.

“Cả con cũng vậy, người đừng lo, con hứa sẽ sống tốt, tụi con chỉ cần làm một năm thôi, sẽ lại tự do. Đánh đổi như vậy là đáng mà, à tiền đây ạ người cầm đi rồi liên lạc với họ tới lấy” Y Thuần vừa nói vừa lấy tiền ra đưa cho sư cô.

“Của con đây, khi nào họ tới lấy điện thoại cho tụi con nhé” Giai Đồng của đưa một sấp.

Sư cô luôn biết tính hai đứa người chỉ đau thương mà khóc “Sư cô làm khổ tụi con rồi”. “Thôi mà sư cô tụi con có sao đâu chỉ cần người và tụi nhỏ hạnh phúc là được rồi” Y Thuần nở nụ cười thật tươi rồi nói.

Giai Đồng đứng lên rót cho mình một cốc nước mở túi xách ra lấy một viên thuốc bỏ vào miệng rồi uống nước. Uống xong cô thờ dài nói “Sư cô người ra với tụi nhỏ nhé, tụi con vô phòng bàn luận một tý. Phi Phi Thuần Thuần đi nào”.

Cô bước vào phòng ngã mình lên giường, hai người nói đuổi nhau bước vào khóa cửa lại. Cô hỏi “Phi Phi không có chuyện gì nói hả”.

“Các cậu còn coi tớ là bạn không hả” Phi Phi quát lên nước mắt thay nhau rơi xuống, Y Thuần vội lau nước mắt giải thích “Phi Phi cậu là bạn bọn tớ mà, chỉ là tớ và Đồng Đồng trùng hợp gặp nhau ở nơi ở tú bà kia, khi tớ đến đó thì đã thấy Đồng Đồng ở nơi đó rồi, tớ định khi xong thì báo liền cho cậu, cậu đừng khóc”.

“Phi Phi đó là con đường duy nhất để cứu lấy hạnh phúc của tụi nhỏ, tớ không muốn thấy cậu vì chuyện này mà bị sỉ nhục, cậu khổ như vậy là đủ rồi, tụi tớ sống như vậy cũng ổn rồi, cậu đừng để mẹ cậu tổn thương nữa”.

“Tại sao chứ, sao tớ không thể làm gì giúp các cậu” Phi Phi khóc to hơn. Y Thuần thờ dài nói “Chỉ cần cậu luôn ủng hộ quyết định của tụi tớ và cả bên cạnh tụi tớ là được rồi”.

“Hắn ta đưa tiền cho cậu sao” đột nhiên Giai Đồng hỏi. “Ồ hắn không đưa thẳng mặt tớ, khi tớ nói chuyện điện thoại với cậu xong tớ nhìn lên phía bàn đèn ngủ đã thấy hắn để đó rồi” Y Thuần đáp lời lại.

Giai Đồng nhìn Phi Phi cô cho Phi Phi một nụ cười và một cái ôm để chấn chỉnh tâm trạng của mình khẽ nói “Bạn tốt và dù bất cứ chuyện gì cũng đều nói nhau nghe, tuy không giúp được nhưng ở bên cạnh động viên đã là tốt lắm rồi, đừng suy nghĩ vu vơ nữa, muốn giúp thì tới cô nhi thường xuyên đi vì bọn tớ phải dọn đến bên kia rồi”.

Phi Phi lau nước mắt nở nụ cười nói “Được tớ biết rồi, các cậu có chuyện gì phải nói với tớ nhé” Giai Đồng và Y Thuần gật gật đầu.

Chợt nhớ ra chuyện gì đó Giai Đồng hỏi “Thuần Thuần cậu đã uống thuốc chưa”. Y Thuần cười chua xót “Làm sao có thể không uống chứ, hắn cho người chuẩn bị lúc mới xuống nhà một bà đi đã đưa cho tớ rồi, thấy tớ uống xong mới cho đi đó”.

“Thôi các cậu mau về phòng dọn dẹp đồ đạc đi, kéo có người lại bắt thì khổ nữa” Phi Phi nháy mắt cười nham nhở nói. Y Thuần lắc đầu bước về phòng dọn đồ đạc.

Thấy Phi Phi không giúp mà ngồi đó mở game ra chơi Giai Đồng bắt gặp đồ khóc đồ cười con người của Phi Phi là vậy thật sự đơn giản đồ ngọt một tý sẽ như con ních nghĩ nghĩ cô cười cười rồi thu dọn đồ đạc.

Y Thuần thu dọn xong đồ đạc quay lại phòng Giai Đồng khẽ cười nói “Hôm qua hai cậu có lên diễn đàn gặp hai cha già neo đơn không, tớ không lên được”.

“Tớ cũng không có lên” Giai Đồng thu xếp gọn gàng rồi trả lời. Lam Phi cười hề hề nói “Hôm qua tớ có lên, hai lão hỏi hai cậu đâu, hứa ra chương mới mà sao chơi trò mất tích, ách ách rất giận dữ nha”.

“Thôi xong quên luôn, hủ của tớ sẽ giết tớ mất” Y Thuần nhăn nhó vò tóc than vãn.

Giai Đồng vỗ vỗ đầu nói “Tối nay ra hai chương bù lại chắc không sao, bắt quá lãng trí xử từ một chút thôi”. Ba cô nhìn nhau cười ầm lên đôi khi nơi diễn đàn đó lại chính là nguồn sống của các cô.

Phi Phi nhìn thẳng vào Giai Đồng và Y Thuần nói “Hai cậu bắt đầu cuộc sống mới rồi, chúc kết thúc của các cậu sẽ có hậu như trong truyện, amen”.

Y Thuần ném gói vào Lam Phi trừng mắt quát “Cái đầu cậu chứ ở đó mà có hậu, đây là hiện thực không phải mơ tưởng, nhắm nhá”.

“Đồng Đồng tớ nói đúng mà phải không, có cái kết giống truyện cậu viết đó” Lam Phi hừ lạnh với Y Thuần quay qua chớp chớp đôi mắt nhìn Giai Đồng nói.

“Đừng con mắt cậu, vợ vẫn đời không như mơ bé gái à, đầu óc chỉ nghĩ được nhiều đó, thôi tớ đi đây, trưa gặp” Giai Đồng máng yêu Lam Phi rồi tạm biệt.

“Tớ cũng phải đi, thôi cùng ra tạm biệt sư cô và đám nhóc đi” Y Thuần nói rồi bước ra phía ngoài sân đi theo sau là Giai Đồng và Lam Phi.

“Sư cô, tụi con phải đi rồi, nhớ khi mấy người đó lạo nhớ gọi điện thoại cho tụi con nhé, tụi con sẽ về thăm sư cô và đám nhỏ thường xuyên” Y Thuần đi tới ôm sư cô nói khẽ.

“Mấy đứa” Giai Đồng đột nhiên hô to đám nhỏ tập chung lại nhìn cô. Cô cười nói “Tỷ tỷ và Thuần Thuần tỷ tỷ phải rời đi một thời gian, mấy đứa phải ở

nhà ngoan nghe lời sư cô biết không, đừng hỏi bất cứ gì chỉ cần nghe thôi tỷ sẽ không giải thích đâu, hai tỷ sẽ thường về thăm mấy đứa“. Chỉ thấy đám nhỏ lên lau nước mắt gật gật đầu.

“Thôi tụi con phải đi rồi, sư cô giữ gìn sức khỏe nhé” Giai Đồng cũng bước lại ôm sư cô một cái.

“Hai cậu bảo trọng, có gì điện thoại tớ biết không” Lam Phi hùng hổ nói.

“Phi Phi tụi tớ không đi đánh giặc, đi đây tạm biệt sư cô, Phi Phi và mấy đứa” Y Thuần cười cười cùng Giai Đồng vẫy tay tạm biệt bước khỏi cô nhi viện.

“Đồng Đồng cuộc sống tình nhân mới chỉ bắt đầu, chúng ta sẽ không phải là chúng ta trong một năm rồi” Y Thuần thở dài nói.

“Uh, số phận mà một năm sau chúng ta trở lại có gì đâu, thôi có xe kia chúng ta chia nhau ra đi, tạm biệt cậu, chút gặp lại” Giai Đồng vừa nói vừa chui vào xe taxi. Bên kia Y Thuần tạm biệt rồi cũng chui vào xe hai xe lăn bánh đi đưa hai cô bước vào cuộc sống mới “Tình Nhân“.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Y Thuần vừa về tới có tiếng nói vang lên khiến cô nhăn mày “Cô đi đâu mới về đó, ở đây bộ muốn tới là tới muốn đi là đi à“.

“Tôi là tôi đi lấy đồ, giờ anh nói đi trong một năm anh muốn tôi như thế nào” cô kim chế cảm xúc muốn bực lại hỏi.

“Tôi chỉ cần cô làm đúng thân phận của mình, đi đâu thì báo một tiếng, còn lại chuyện ai nấy làm không liên quan với nhau” Vũ Phong chợt nghĩ đến rồi cười khẩy nói.

Nhìn thấy nụ cười đó không hiểu sao cô lại thấy mình thật thất bại, cô nhắm mắt lại xua đi cái đau thương đó mở mắt ra cô cười rồi nói “Anh yên tâm sẽ không có lần sau, tôi sẽ làm tròn bốn phận của mình, còn gì nữa không“.

“Không” hần nói. “Tôi còn phải đi học chắc điều này anh biết mà phải không, vậy thôi tôi đi nghỉ đây” cô nói xong không đợi hần trả lời xách đồ bước lên phòng.

Hần nhìn theo cô trong mắt chỉ toàn khinh bỉ đứng lên bước ra xe chờ sẵn rồi đi ra khỏi nhà.

Cô bước lên phòng sắp xếp một tý đồ đạc nhìn đồng hồ thấy 11h30 cô thở dài lấy bộ đồ đi vào phòng tắm.

“Cô chủ” Gia Đồng vừa bước xuống xe đã thấy Nguyệt đứng trước cửa chờ cô. Cô bước tới hỏi “Tôi đây, cô kiếm tôi à“.

“Vâng, tôi quên nói một việc với cô, ngày sẽ ít khi về nhà mà về thì trời khá khuya nên nếu có về tôi sẽ báo cho cô chủ biết” Nguyệt nhìn cô rồi nói.

“Uh, tôi biết rồi đại nhân của cô không chỉ có mình ên tôi đâu nên tôi cũng đoán ra một phần rồi, phiền cô khi anh ta về nhớ nói với tôi là được” cô cười cười nói rồi bước đi lên phòng.

“Cô chủ này thật khác so với những người trước phải không con” một người đàn bà đã lớn tuổi vỗ vai Nguyệt nói. Nguyệt quay lại lắc đầu “Phải đó vú, rất đặc biệt mong sau cô chủ này không phải là người lòng tham không đáy, à mà thôi chúng ta đi làm việc của mình đi ạ“.

“Ừm tỷ con lên kêu cô chủ xuống ăn, hình như sáng cổ không có ăn, ta vào bếp làm thêm ít đồ” nói xong vú đi vào phòng bếp, Nguyệt gật đầu với vú rồi lên xe đi.

Giai Đồng sắp xếp đồ vào tủ cầm máy tính bỏ lên giường bấm vào diễn đàn để online. Vừa mới vào cô thấy hàng loạt tin nhắn hỏi sao hôm qua không ra chương. Cô thở dài ghi một dòng “Tối nay ta sẽ ra cả hai chương để bù nhé, đừng giận ta *cuối đầu xin lỗi*“.

Vừa viết xong lại hiện lên một tin nhắn “Hôm qua chết bờ chết bụi đầu đầy giờ mới hiện hồn lên vậy con gái“.

Cô tròn mắt nhìn tay gõ gõ bàn phím “Lăng Lăng ba ba người lại trù con gái của mình à” người vừa nhắn tin là cha nuôi trên diễn đàn của cô Đường Lăng.

Đường Lăng ba ba trả lời lại “Ta nào dám trù con, cái đồ nuốt lời hu hu ta đi mách Kì Kì nè“. Cô nhìn tin nhắn cười sảng sặc nhắn lại “Ba ba à người lại chơi mách à Kì Kì ba ba chắc dạo này khổ lắm phải không haha“. Cô vừa gõ đi thì bên kia vừa nhắn qua “Bảo bối thôi tha con không chọc ta con ăn cơm không ngon hả hừ hừ” Cô chợt nhớ gì đó nhắn lại “Ách ba ba không nói con cũng quên sáng giờ con chưa ăn gì hu hu khổ thân. Thôi coi đi kiểm gì ăn rồi đi học tối về con lên hảo hảo bồi người nha *chụt chụt*“.

“Lại bỏ ta hu hu ta thật thương tâm đi đi đi hết đi” cô nhìn tin nhắn cô chỉ biết cười ha ha nhưng tay vẫn bấm bấm “Được vậy tối con không thèm lên nhé, tạm biệt ba ba neo đơn“. Lăng baba “Cái con bé này con dám gọi ta vậy hả gru gru thủ hôm nay con không lên xem ta tát một phát là mộng bên trái lệch qua bên phải nha. Thôi con đi ăn rồi đi học đi tạm biệt con yêu” cô nhìn tin nhắn cười rồi tắt máy.

Chuẩn bị xuống nhà thì cửa phòng lại gõ “Cóc, cóc, cóc” cô mở cửa phòng ra lại thấy Nguyệt gõ cửa cô nhíu mày hỏi “Có chuyện gì sao” Nguyệt trả lời “Mời cô chủ xuống dùng bữa”.

“Được rồi, tôi cũng tính xuống đây” cô nói xong hai người bước xuống phòng bếp. Cô vừa bước vào đã thấy bàn ăn được bày sẵn cô có phần không quen kéo ghế ngồi xuống có một người đàn bà xới cơm vào chén đưa cô, cô cầm lấy tính hỏi thì Nguyệt đã giới thiệu “Người này là bà vú, vú tên là Phụng Nghi sao này sẽ phụ trách nấu ăn cho cô ý” cô gật gù nói “Chào vú con là Bách Giai Đồng, hai người ngồi xuống ăn cùng với con đi ạ” Vú nói “Không được đâu cô chủ, chúng tôi không dám”.

Cô thờ dài biết họ sợ cái gì nên bảo “Hai người không cần lo cứ ăn cùng con cho vui, không thì con không ăn đâu đấy” thấy sự kiên quyết của cô hai người ngồi xuống ăn cùng. Cô đang ngồi thành thói ăn cơm cô nhìn thấy đồng hồ điểm ngay giờ 12h20p cô buông chén cơm xuống nói “Thôi chết, trễ giờ học con rồi hai người ngồi ăn đi nhé con lên phòng thay đồ rồi đi liền” nói xong cô chạy bay lên phòng để ở đây vú với Nguyệt phải lắc đầu.

Cô vọt lên nhanh vào phòng tắm rửa cấp tốc thay đồ lấy tập vở chạy xuống dưới nhà thì Nguyệt bắt tay cô lại. Cô quay lại nhìn thì Nguyệt đưa cô một chiếc điện thoại mới ra và một cái laptop, cô hỏi “Này là sao”. Nguyệt trả lời “Đây là những thứ của cô chủ ngại dặn tôi lấy cho cô đó”. Cô gật gù bảo “Thì ra là thù lao phụ, cô để laptop lên phòng tôi nhé tôi đi trước, cảm ơn cô”.

“Được, à bác năm tài xế đợi cô ở ngoài đây” thấy bóng dáng cô chạy đi Nguyệt vội nói. Cô nghe được tiếng Nguyệt nên cô cũng không từ chối bước lên xe ngồi. Thù lao mà ngại gì không dùng, thấy bác năm leo lên cô nói “Bác đưa coi tới trường đại học kinh tế quốc dân nhé”. Bác năm nói “Vâng thưa cô chủ” cô cũng mặt kệ cách xưng hô vì nói họ cũng không đổi. Cô lấy điện thoại của mình ra nhắn tin cho Thuận Thuận và Phi Phi “Đi học chưa” chưa được một phút thì cô thấy Thuận Thuận trả lời lại “Đi rồi lúc 12h15 cơ, sao cậu đi trễ vậy” cô nhắn lại “Do tớ ăn cơm”. Thuận Thuận nhắn qua “Xì xì, tớ cũng ăn cơm đây mà vô sớm hơn cậu, nhanh đi tui tớ ở lớp chờ cậu này” cô nhắn “Tối rồi đây”.

Xe ngừng cô cảm ơn bác năm rồi bước thẳng vào lớp vừa thấy đầy đủ vắng vô bá quan chỉ thiếu mỗi Lam Phi cô mới hỏi “Phi Phi đâu sao hôm nay chưa thấy vào này nhắn tin cũng không thấy cậu ấy trả lời” cô đặt cặp ngồi xuống bàn nhìn đám bạn.

“Tớ đã điện thoại rồi mà không ai nhắc máy” Y Thuận trả lời. “Có khi nào lại có chuyện gì không” Tô Dạ hỏi.

“Lại là chuyện gì nữa đây” Cảnh Đình thờ dài lo lắng. Y Thuận nói “Tỷ mình đến nhà cậu ấy xem sao”.

“À quên nữa hôm qua lúc ra chơi cậu với Đồng Đồng, Lam Phi đi đâu vậy cả điện thoại không bắt máy còn không có online diễn đàn nữa” Triệt Vũ mờ miệng hỏi tự dưng tất cả ánh mắt đều tập trung vào Giai Đồng và Y Thuận.

“Vì tui tớ hay tin cô nhi viện gặp nạn nên về quên nói với mấy cậu, hôm qua lu bu quá nên không online được” Y Thuận trả lời. “Vậy cô nhi viện có sao không” Thiếu Minh lạnh lùng hỏi.

“Cô nhi viện đã không sao rồi” Y Thuận cười cười nói. Giai Đồng bỗng chen vào “Thầy vô tới rồi kia, đi về chỗ đi” thấy thầy mỗi người lết về chỗ ngồi.

Ở nhà Lam Phi đang bận chăm sóc cho mẹ, mẹ lại đổ bệnh cô không biết phải làm sao, cô muốn đưa mẹ đi bệnh viện nhưng mẹ lại nhất quyết không chịu. Cô nhìn mẹ nước mắt tuôn trào thà cho cô sinh ra trong một gia đình bình thường còn hơn để cô sinh ra mang danh “đứa con riêng”, mẹ cô thì bị gọi là “tiểu tam” cô hận chính cuộc đời của mình rồi cô gục đầu xuống giường ngủ tiếp đi.

4 tiết học trôi qua đầy mệt mỏi, mọi người đứng lên ra về chỉ còn lại đám người Y Thuận và Giai Đồng. Thiếu Minh bỗng đứng lên nói “Chúng ta đi lại nhà Phi Phi thôi” cả đám gật đầu đứng lên bước theo Thiếu Minh đi thẳng ra xe để tới nhà Lam Phi.

Xe dừng mọi người bước xuống Y Thuận vội chạy lại bấm chuông “Ting, ting” có một người phụ nữ chính xác là vú nuôi bước ra mở cửa “Con chào vú ạ” mọi người đồng thanh nói.

“Vú chào các con, các con vào đi” vú vừa nói vừa dắt chúng tôi vào trong. “Vú ơi, cho con hỏi sao trưa nay Phi Phi không đi học ạ” Y Thuận vừa đi vừa hỏi.

Vú thờ dài “Mẹ của tiểu Phi bị bệnh nên con bé không đến trường được”. Cả đám quay qua nhìn nhau đồng loạt thờ dài.

Tới cửa phòng gõ cửa hoài không ai mở nên đã tự mở cửa bước vào. Nhìn thấy Lam Phi ngủ kế bên giường khuôn mặt vẫn còn đọng lại nước mắt mang đầy vẻ mệt mỏi. Giai Đồng khẽ đóng nhẹ cửa bước tới giường sờ trán của mẹ Lam Phi, cô chợt nhíu mày tại sao lại nóng như vậy cô lay lay Lam Phi dậy.

Lam Phi giật mình tỉnh ngược lên nhìn thấy mọi người khẽ nói “Các cậu mới tới” mọi người gật đầu. Lam Phi quay qua hỏi “Đồng Đồng chuyện gì á”.

“Mẹ cậu sốt cao lắm rồi đưa đi đi bệnh viện thôi” Giai Đồng thờ một hồi nói. Lam Phi hoảng hốt thu dọn tí đồ cá nhân “Đi vậy chúng ta đi, mấy cậu dìu mẹ tớ lên xe dùm tớ” nói rồi Cảnh Đình ẵm mẹ Lam Phi còn Thiếu Minh, Triệt Vũ chạy ra xe, mở cửa cho Cảnh Đình.

Tô Dạ, Giai Đồng và Y Thuận soạn đồ tiếp Lam Phi rồi họ nhanh chóng ra xe đi đến bệnh viện. Ở trên xe Lam Phi lo lắng đến mức nước mắt cứ chảy dài trên khuôn mặt, Tô Dạ một bên an ủi Lam Phi, Giai Đồng phải đắp khăn hạ nhiệt cho đi.

Y Thuận vỗ vai Lam Phi hỏi “Gia đình cậu đi đâu hết rồi, sao không thấy ai lo lắng cho mẹ cậu hết vậy”.

Lam Phi cười chua xót nói “Họ điều đi dự tiệc ở Mỹ hết rồi, có ai mà nhớ tới mẹ con tớ đâu, họ còn mong mẹ con tớ chết cơ mà”.

“Thôi được rồi, không có họ mẹ con cậu cũng sống tốt mà, giờ phải lo chữa bệnh cho dì, cậu đau buồn về cái gia đình đó làm gì” Y Thuần vừa nói vừa an ủi Lam Phi.

Xe ngừng lại bệnh viện bác sĩ vội đẩy mẹ Lam Phi vào phòng cấp cứu. Ngồi bên ngoài ai nấy đều lo lắng cầu mong mẹ/dì không có chuyện gì. Thấy vậy Thiếu Minh bước đi mua một chút thức uống vừa mua về thì cửa phòng cấp cứu mở bác sĩ bước ra mọi người đứng lên đi lại chỗ bác sĩ.

“Bác sĩ mẹ con có sao không ạ” Lam Phi vội nắm tay hỏi bác sĩ. Bác sĩ lắc đầu trả lời “Mẹ con bà là bị ung thư thời kì cuối, không thể cứu được nữa chúng tôi đã cố gắng hết sức, bà chỉ còn nữa năm để sống” nói rồi bác sĩ bước đi. Lam Phi ngã ngục xuống mặt đất vừa cười vừa khóc.

Nghe bác sĩ nói nhìn thấy Lam Phi như vậy mọi người đều vô cùng đau lòng, tại sao tại sao ông trời lại làm thế với cậu ấy.

Mẹ Lam Phi được chuyển sang phòng hồi sức Y Thuần vội kéo Lam Phi đi theo y tá vừa tới phòng thấy mẹ cậu ấy đã tỉnh vừa mừng lại vừa lo.

Bỗng dung Lam Phi hét lên “Mami biết trước rồi đúng không, mami không chịu đi bệnh viện vì muốn đầu con phải không, mami muốn đầu con tới bao giờ hả, tại sao tại sao con chỉ có một người mẹ duy nhất một người thân duy nhất ông trời lại nỡ đối xử với con như vậy, con đã làm gì sai”.

Mẹ Lam Phi vội ôm cô vào lòng nói “Con không sai là mami sai, mami đã sai, mami không còn sống được bao lâu, mami không muốn làm gánh nặng cho con đâu, con gái à” nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc Giai Đồng ra đầu cho mọi người ra ngoài nhường không gian cho hai người họ.

Ngồi xuống ghế Giai Đồng khẽ nói “Tại sao Phi Phi luôn là người chịu đau khổ, tại sao ông trời lại làm như vậy”. “Đúng là trời kêu ai nấy dạ” Cảnh Đình thờ dài nói.

Lam Phi đột nhiên mở cửa phòng mời cả đám vào, Y Thuần chợt nhăn mặt nói “Dì nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, mai con vào thăm dì hiện giờ con có việc bận đi trước ạ, tạm biệt mọi người” nói xong cô chạy ra khỏi bệnh viện đi về nơi kia. Bỏ lại trong phòng nhiều đám chăm hỏi, Tô Dạ thấy vậy thối mác nói “Cậu ấy là bận gì, mà quên cậu ở đây luôn rồi Đồng Đồng”.

Giai Đồng cười cười “Ách tớ không biết nha”. Lam Phi nhìn Giai Đồng rồi nói “Các cậu mệt rồi về nghỉ ngơi đi, mai lại vào thăm”.

“Có thể coi như đuổi không” Triệt Vũ đỡ chán than thở. Thiếu Minh chêm vô “Người ta là đuổi nha chúng ta về thôi nào”. “Các cậu thôi chọc cậu ấy đi, để cho dì nghỉ ngơi tại mình về” Tô Dạ thấy Lam Phi chuẩn bị phòng mang trợn mắt nhìn chăm chăm Triệt Vũ và Thiếu Minh nên ra gián không gian.

“Vay tui tớ về trước, dì phải nhớ nghỉ ngơi đấy, mai tui con sẽ tới thăm, tạm biệt” Giai Đồng ôm dì một cái rồi dặn dò. “Các con về đi, ta không sao rồi, mai gặp” mẹ Lam Phi cười nói.

“Khỏi tiễn tui tớ tự về được hử hử” Cảnh Đình vừa đi rồi còn quay lại chọc Lam Phi làm cả đám cười một chập.

Đi tới cửa bệnh viện Giai Đồng bỗng dừng lại nói “Tớ quên mất tớ có việc phải đi, các cậu về trước đi, tạm biệt” nói rồi cô bước lên xe taxi đi khỏi bệnh viện.

“Lại có việc các cậu ấy bận tới mức vậy sao” Tô Dạ nhăn mày hỏi. “Tớ cũng không biết, thôi tui mình về đi” Cảnh Đình nói. Mọi người chui vào xe rồi đi mất.

Y Thuần nhìn đồng hồ thấy 19h30p cô lên xe kêu tài xế chạy nhanh một tý qua 20p cũng tới nhà cô vội bước vào hỏi người làm gần đó “Ông chủ cô về chưa vậy”. Cô đó trả lời “Dạ chưa”.

“Cảm ơn cô” nói xong cô bước lên lầu thì quản gia kêu lại bảo “Mời cô ăn cơm”. Cô quay xuống nói “Tỷ con xuống, con lên thay đồ ạ” quản gia gật đầu cô lên phòng, lấy đồ bước vào phòng tắm.

Tắm xong cô đi xuống phòng ăn nhìn những món ăn trên bàn toàn là đồ ngon chiều đãi thật tốt nha. Nhìn phòng bếp không có một ai cô bối chén com kéo ghế ngồi xuống ăn, nhìn đồ ăn có vẻ ngon nhưng cô ăn không vô, cố gắng ăn hết chén com.

Ăn xong cô tính rửa chén thì bà quản gia vào bảo “Cô không cần rửa chén, ở đây đều có người làm, cô đi nghỉ ngơi đi” thấy vậy cô đi rửa tay rồi lên phòng, được đãi ngộ như vậy thì quá tốt rồi.

Cô vội mở laptop lên viết truyện đề tý còn đăng lên diễn đàn, cô phải viết thật nhanh kéo hần ta về lại không viết được.

Giai Đồng về tới nhà bước vào thì thấy Nguyệt đứng chờ, Nguyệt nói “Cô chủ cô nên dùng com tới” Giai Đồng có thói quen ăn xong mới đi thay đồ nên cô nói “Được cùng vào ăn đi” cô bước vào phòng bếp kéo ghế ngồi kêu vú và Nguyệt ngồi ăn cùng. Trong ăn không ai nói chuyện cô thì càng không nói nên bữa cô rất dỗi im lặng. Ăn xong cô đứng lên nói “Con lên phòng đây, mọi người cứ ăn đi ạ”.

Cô vào phòng khởi động laptop không đi tắm nằm ý trên giường để đăng chương truyện mới. Cô hay phòng hồ rất nhiều chương nên cô không cần phải viết trực tiếp đăng liên tiếp hai chương.

Màn hình hiện lên lại là tin nhắn nhóm mà người nhắn là Đường Lãng baba “Hello các con gái của ta”. Y Thuần trả lời “Chào Lãng baba, con nhớ baba nhiều nhiều nhiều”. Lãng baba “Khỏi sao đâu con, con mà còn nhớ tới người ba này sao huhu”. Giai Đồng “Chào Lãng baba, chào Kì baba tối hảo hảo ạ”. Kì baba “Chỉ con là nhớ tới ta thôi tiểu Đồng Đồng”. Lãng baba “Xi, thôi đi ông, ủa sao ba không thấy tiểu Phi vậy”. Y Thuần “Mẹ cậu ấy nhập viện rồi ạ”. Kì baba “Vậy rồi có sao không con???”. Y Thuần “Haizz mẹ cậu ấy là ung thư kỳ cuối ba ạ”. Lãng baba “Tội con bé sao lúc nào nó cũng khổ

hết vậy không biết“. Y Thuần “Số phận mà, mà hai baba ăn uống gì chưa“. Lãng baba “Chúng ta ăn rồi còn các con“. Giai Đồng “Con ăn rồi ạ“. Y Thuần “Con cũng vậy“. Kì baba “Tiểu Thuần con ra chương mới chưa ba mới thấy tiểu Đồng ra cùng lúc hai chương kia“. Y Thuần “Ách, con đang viết cũng gần xong rồi đợi con tý“. Lãng baba “Ui xời ơi, tiểu Đồng con toàn cắt ngay khúc hay, tàn ác trái tim người ta nha“. Giai Đồng “Haha vậy mới hấp dẫn chứ“. Kì baba “Đáng đánh đòn mà“. Y Thuần “Tớ cũng muốn đọc a“. Kì baba “Con lo viết truyện con đi không xong thì đừng hòng đi ngủ“. Giai Đồng “Viết đi hù đang hóng lắm kìa, hóng đến chảy nước miếng haha“. Y Thuần “Xong rồi đây mới đăng mọi người đọc đi“.

Giai Đồng nhìn đồng hồ 22h30 rồi cô xoa mắt nhắm lại một tin “Con buồn ngủ quá con đi ngủ đây mọi người online vui vẻ nhe“. Y Thuần “Cậu lúc nào chả ngủ sớm, thôi ngủ đi, ngủ ngon nhe love you“. Kì baba “Con yêu ngủ ngon“. Lãng baba “Ôi thật nhiều H nha, mới lên đây giờ đi ngủ rồi“. Kì baba “Nhiều cảnh H thật haha“. Y Thuần “Vây hai baba mới thích chứ“. Giai Đồng “Con là thật buồn ngủ nha“. Lãng baba “Ăn được rồi con đi ngủ đi, ngủ ngon nha bảo bố“.

Giai Đồng nhìn lại tin nhắn mỉm cười rồi tắt máy mở tủ đồ lấy đồ đi tắm. Giờ cô lại ngại nhìn gương, cô không muốn thấy những vết xanh tím trên người mình tắm xong cô bước lên giường nhắm mắt ngủ. Hôm nay anh ta sẽ không về đâu, cô thật sự rất buồn ngủ. Thế là cô đã đi đánh cờ với chu công.

Y Thuần ngồi nhắn tin một lát thì thấy hân ta mở cửa phòng đi vào cô với tay tắt máy bước lại gần hân cô nghĩ thấy được mùi rượu cô cời bót áo vet hân ra. Hân nhìn cô cười nhếch môi đẩy cô xuống giường cô không kịp phòng bị nên ngã xuống hân thuận thể đè lên người cô hôn ngấu nghiến môi cô mùi rượu truyền vào kích thích cô vòng tay ôm chặt cổ hân. Cô mặc kệ cho hân muốn làm gì thì làm tới giờ động đực của hân rồi ai cấm được

Hân lột đồ cô ra hôn khắp thân thể tiến đến nơi ẩn của cô ra sức va chạm khiến cô phát ra tiếng rên rì, hân là đang dẫn dắt cô tìm niềm vui khoái lạc, làm rất nhiều lần cô không đếm được bao nhiêu, chờ hân tắm xong cô mới lê thân đau nhức một nơi đi vào phòng tắm. Rửa sạch sẽ cô không thèm nhìn hân lấy một lần bước lên giường chằm chằm đi ngủ.

Hân nhìn cô ngạc nhiên cô ta là đang xem hân như vô hình sao. Tại sao hân lại muốn cô nhiều như vậy vượt qua ngoài tầm tay của hân. Nghĩ đi nghĩ hân cười một cái nói “Dù cô có làm bất cứ thứ gì thì cô vẫn giống như những người đàn bà khác” cô ngủ rồi nên không nghe hân nói nếu cô còn thức chắc sẽ không thêm chấp nhặt với người đàn ông điên khùng này. Hân nhìn cô lần nữa ngã lưng xuống giường kéo chăn chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

6h sáng, Giai Đồng đã thức dậy, vệ sinh cá nhân xong cô bước thẳng ra vườn cây, hôm qua lúc từ cô nhi viện về cô đã thấy nó. Thấy cô xuống người làm ở đó cuối người chào cô rồi rời đi, cô cũng chẳng quan tâm bước thẳng vào khu vườn, thật làm cô ngạc nhiên không những có cây xanh mà còn có từng bụi hoa xen kẽ các cây một nơi đầy lành mạng nha. Cô rất thích những cây cối, hoa lá, đặc biệt phải có công dụng làm thuốc, cô đam mê ngành đông y nhưng cô không hiểu sao mình lại chọn ngành kinh tế đúng với câu “Nghề chọn mình chứ mình không chọn nghề” cô cười cười đi khắp khu vườn để tham quan còn gặp rất nhiều cây có thể làm thuốc. Quả thật vào nơi này không lãng phí chút nào, nhìn từ xa cô thấy Nguyệt bước vào mặc dù cô bị cận nhưng đáng đi quá ư là không thực nữ nên cô biết ngay đó là ai.

Nguyệt đi đến nói với cô “Cô chủ mời cô vô dùng bữa sáng“. Cô gật đầu rồi cùng Nguyệt bước vào. Đưa cô tới phòng ăn thì đã không thấy tâm hơi của Nguyệt đâu cả vú cũng vậy chỉ thấy bữa sáng đã chuẩn bị trên bàn. Cô bước tới ngồi xuống ăn, có thể nói bữa sáng rất vừa miệng cô vì cô rất kén ăn. Ăn no cô vào bếp rửa chén đĩa rồi đi thẳng lên phòng cầm điện thoại vào nhóm nhắn tin.

“10h30 chúng ta đi vô thăm mẹ Phi Phi nhé” cô biết giờ này mấy cậu ấy chưa thức nên cứ nhắn để đó.

Ở đây thật tốt nhưng quá chán cô lại lê lét lên diễn đàn, vừa mở lên là hàng loạt người khen còn gì hạnh phúc bằng chứ. Cô nhuộm miệng cười tay bấm vào truyện của Y Thuần vừa đọc cô vừa chặt lưỡi có cần phải biến thái tới mức đó không, H nặng luôn chứ không phải thường nữa. Giờ này chưa thấy ai lên cô lại lượn qua game ngồi chơi.

Y Thuần dụi dụi mắt kéo chăn vờn vai cho bớt mỏi, hôm qua đại chiến với yêu tinh à khongy cảm thú làm cô mệt đến nỗi không muốn xuống giường. Vớ tay lấy điện thoại, thấy tin nhắn của Giai Đồng đọc xong cô trả lời lại “Tớ biết rồi, chào buổi sáng hẹn gặp tại bệnh viện“.

Cô lê lét cơ thể đau nhức của mình vào phòng làm vệ sinh cá nhân. Thay cho mình một cái áo cổ cao tay dài, quần dài nốt nghỉ đi nghỉ lại còn tới hai tiếng nên cô quyết định đi đến chiếc giường thân yêu nằm xuống ngủ tiếp. Và việc âm giường này thật sự mệt mỏi, ăn nát cả xương người ta, ví như cảm thú là đúng nhất.

Thấy gần 10h Giai Đồng tắt game đứng lên thay đồ, rồi bước ra khỏi phòng, cô đi thẳng ra bác năm nhờ bác đưa cô tới bệnh viện.

Xe ngừng lại cô tạm biệt bác năm rồi bước vào bệnh viện, đi tới cửa phòng cô gõ cửa “Cóc, cóc“. LamPhi bước ra mở cửa thấy Giai Đồng cô cười cười bảo “Chào cậu, ngày mới tốt lành“.

“Uh, ngày mới tốt lành” Giai Đồng nói xong đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy mẹ LamPhi mặt sắc lên một tý có vẻ hồng hào cô yên tâm được một chút. “Con chào dì, dì cảm thấy như thế nào rồi ạ” cô khẽ hỏi. Mẹ LamPhi nắm tay Giai Đồng vỗ vỗ vài cái “Ta không sao rồi, khỏe hơn rất nhiều, cảm ơn con“. Giai Đồng cười cười quay qua LamPhi nói “Phi Phi cậu ghi đơn xin nghỉ học đi, tớ tỷ giao cho thầy kéo cậu lại được thầy gọi điện hỏi thăm đấy“.

Có vẻ hơi mệt nên mẹ Lam Phi nói “Thôi các con cứ nói chuyện đi, ta nằm nghỉ chút”. Giai Đồng đỡ mẹ Lam Phi xuống đắp chăn lại rồi tới bàn ngồi xuống cùng Lam Phi.

“Hôm qua Lãng baba, Kì baba có hỏi cậu đấy” Giai Đồng mở balo ra lấy một cuốn sách vừa đọc vừa nói chuyện. Lam Phi vừa ghi giấy xin nghỉ vừa nói “Uh, các cậu nói với hai baba rồi à”. “Ừm nói rồi” Giai Đồng lật sang trang mới nói.

Viết xong Lam Phi ngóc đầu lên dờ khóc dờ cười hỏi “Đồng Đồng cậu học ngành kinh tế đó vậy mà ngày nào cậu cũng đọc về đồng y”. Giai Đồng trừng mắt với Lam Phi “Nhưng tớ thích đồng y, đọc để thỏa mãn thôi mà”.

Giai Đồng lại tiếp tục nói “Cậu nên học cách đối mặt đi, sinh tử là lẽ thường tình, trời kêu ai nấy dạ, đi còn bao lâu thì hãy cho đi làm tất cả những thứ đi thích, khổ hơn cả đời người rồi, tớ biết cậu sẽ đau sẽ khổ, mẹ mà chỉ có một trên đời, nhưng là số phận cậu phải học cách tiếp nhận nó, chỉ cần bây giờ cậu ở bên cạnh gì bầu bạn với dì, phần sống còn lại là điều vì cậu, đừng để dì phải day dứt mãi thế. Số phận luôn làm ta thay đổi phải biết nhìn nhận để sống tốt hơn. Tớ biết cậu rất mạnh mẽ mà, bây giờ cậu nên biết cậu phải làm gì rồi đúng không”

Tiêu hóa hết lời của cô xong Lam Phi nở nụ cười thật tươi “Tớ biết tớ phải làm gì rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm, chỉ cần hai mẹ con tớ hạnh phúc là đủ không cần thêm bất cứ ai” nói xong cửa phòng lại có người gõ “Cóc, cóc”. Lam Phi đứng lên mở cửa, “Xin chào, xin chào” chưa vô mà đã nhoi cả lũ khỏi nhìn cũng biết là ai.

Giai Đồng kéo sách xuống nhìn nguyên một đám không thấy Y Thuần cô có thể đoán là đã ngủ quên do vận động quá sức. Cô nói “Nói nhỏ nhỏ, dì đang ngủ, một hồi bảo về ra xách từng người ra ngoài bây giờ, vô bệnh viện mà còn hơn đi siêu thị”. Cả đám biểu mỗi bước vào trong ngời. Vì mắc đọc sách nên Giai Đồng không tham gia vào cuộc nói chuyện. Mà mỗi người đều biết tính cô nên trả ai dám nói với cô câu gì hết.

Y Thuần lần qua lần lại trên giường mở mắt ra nhìn qua đồng hồ đã là 11h kém 15 cô tức tốc thức dậy thay quần áo rửa mặt đánh răng, rồi cầm túi xách khoát áo khoát lao ra khỏi phòng.

Cô chạy bay bay ra khỏi phòng khác thì quản gia kêu cô lại “Cô Y Thuần”. Y Thuần quay lại hỏi “Có gì không quản gia”.

Bà quản gia nói “Cô không ăn cơm sao”. Cô cười cười “Con trẻ giờ rồi ạ con không ăn đâu, con đi trước nhé, tạm biệt” nói rồi cô định chạy đi thì bị nắm lại cô bắt giắc nhãn mày quản gia nắm tay cô lại “Tài xế riêng của cô ở ngoài trước cô muốn đi đâu thì kêu tài xế chờ đi” quản gia buông tay cô cô gật gật đầu bước tới chỗ tài xế “Cháu là Băng Y Thuần, phiền chú chờ cháu tới bệnh viện XXX nhé”. Tài xế nhìn cô cung kính mở cửa xe “Mời cô, cô gọi tôi là A Ngạn được rồi”.

“Uh, chú Ngạn” nói rồi cô bước vào xe, chú Ngạn lên xe chờ cô đi.

“Đồng Đồng sao không thấy Thuần Thuần đâu hết vậy” Tô Dạ đề ý hỏi. “Ngủ quên rồi” Giai Đồng thuận miệng đáp. “Ừa hai người ở chung mà...” Cảnh Đình chưa kịp nói tiếp thì cửa phòng đột nhiên mở Y Thuần bước vào. Triệt Vũ cười hắc hắc nói “Thuần Thuần cậu thật là linh nha mới nhắc”.

Y Thuần phi thẳng túi xách vào mặt Triệt Vũ rồi đóng cửa phòng lại bước tới ngồi xuống ghế “Cậu muốn chết phải không Vũ Vũ, cứ móc moi tớ hoài thế, tin tớ cầm dép lên tát lẹch mồm cậu không”.

“Sur từ hà đồng mãi mãi không thay đổi, ế chồng suốt đời nha Thuần Thuần” Thiếu Minh họa theo Triệt Vũ chọc ghẹo. Y Thuần tức giận lấy gối phi thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Thiếu Minh quyền rũa “Cậu mới không lấy chồng, cả gia đình cậu mới không lấy chồng, hừ hừ”.

Lúc nào Tô Dạ cũng là người ra hòa giải “Thôi được rồi, các cậu chọc cậu ấy hoài, à mà Thuần Thuần sao hôm nay cậu tới trễ vậy”. Y Thuần cười tiếp cả mặt, thuận tiện cõ áo khoát nói “Chi Dạ Dạ là tốt thôi, tớ ngủ quên đấy”.

Bỗng dưng Cảnh Đình chỉ chỉ Y Thuần lấp ba lấp bắp “Thuần Thuần cậu...cậu” cả đám điều quay qua nhìn Y Thuần kể cả Giai Đồng cũng buông cuốn sách chao mảy nhìn Y Thuần cô bỗng giựt mình nhìn chăm chăm vào Y Thuần. “Các cậu nhìn gì tớ vậy” Y Thuần vừa hỏi vừa nhìn xuống mình cô chợt thốt tim vội bay qua ôm Giai Đồng dứt quyết chôn sau cổ cô không ngóc lên. Giai Đồng nuốt nước bọt day day cái chán, Lam Phi thờ dài nói “Cậu tránh ra khỏi Đồng Đồng rồi giải thích đi”.

Tô Dạ từ trạng thái ngạc nhiên sang trạng thái giận dữ hỏi “Các cậu là có chuyện gì dấu chúng tớ phải không, tớ hỏi chúng ta có còn là bạn bè không vậy”. Thấy sự tức giận của Tô Dạ, Giai Đồng vỗ vỗ lưng Y Thuần khẽ khuyên “Cậu quay lại nói chuyện với mọi người đi, tớ là ngạt thở lắm rồi”.

Đáng đo một hồi Y Thuần quyết định rời khỏi người của Giai Đồng ngồi thẳng mà đầu cúi xuống mặt đất. Thiếu Minh mặt lạnh tanh hỏi kẻ phạm tội trước mặt “Chuyện này là sao, đừng nói với tụi tớ là cậu rãnh rồi cầm chai không làm hiker nhé”. Triệt Vũ hỏi thục “Như thế nào cậu mau nói đi”.

“Các cậu còn nhớ, tụi tớ đã từng nói cô nhi viện gặp nạn không” thấy Y Thuần không chịu mở miệng Giai Đồng bỗng nói. Mọi người gật đầu nhằm nói là nhớ, Giai Đồng thờ dài nói tiếp “Cô nhi viện cần số tiền 200 tỉ để không bị đuổi ra nơi đó, nên Thuần Thuần đã và đang làm tình nhân để lấy được tiền cứu cô nhi, các cậu thấy đó những vết trên người cậu ấy là do người mua một năm thân xác của cậu ấy làm”.

“Phải không Thuần Thuần sao cậu không nói với chúng tớ, chúng tớ có thể giúp mà tại sao cậu phải đi con đường đó chứ” Cảnh Đình nhìn Y Thuần rồi nói. Lúc này Y Thuần ngẩng đầu lên mọi người thấy những giọt nước mắt đầy trên khuôn mặt của cô. Y Thuần vội lắc đầu nói “Đúng vậy, các cậu đã giúp chúng tớ quá nhiều rồi chúng tớ không thể mắc nợ các cậu nữa, làm tình nhân có gì không tốt chứ, mọi thứ đều đầy đủ, cuộc sống có kẻ hầu người hạ, mà thời hạn chỉ có một năm thôi”.

“Cậu lại bán thân mình sao, Đồng Đồng, Phi Phi sao các cậu không ngăn cản Thuần Thuần” Tô Dạ đau thương quay qua hỏi.

Lam Phi bỗng nhìn qua Giai Đồng chỉ thấy cô cầm sách đọc không có ý trả lời câu hỏi của Tô Dạ nên Lam Phi trả lời “Lúc tớ biết được là cậu ấy đã làm tình nhân rồi”.

“Cái gì” cả đám đồng thanh hét lên. Tô Dạ lửa giận bùng bùng quát lên “Đồng Đồng cậu có buồn sách xuống không, cậu thờ ơ đến mức độ đó sao”. Cảnh Đình vội tiếp lời “Đúng rồi, sao cậu không nói gì hết, sau cậu không đến tìm chúng tớ để giúp đỡ mà cậu lại để Thuần Thuần làm như vậy”. Y Thuần tính mở miệng giải thích thì Giai Đồng đã bỏ cuốn sách vào trong balo đứng lên mở đôi mắt lạnh thấu xương cất giọng thờ ơ “Tớ cũng đang làm tình nhân đấy, tớ đi trước đây nói với mẹ cậu khi nào rảnh tớ sẽ tới thăm” cô quay qua nói với Lam Phi rồi đi thẳng ra ngoài.

“Đồng Đồng cậu...” Lam Phi chưa nói hết thì Giai Đồng đã đi mất, bỏ lại mấy khuôn mặt đờ đẫn không nói nên lời. “Sao có thể, ngay cả cậu ấy cũng làm tình nhân thế” Tô Dạ lắc đầu thì thào. Y Thuần thấy vậy tóm tắt lại câu chuyện cho mọi người nghe.

“Khi biết cô nhi viện cần tiền, tớ đã tìm đến bà ta nhưng trời xui khiến sao lại gặp Đồng Đồng nơi đó, lúc đó Đồng Đồng đã thành giao rồi, tớ lại được ông già bụng phệ nhìn chúng vì muốn tiền tớ đã đi theo ông ta làm bạn gái ông ta trong bữa tiệc, nhưng cuối cùng tớ nghe được ông ta nói ăn tới xong sẽ thấy cho đám bạn của ông ta, tớ sợ quá nên bỏ chạy, trong lúc bỏ chạy tớ gặp một ùm có thể nói soái ca đang tay cứu giúp bảo tớ làm tình nhân cho hắn, hắn sẽ giúp tớ thoát khỏi lão già đó và còn đưa đúng số tiền tớ đã giao dịch với ông ta, thế đấy”.

Thiếu Minh mặt vẫn lạnh nói “Không những một mình cậu mà còn cả Đồng Đồng, các cậu có phải hay không đáng muốn tớ tức chết. Triệt Vũ thờ dài “Vậy mà nãy mình đã lớn tiếng với Đồng Đồng để bây giờ cậu ấy bỏ đi”.

Lam Phi khuyên nhủ “Thôi các cậu đừng tự trách mình nữa, tính lạnh lùng của Đồng Đồng các cậu cũng đã biết rồi mà, tỵ vào lớp nói vài câu là cậu ấy không để ý tới thôi”.

“Mong là như vậy, mà hắn có đối tốt với cậu không” Cảnh Đình thờ dài hỏi. Y Thuần cười khinh bỉ “Đối tốt sao, các cậu nghĩ có đối tốt được không, tớ cần tiền hắn cần công cụ âm giương, đôi bên chỉ là giao dịch các cậu muốn hắn tốt thế nào đây, khinh bỉ thì đúng hơn”.

Tô Dạ là người mềm yếu nhất dễ đau lòng gặp ngay chuyện của Y Thuần và Giai Đồng cô chỉ biết lau nước mắt thôi. Thấy Tô Dạ cứ khóc Thiếu Minh vội ôm cô vào lòng vỗ về, Y Thuần thấy vậy an ủi “Thôi mà Dạ Dạ tụi tớ có làm sao đâu, chỉ một năm thôi mà, cậu đừng khóc nữa”. Nguyên đám chỉ biết thờ dài, không khí có thể nói toàn đau thương Lam Phi vội nhìn thấy đồng hồ nói “12h10 rồi kia các cậu, dẹp bỏ đi nhanh nhanh đi học trễ giờ bây giờ”.

Y Thuần khoát áo khoát lên chắc cô không dám cởi áo nữa. Mọi người đứng lên tạm biệt Lam Phi, Y Thuần nói “Tới thăm mẹ cậu mà toàn nói về chuyện của tớ với Đồng Đồng, nói với bác tụi tớ gửi lời hỏi thăm sức khỏe bác nhé, khi nào rảnh chúng tớ tới thăm”.

Lam Phi gạt đầu mọi người tạm biệt nhau rồi bước ra khỏi bệnh viện đi đến trường học.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3

Bước ra khỏi bệnh viện Giai Đồng bắt xe đi thẳng đến trường học, ngồi trên xe cô tự nhận bản thân mình rất cô lập, lạnh lùng và khó hiểu. Cô không thích giải thích dù có nói bao nhiêu cũng vô ích, cô cũng không giận gì họ chỉ là cô hơi khó chịu mà thôi.

Cô cũng không muốn nghĩ bước xuống xe đi lên lớp, thả cặp xuống lấy điện thoại cắm tai phone bật nhạc đeo vào tai, mở cặp lấy sách đồng ý ngồi xuống xem tiếp, cô cũng chẳng để ý xung quanh làm việc mình cần làm, ngoài đám bạn cô ít tiếp xúc với bạn bè trong lớp nên không có ý tùm năm tùm bầy nói chuyện.

Biết rằng Giai Đồng không giận nhưng Tô Dạ vẫn lo lắng bước ra khỏi xe “Có khi nào cậu ấy không để ý tới tớ nữa không, cũng tại tớ không biết kìm chế”. Y Thuần vừa đi vừa nói “Có thể chứ, bình thường cậu ấy có quan tâm tới xung quanh đâu”.

Cảnh Đình thờ dài “Cũng một phần tại tớ”. “Thôi dẹp đi ở đó mà tranh giành lỗi, sao rảnh quá không suy nghĩ để đối phó khuôn mặt của cậu ấy đi” Triệt Vũ tán lên đầu Cảnh Đình nói.

Thiếu Minh cảm thán “Tớ tự nhận tớ rất lạnh lùng, nhưng cậu ấy còn lạnh hơn cả tớ”. Nói nói một hồi cũng bước vào lớp ngồi vào chỗ ngồi cứ len len nhìn Giai Đồng.

Giai Đồng mặc dù biết nhưng vẫn xem như không thấy gì may mắn ngồi đọc sách, Y Thuần thấy vậy kêu kêu tay cô, cô chau mày nhìn, Y Thuần làm mặt thảm nói “Đồng Đồng cậu hết giận chưa”, nhủ mày càng chặt lại nói “Tớ đang đọc sách”.

Y Thuần quay xuống nhìn một đám nói nhỏ “Cậu ấy đang đọc sách, cậu ấy chính là không quan tâm tới tụi mình nha”. Cả đám ôm chán lắc đầu thảm rồi.

“Học sinh nghiêm” Triệt Vũ đứng lên hô khi thấy cô vào, đến lúc này Giai Đồng mới cắt điện thoại và sách cùng mọi người đứng lên chào cô.

2 tiết trôi qua tiếng chuông vang lên cuối cùng đã ra chơi ôi thật mệt nguyên lớp vui mừng khôn xiết, cả đám Tô Dạ xúm lại đi từ nhích từ nhích tới lại Giai Đồng, Giai Đồng quay qua nhìn nhìn họ, cả đám trung bộ mặt cười ngây ngốc lấy lòng. Giai Đồng phì cười nói “Đi xuống căn tin không, tớ muốn uống nước” cả đám gật gật đầu cười cười cùng nhau đi xuống căn tin.

Mỗi người mua một ly nước đi lại bàn ngồi tám, Tô Dạ mở miệng nói trước “Đồng Đồng cậu không giận chúng tớ chứ”. Giai Đồng nhìn Tô Dạ “Không”.

“Tớ bảo cậu ấy không giận mà” Triệt Vũ nói. Thiếu Minh quay qua đập một phát vào chân Triệt Vũ “Cậu sợ sạo, cậu nói hồi nào”. Cảnh Đình hòa vào “Độc lá riết quen”. Triệt Vũ nhìn thấy có hai người đang đi tới cười nham hiểm nói “Thuần Thuần, tình yêu cậu đến kia”. Y Thuần nghe vậy quay qua phía Triệt Vũ nhìn theo thì ra là idol của trường mỹ nam vạn người mê, cô quay trở về bàn cầm ly uống nước, nhìn thấy là cô chỉ muốn biến hai người đó thành “Đam” hai mỹ nam còn gì bằng nữa chứ. Hai chàng đó mà biết được chắc cho cô xuống uống trà với diêm vương luôn quá.

“Hey mọi người, tớ có thể ngồi đây không” một trong hai chàng trai nói chính xác là người thích Y Thuần (Tạ Minh Nghiêm), Cảnh Đình cười khinh bỉ “Bao giờ mà cậu biết nói chuyện đàng hoàng thế”. Minh Nghiêm trừng mắt kéo ghế ngồi xuống, chàng trai kia cũng vậy.

Triệt Vũ nhìn chàng trai kia hỏi “Bạn mới hả, giới thiệu đi chứ”. Chàng trai đó nói “Tớ là bạn hồi nhỏ của Nghiêm, mới đi du học về tên là Dương Hạo, rất hân hạnh được làm quen”.

Tô Dạ gật gật cười nói “Tớ là Tô Dạ” chỉ qua từng người “đây là Thiếu Minh”, “Đây là Cảnh Đình”, “Đây là Triệt Vũ”, “Kia là Y Thuần, còn người còn lại là Giai Đồng, rất vui khi được làm quen”. Giới thiệu xong đủ thấy mệt rồi.

Tạm lại nói chuyện trên trời dưới đất, riêng chỉ Giai Đồng là ngồi im uống nước, thấy Dương Hạo nhìn qua Giai Đồng Tô Dạ nói “Giai Đồng không thích nói chuyện, chứ không phải không thích cậu đâu”. Dương Hạo cười “Vây mà tớ cứ tưởng cậu ấy ghét tớ nên không nói chuyện chứ”. Giai Đồng nghe vậy cười nói “Các cậu tự nhiên nói chuyện đi, đừng để ý tớ”. “Reng, reng” tiếng chuông vang lên Thiếu Minh chọc Giai Đồng “Lần nào cũng vậy, Đồng Đồng mà mở miệng là chuông reng vô học rồi”, cả đám cười ầm lên đứng lên tạm biệt rồi vào lớp. Đang đi thì tay Y Thuần bị Minh Nghiêm nắm lại, biết bao nhiêu con mắt quay lại nhìn hai người họ kể cả đám Giai Đồng.

Giai Đồng nhường mày đứng lại xem truyện vui, Minh Nghiêm nói “Cuối tuần này cho tớ cái hẹn nhé”, Y Thuần không biết trả lời sao nhìn qua đám Giai Đồng thấy họ lơ mình cô nói “Được” nếu từ chối sẽ bị giết chết mất. Minh Nghiêm nở nụ cười tỏa nắng “Tớ đó giờ và địa điểm cậu chọn nhé, rồi nói tớ hay, thôi cậu vào lớp đi”. Y Thuần gật gật bước tới chỗ cả đám đang đứng rồi đi lên lớp.

Nhưng không một ai thấy được ánh mắt một cô gái muốn bắn tới Y Thuần như muốn giết cô ấy ngoài trừ Giai Đồng. Khi cô gái đó đi Giai Đồng cứ nhìn vào chỗ cô gái đó đứng lúc này ánh mắt lạnh đi, rồi cất bước đi về lớp học.

Ngồi xuống ghế Giai Đồng quay xuống nói khẽ với Y Thuần “Cậu phải cẩn thận đấy” nói xong cô quay lên để lại khuôn mặt ngơ ngơ như bò đeo nơ của Y Thuần. Y Thuần tính hỏi cho rõ thì thấy vô, cô nuốt lời muốn nói đứng lên chào thầy rồi ngồi xuống im lặng không dám nói, nói chuyện trong giờ ổng chỉ có nước xuống nói chuyện phiếm với phản quan mà thôi.

Học hai tiết liền của ông thầy như đang đi xuống gặp hắc bạch vô thường tới những đứa bé trẻ phải cặm cuội ngồi học “Reng, reng”. Tự dưng cả lớp la lên “Yeahhhh”, ông thầy giật tít mặt lấy thước gõ bàn quát “Tôi chưa ra ngoài đó các anh chị, ở đầu cứ rần rần lên vậy, mỗi người về viết bản kiểm điểm nộp tôi, tới tiết tôi mà không có thì khỏi thi môn tôi luôn nha” giận quá giận nói xong thầy bước ra khỏi lớp.

Triệt Vũ cười ha hả nói “Vì một phút vui sướng chúng ta lại phải viết kiểm điểm, chán ông thầy này thiệt chứ”. Tô Dạ vừa bỏ tập sách vô nói “Vì thế chúng ta phải biết tiết chế”. Giai Đồng mở miệng nói “Tớ có người rước rồi, tớ về trước nhé, các cậu mà nói xấu ổng đi, ổng nghe được là các cậu đi lùm ngò đấy nhé, tạm biệt”.

Y Thuần nhanh tay dọn đồ bắt tay Giai Đồng lại “Đội tớ với, tớ cũng có người rước đi chung” rồi quay sang nói với cả đám “Tạm biệt các cậu, thứ hai gặp lại”. “Tạm biệt hai cậu” cả đám nói. Y Thuần nắm tay Giai Đồng bước ra cổng trường, ai cũng thấy xe đội mình nên tạm biệt nhau rồi lên xe đi về nhà.

Giai Đồng về tới nhà thì cũng như mọi bữa ăn cơm, tắm rửa, do sáng thức sớm nên cô có cảm giác buồn ngủ, nghĩ tới là làm liền cô leo lên giường bật máy lạnh trùm chăn nhắm mắt đi ngủ.

Y Thuần về tới bước vô nhà không thấy hấn về cô vào nhà bếp ăn ít cơm, rồi đi lên phòng tắm, tắm sạch sẽ cầm điện thoại online nói chuyện phiếm với các hũ. Gần 7h tối hấn về tới nhà bước lên phòng thấy cô nằm vừa cười vừa nhắn tin, nghe tiếng động cô ngước lên nhìn thấy hấn rồi cô cuối xuống nhắn tin tiếp, cũng trả màn quan tâm hấn nhờ hấn con quý động đực mà cô mới mất mặt như vậy.

Hấn bước lại giường thả người xuống do hấn nặng nên lúng xuống tay cô bật lên điện thoại đập vào đầu cô, đau quá cô quát lên “Anh không thể ngồi nhẹ nhàng được à, đau chết được”. Hấn nhìn chăm chăm cô hỏi “Cô biết tôi là ai không, ở đâu cho cô nói chuyện kiểu đó”.

Cô trừng mắt lại hấn “Cho dù bây giờ anh nói anh là Tề Mặc thứ hai tôi cũng vẫn nói như vậy, do anh sai trước mà sao nhìn tôi”. Hấn ngu ngơ “Tề Mặc là à”, cô xoa xoa chán thản nhiên nói “Là chồng chế Tâm, cha của bé Vũ, lão đại của tứ ung, người đứng đầu Tề gia, anh biết không”.

Đầu hấn đầy hắc tuyến, tự dưng cô bỗng thấy mình nói sai sai cái gì đó ngưng xoa chán nhìn hấn thấy mặt hấn đen thui cô mới giật mình chết cha mình lại nói hớ rồi không biết hấn có bắt mình đi hắc lao không nữa. Cô nhìn hấn cười cười “Ách anh đừng quan tâm tôi nói chơi đó”. Hấn nằm xuống nhắm mắt lại nói “Thôi ngay nụ cười giả tạo của cô đi, tôi muốn nghỉ ngơi cô trật tự một chút”. Cô trẻ môi nghĩ “Do heo động dục nhà anh nằm trên nhiều cô gái quá nên mệt đó, đáng đời mà cha anh”. Nhưng đột nhiên cô quay qua nhìn hấn, sao lúc ngủ hấn soái thể này làm công chất hot lắm đây, chật chật vậy mà làm trai uống hết sức, không thêm quan tâm tới hấn nữa cô tiếp tục hành trình nói chuyện còn đang dở khi này với các hũ sẵn tiện vào nhắn tin với baba

luôn.

Giai Đồng chớp chớp mắt, ngáp ngắn ngáp dài, mở to mắt thức dậy, cô thở dài ngủ được một ít tỳ có thể thức nguyên đêm bồi chuyện với hai lão baba rồi. Cô ngồi dậy vươn vai bước vào phòng tắm vệ sinh, bước ra cô khởi động máy tính, mở cửa đi xuống phòng bếp, mở tủ lạnh lấy chai nước rồi lên phòng trở lại.

Vừa lên đã thấy cả đóng tin nhắn, Lã baba “Ủa sao giờ này tiểu Đồng chưa lên nữa ta”. Lam Phi “Chết ngủ chưa thức đó baba”. Cô nhìn thấy gõ gõ “Chào mọi người, mẹ cậu khỏe chưa Phi Phỉ”. Y Thuần “Đấy xuất hiện rồi đấy, như âm hồn chưa tan”. Lam Phi “Mẹ tớ khỏe rồi haha”. Lã baba “Sao bảo là âm hồn chưa tan, suốt cuộc đời này tiểu Đồng có được siêu thoát đâu”. Giai Đồng “Lã baba, Thuần Thuần, con/tớ mà không tan thì suốt đời bám theo hai người đó”. Kì baba “Vừa, nói ra chỉ giờ bị nó đập, chết chưa”. Lam Phi “Bờ vậy tớ ngày cứ kiếm chuyện với Đồng Đồng hoài”. Lã baba “Ba tát một phát là bán cầu não bên phải đổi chỗ cho bán cầu não bên trái nhé, lão toét”. Y Thuần “Quần bay đầu chém đầu cho ta, cuồng ngôn”. Lam Phi “Tối luôn nhập vai nữa rồi”. Giai Đồng “Lã baba, Thuần Thuần hai người nói chuyện với ai đó”. Y Thuần “Hạn hán lời”. Kì baba “Con ra chương mới đi tiểu Đồng cả tiểu Thuần nữa”. Giai Đồng lui ra đằng chương tiếp theo vô rồi bước vào nhắn tin tiếp.

Y Thuần “Đội con xí để mở laptop” cô đi xuống giường mở laptop lên ngồi ghế bấm vào diễn đàn sao chép rồi đăng lên cũng may hôm qua cô có viết thêm một chương.

Lã baba “Tiểu Đồng con mãi không bao giờ thoát tội ác đâu”. Lam Phi “Lại ngưng đúng khúc hay, cậu bắt tớ phải làm sao”. Kì baba “Ngày nào cũng thế ngày nào cũng vậy...”. Y Thuần “Con đăng rồi đó”. Kì baba “Đề ta vào xem”. Lã baba “Sao thụ lại ra đi”. Y Thuần “Vị con thích”. Kì baba “Công và thụ đang hạnh phúc mà, sao có tiểu tam ba không chịu đâu”. Giai Đồng “Vị cậu ấy thích đó á”. Lam Phi “... thật đau lòng cho thụ”.

Bên đây Y Thuần nhìn tin nhắn cười hắc hắc thì tự dưng phía sao giọng tiếng lại “Cô dio xuống dưới kêu quản gia chuẩn bị thức ăn cho tôi rồi mang lên đây” không biết hần thức dậy vào lúc nào đứng lên bước vào phòng tắm, cô quay lại làm mặt quỷ với hần rồi đi xuống phòng bếp, vừa xuống thấy quản gia cô nói “Quản gia ơi chuẩn bị thức ăn cho anh ta ạ”, quản gia nhìn cô gật đầu rồi vào phòng bếp. Cô ngồi xuống ghế salon nghĩ “Sao mình nói từ thức ăn giống như đang nói lấy thức ăn cho chó cho gà quá vậy” cô cười sảng sặc cho suy nghĩ phong phú của cô. Ngồi đợi chừng 15p quản gia mang đồ ăn tới đưa cho cô, cô cầm lấy rồi cảm ơn bước về phòng.

Đi vô phòng đóng cửa lại để thức ăn lên bàn cô nhìn qua phòng tắm thấy hần chưa ra cô ngồi xuống ghế nhắn tin tiếp.

Y Thuần “Con thấy hay mà”. Kì baba “Đi đâu nãy giờ đó”. Y Thuần “mạng lag” nói dối ghê gớm. Lam Phi “Thôi con/tớ đi chăm mami đây mọi người online vui vẻ”. Lã baba “Ăn con nhớ giữ gìn sức khỏe, ngủ sớm đó, tạm biệt con”. Kì baba “Tạm biệt tiểu Phỉ”. Y Thuần “Tạm biệt cậu”. Giai Đồng thấy Lam Phi offline rồi nên không chào đi tìm truyện đọc.

Hần tắm ra thấy đĩa đồ ăn trên bàn kéo ghế ngồi xuống ăn, hần ăn rất nhanh, ăn xong hần quay đi súc miệng rồi bước ra nhìn thấy Y Thuần vừa nhìn gì đó vừa cười. Hần tò mò bước lại thì ra cô đang đọc truyện có liên quan tới giường chiếu, hần nói “Tôi có thể giúp cô thực hiện như trong truyện, đọc sao cảm giác được chỉ bằng cùng tôi thực hiện đi”.

Cô rùng mình vội tắt máy tính quay qua nhìn hần, không nói một lời nào hần kéo cô đứng lên thấy qua bên giường, đè lên người cô nói “Thì ra cô là mê truyện như vậy”, cô đỏ mặt nói “Kệ tôi, anh muốn thì cứ làm có cần chi phải tìm lí do không”. Hần cười nhẹ cúi xuống hôn cô, cô thì ngơ ngẩn ngẩn ngẩn khi thấy hần cười quả là mỹ nam. Cứ thế yêu tinh lại đánh nhau, hôm nay nữa là ba hôm liền hần muốn cô rồi, mình mảy mảy nhói, cô khẽ nan nỉ “Tha cho tôi đi, tôi hết sức rồi, sao sức anh trâu vậy” nói rồi cô ngất đi. Hần nghe cô nói sao sức anh trâu vậy thì cười ha hả, ra lần cuối cùng thì tha cho cô, thấy cô ngất hần không hiểu sao mang cô đi tắm, rồi đặt cô trên giường đắp chăn lại còn hần phải qua xem lại giấy tờ của công ty.

Giai Đồng đang đọc truyện tới khúc hay thì cửa phòng mở ra cô quay qua nhìn ác ô Boss đại nhân đã về sao đêm hôm qua mất tích. Anh ta nhìn cô, cô nhìn anh ta, cô nhướn nhướn mày nhìn đồng hồ 2h sáng cô quay lại đọc tiếp truyện. Anh ta nhìn cô quay lại mà không phải tới bên anh ta giúp anh ta cất cặp với treo áo thường thì tình nhân anh ta luôn làm vậy. Anh ta tự làm rồi bước vào phòng tắm mang trong người khá là bức bối. Tắm xong bước ra thấy cô vẫn ngồi đó đọc truyện anh ta đánh mở miệng trước “Tắt máy lại đây”. Cô nghe thấy ngoan ngoãn tắt máy bước lại cùng anh ta ngồi xuống giường.

Cô nghĩ không lẽ hôm qua không ai thỏa mãn anh ta giờ lại muốn cô cùng chơi kẻ nằm trên người nằm dưới à, bỏ quá ý nghĩ cô hỏi “Anh tên gì” cô chợt nhớ mình không biết anh ta tên gì.

Anh ta lạnh lùng nói “Nam Cung Tiêu”. Cô gắt gắt hỏi “Kêu tôi chi”, anh ta nhìn cô như nhìn quái thai “Tôi mua cô về làm gì”, cô nhún vai “Công cụ làm ấm giường, vậy muốn làm gì làm đi”.

Anh ta tức điên rõ ràng anh ta là người mua cô mà cô nói làm như cô mua anh ta “Đi ngủ”. Anh ta nằm xuống mặt lạnh tanh nghĩ “cô ta dám ăn nói với anh như vậy thật to gan, nhớ mình kim chế tốt lắm mà, mặt kệ cô ta cũng mê tiền và mê dục mà thôi”.

Cô trả biết đã làm phật lòng anh ta khi nào hỏi “Anh không làm phải không, vậy tôi đi ngủ đó nha” thấy anh ta không trả lời cô cũng nằm xuống đắp chăn đi tìm bé chu công.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Sáng Nam Cung Tiêu mở mắt ra quay sang thì không thấy Giai Đồng đâu anh ta nhăn mày đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân.

Giai Đồng dù có thức khuya cỡ nào thì cũng dậy rất sớm, cô đi vào khu vườn dạo quanh một vòng, đưa tay lên chán cảm thán “Ngoài nơi này ra trong nhà này không nơi nào tuyệt hơn nữa, nơi đây cây rất to xây một căn nhà nhỏ ở trên đó chắc khỏi cần vào nhà nữa”.

Dạo vài vòng thấy trời đã nắng lên cô bước nhanh vào nhà, cô rất ghét nắng cực kì ghét dù nắng vào giờ này rất tốt. Có thể hôm nay đi dạo nên khá vui khê nở nụ cười nhưng bước vô nhà nhìn thấy anh ta đang ngồi trên ghế salon thưởng thức cà phê tâm trạng của cô trở xuống mức âm độ C mắt luôn cảm súc.

Anh ta ngược lên nhìn cô, cô nhìn anh ta khê cuối đầu “Chào Nam Cung Tiêu đại nhân”, Anh ta vừa lấy tờ báo vừa nói “Ngồi xuống đi”.

Cô ngồi xuống, anh ta không nói cô cũng không nói, cuối cùng anh ta cũng mở miệng trước “Cô không có gì đòi hỏi quyền lợi của mình sao”.

Thờ dài nhắm mắt lại cô trả lời “Khi nào tôi cần tôi sẽ nói”. Anh ta đặt tờ báo qua một bên “Cô đang học trường đại học kinh tế”.

Cô nghi anh ta biết hết rồi cần gì phải hỏi phiền thiết chứ, cô khá bức bối trả lời “Đúng vậy, có gì không”. Anh ta thấy được cô bức bối hỏi “Cô không thích nói chuyện với tôi”. Cô dứt khoát nói “Đúng, hai chúng ta không có chuyện gì để nói”. Anh ta đầu giăng đầy hắt tuyến lửa giận phát ra.

Nguyệt đi ngang nghe được lời cô nói xém té xuống đất, thấy được sự tức giận của ngài Nguyệt cho cô một ánh mắt “Mong cô còn sống” rồi biến mất khỏi đó.

Cô thấy vậy hỏi “Anh không hài lòng về việc tôi nói thật sao hay anh muốn tôi phải như tình nhân khác của anh làm nũng và và các thứ khác”. Anh ta kìm nén lửa giận nói “Cô thật biết cách làm người ta mất khống chế để chú ý đến cô sao”.

Nhún nhún vai “Tôi làm người ta chú ý đến tôi chi, tôi đâu rảnh trả lời họ”. Anh ta cười khẩy “Thật không, hay cô là đang muốn tôi chú ý”.

Cô cười chậm rãi nói “Anh là đang tự luyến, tôi biết tính anh rất là lạnh lùng và tôi cũng vậy, cho nên anh không cần phải bắt chuyện với tôi còn tôi sẽ làm đúng bốn phần của mình”. Anh ta nhìn cô thu lại vẻ mặt dửng dưng trở lại vẻ mặt lạnh của mình “Cho dù cô có làm bất cứ thứ gì thì sau một năm cũng sẽ bằng không”.

Cô đứng dậy “Đó cũng là điều tôi mong nhất” nói xong bỏ lại anh ta cô bước lên phòng. Anh ta kìm nén lại không muốn giết chết cô cái sự ung dung quá giả tạo và cái nụ cười như có như không của cô khiến anh ta chán ghét vô cùng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Nam Cung ấn nút đặt lên tai. Bên kia nói qua “Tới nhà anh đi chứ”, Nam Cung “Được”.

Phóng lên xe chạy nhanh đi, tới nơi anh ta bước xuống vào nhà người anh em mình đi thẳng vào phòng khách thấy bình hoa lập tức cầm lên quăng bẻ nát, người anh em chưa kịp ngăn cản đã bẻ quay sang hỏi tội tên kia.

“Chú làm sao vậy, sao chú lại mất bình tĩnh phá nát bình hoa bao nhiêu tiền của anh”. Nam Cung chột nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh tanh hỏi “Như thế nào có ý kiến”.

Hấn ta cười hề hề “Nào có, ai làm chú mất bình tĩnh đấy sau mười năm thế, có phải có chuyện gì vui không, kể nghe chơi coi, sao ích kỷ vậy, sống vậy lên rừng chơi với thú đi, không nói thật à” hấn ta cứ nói chuyện một mình, Nam Cung cười lạnh nói “Nhiếp Thiên Lăng chú muốn chết sao, nói nữa thì xác định qua bên kia đi, bên đó cần chú khám phá đấy”.

Hấn ta (Sau này sẽ gọi là Nhiếp Thiên Lăng) sợ xanh mặt lắp bắp nói “Ấy ấy ấy không không chú đây không muốn biết”. Nam Cung không quan tâm tới hỏi “Vũ Phong đâu, chú ấy đến trễ nữa hả”.

“Khỏi lo lại đến trễ chất hú hí mệt quá ấy mà, có lúc nào đứng giờ đâu, uống rượu nhé” Thiên Lăng vuốt vuốt mái tóc cảm thán đứng dậy đi lấy rượu. Ngồi xuống Thiên Lăng rót rượu ra đầy qua Nam Cung “Tới rồi kìa”.

Một chàng trai bước vào với vẻ mặt hồng hào nở nụ cười tươi như hoa tự tiện ngồi xuống rót cho mình ly rượu nói “Xin lỗi các chú anh đến trễ”. Thiên Lăng nhếch môi “Mộ Dung Vũ Phong từ lúc nào chú lại già nài như vậy nhê, lần nào chả đến trễ”. Nam Cung tiếp lời “Thanh cao cho ai xem”. Vũ Phong đầu đầy hắc tuyến nói “Các chú sao vậy, thích sóc anh lắm à”.

Thiên Lăng cười nham hiểm “Đâu có chúng ta là đang gần bó tình thương nha phải không Nam Cung”. Nam Cung nhìn nhìn gật gật. Đưa ly rượu lên miệng uống cạn Vũ Phong cười khẩy “Lô tai nào cho thấy chú đang gần bó cho chúng ta, các chú muốn cùng anh luận bàn thì đúng hơn”.

Gỗ gõ mặt bàn Nam Cung lạnh giọng “Đủ chưa hay muốn tiếp”. Tất cả thu lại vẻ mặt nhơn nhơ quay lại khuôn mặt trầm ngâm. Xoa xoa chán Vũ Phong khê nói “Hiện tại là có nội gián, từ khi nào chú lại đề sơ xuất như vậy” quay sang trừng mắt Thiên Lăng.

Thiên Lăng cười giả lả nói “Sẽ không có lần sau, đã giải quyết sạch sẽ”. Nam Cung quăng nụ cười như có như không “Vây kêu anh tới đây chi”. Vũ Phong nháy mắt “Anh nghe nói cô diễn viên của chú hình như đang nhập viện đấy, chú còn rảnh rồi ngồi đây tán dóc à”.

“Chú là quan tâm anh đấy à, anh nhớ không làm chú đã kiếm được con mồi có thể là chú rất hài lòng” Thiên Lăng đã xoay lại. Vũ Phong cười cười bảo “Đừng vậy, có thì nhận rồi sao?”. Nam Cung tức giận quát “Hai chú rất rảnh rỗi, anh đây không có thời gian chơi với hai chú, anh về trước hai chú cứ ngồi tâm sự đi” nói xong đứng lên đi ra khỏi nhà bỏ hai khuôn mặt đầy ngơ ngát.

Vũ Phong đứng lên sửa y phục lại “Tại chú đó anh đi làm tý chuyện đây”. Vũ Phong cũng đi, Thiên Lăng rót rượu uống ngồi một lát rồi đứng lên cầm chìa khóa ra xe phóng lên chạy đi.

Xe dừng lại bước xuống Thiên Lăng thấy phóng viên anh lại đi dừng cửa sao lên cầu thang nghe thấy tiếng nói chuyện anh ngừng bước lại.

“Sao baba mámi nhập viện người lại cùng cả nhà người đi dự tiệc, cũng đúng thôi mẹ con con là cái gì trong nhà này, chỉ qua là tiểu tam và đứa con hoang mà thôi, con đã từng mơ ước mình có đầy đủ cả baba và mámi yêu thương vậy có sao người lại để mẹ con con mang danh đó, mười mấy năm sống trong căn nhà đó, người nghỉ con vui con hạnh phúc lắm sao, lúc nào cũng bị mắng nhiếc vậy lúc đó người ở đâu hả, người nói người thương mẹ con con người sẽ chăm sóc lo lắng cơ mà, bây giờ thì sao người vẫn để con bị người đời sỉ nhục ôm bao đau thương mà sống. Người có thử quay đầu nhìn mẹ con con không, thôi được rồi con không muốn nghe, tạm biệt” cô vội lau nước mắt cúp điện thoại dựa vào bức tường.

Cảm giác tội lỗi khi nghe lên nên Thiên Lăng bước tới chỗ cô lịch sự đưa khăn giấy “Tôi xin lỗi vì nghe lên chuyện của cô”. Cô cầm lấy khăn giấy nhìn anh “Không sao trả gì to tát” thốt ra cô hơi giật mình vì anh ta quá đẹp trai. Thiên Lăng nở nụ cười đúng bản chất soái ca và một câu nói thả thính “Đừng buồn nữa cô bé xinh đẹp, em phải nên cười khi đó em mới tỏ sáng lên được, anh đi trước có duyên gặp lại” nheo nheo má cô rồi Thiên Lăng bước đi tìm phòng bệnh người tình của mình.

Cô đặt tay lên chỗ má bị anh nheo mà tim đập thình thịch không lẽ cô trúng tiếng sét rồi sao, lác lác đầu cho tình nhắc mình không được không được đàn ông chỉ để ngắm không để yêu. Làm mình tỉnh táo xong cô bước về phòng bệnh của mẹ mình.

Thiên Lăng vào phòng tình nhân nhìn thấy cô ta nói chuyện ổng ọ thì hỏi thăm vài câu rồi đưa một tờ chi phiếu bảo “Em cầm tiêu sài đi nghỉ ngơi cho khỏe, anh mất công chuyện rồi nên đi trước, bye em yêu” hôn lên chán tạm biệt rồi bước ra khỏi phòng.

Anh vừa đi vừa nhớ tới khuôn mặt khi này của cô bé đó, lúc anh nở nụ cười bản năng của mình biểu cảm cô bé rất dễ thương, nhưng tiếc không phải khẩu vị của anh ta. Nhếch môi rồi đi xuống lấy xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Bạch Lam Phi ngồi ngẩn người từ lúc nói chuyện với ba cho đến bước vào phòng bệnh của mẹ cô. Cứ thả hồn đi đâu đó mẹ cô nói chuyện với cô mà không thấy trả lời bà vội vỗ nhẹ vào má cô. Hoàn hồn trở lại nhìn bà cười cười “Mámi gọi con có chi hém?”. Bà lác đầu cười nói “Thả hồn đi đâu đó con gái, hay là đã để ý chàng trai nào rồi?”.

Cô nở nụ cười cứng ngắc biện minh “Nào có đâu ạ, con gái mámi ai thêm thương đâu, con còn nhỏ mà”. Bà lại chọc cô “Thật không, hết năm kêu tôi lấy chồng cho cô tôi không lấy đâu à nha”. Cô nhăn mặt “Mámi à sao chọc con, con khóc đây”. Bà mỉm cười thôi chọc cô, bà cảm thấy hơi mệt khẽ nói “Mámi muốn ngủ, con ngồi mơ mộng tiếp nhé”. Cô phòng má phụng phịu đứng lên đi về tới giường đỡ bà nằm xuống lấy chăn đắp lại, còn mình lại ngồi suy nghĩ tiếp “Anh ta hóa là đẹp trai thật, nụ cười làm loạn tim, không lẽ mình trúng tiếng sét ái tình sao ta, chắc là cảm nắng thôi, nhìn anh ta chắc không phải dành cho mình đâu” cô lác lác đầu cười cười dựa vào ghế sofa ngủ giấc cho quên hết những chuyện xảy ra.

Vũ Phong giải quyết tý công việc thì đi về nhà, bước vô nhà hần hỏi quản gia “Cô ấy chưa thức à?”. Quản gia cung kính “Dạ chưa ông chủ”, hần lác lác cổ phẩy tay cho quản gia lui đi còn mình thì đi thẳng lên phòng.

Mở cửa bước vào thấy Y Thuần còn ngủ hần đi nhẹ tới giường thả nằm xuống sợ đánh thức cô. Hần quay qua nhìn kỹ khuôn mặt của cô có thể xếp thành mỹ nhân, hần nghĩ “Khẩu vị mình chất có lẽ thay đổi nên mới đây nhìn cô ta có chút thuận mắt”. Hần nheo nheo nhẹ mũi cô làm cô tưởng Đồng Đồng, vì lúc cô không thức Đồng Đồng luôn làm cách đó, cô nhăn mày nghiêng người dụi mắt lèm bèm “Để yên cho bà ngủ, xéo ra ngoài nhanh Đồng Đồng, đi nấu cơm đi tý bà thức bà ăn nhé, đi đi con” cô chồm chồm lên đầu ngủ tiếp để mặt của hần đực ra ngàn câu hỏi “Đồng Đồng là người nào???, cô ta tưởng là vẫn còn ở nhà mình sao??, cái con heo lười này”.

Hần tính giật chăn ra mắng cô một trận thì Y Thuần thấy ngộ ngộ mở mắt ra kéo chăn xuống thấy Vũ Phong dơ tay lên, cô trợn mắt lách người khỏi móng vuốt hần mắng “Anh chết tiệt tính đánh lên tôi hả, đàn ông con trai gì mà vũ phu, xé ra tránh xa tôi ra”. Hần kéo cô lại để lên người cô trừng mắt nhìn “Im ngay, tôi giết cô còn được hưởng chi là đánh cô, cô mắng tôi cô chán sống rồi sao”.

Ánh mắt của hần làm cô sợ cô nhắm mắt lại vừa lêu vừa khóc thút thít “Đồng Đồng cậu đâu rồi tớ là đang bị người ta bắt nạt, cậu mau ra đây cứu bạn xinh đẹp của cậu đi không là hần sẽ ăn thịt tớ mất”. Bên kia Giai Đồng đang đọc truyện hắc xì vài cái lèm bèm nói “Ai lại nhắc mình nữa rồi, đáng chết ở nhà cũng bị nhắc nữa là sao” không quan tâm tới tiếp tục đọc truyện của mình.

Quay lại với Y Thuần cô cầu cứu xong mở mắt ra nói “Thù này tôi ghim đợi gặp Đồng Đồng tôi sẽ mách cậu ấy”. Hần nhìn cô này giờ không chớp mắt,

bộ dạng bây giờ đôi mắt còn còn động vài giọt nước mắt, mũi đỏ đỏ, môi vênh lên trong cực đáng yêu. Nhìn chỉ muốn ăn sạch cô nghĩ là làm bộ qua dụ cô mắng ăn cô trước sử cô sau. Cuối xuống hôn môi cô bắt đầu con đường sỏi vòn môi, cô trừng mắt “Tôi chưa đánh răng và còn rất mệt”. Hân nhìn cô cười xảo quyệt “Tôi không ngại và tôi không có mệt” cô thăm chửi hân vô si mặc kệ hân muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Yêu tinh đánh nhau ba trăm hiệp xong xuôi cô liếc hân chồm chần ngủ tiếp, hân cười cười chui vào chần ôm cô ngủ.

Giai Đồng buông truyện xuống nhìn đồng hồ thấy tới giờ ăn trưa rồi lết lết khỏi giường mở cửa bước xuống phòng ăn. Làm việc thật đúng giờ, cô bước vào thì đã thấy vú đang dọn thức ăn lên, cô mỉm cười “Con chào vú, ngày mới tốt lành” cô rất hiếm khi cười với người lạ nhưng cô cảm giác người vú này cho cô một phần hơi thở của người mẹ. Vú nhìn cô cười cười “Chào cô” rồi quay lại xới com đưa cho cô, cô không để ý mấy cầm chén com chuẩn bị muốn nói gì thì nghe vú kính cẩn nói “Chào cậu chủ, tôi đi lấy chén đĩa cho cậu” nói rồi vú đi lấy chén xới com nhanh nhẹn đưa qua cho người nào đó. Anh ta kéo ghế ngồi xuống, bà vú lui đi trả không gian cho hai người. Tự dưng cô thấy anh ta cô lại hết muốn ăn com, cô cầm đầu ăn gán mà nuốt. Anh ta nhìn cô từ lúc anh ta bước vào cô không nhìn anh dù chỉ một lần, anh cảm thấy mình bị coi thường khê lạnh giọng “Cô không thích ngồi cùng bàn ăn com với tôi”. Lúc này cô vẫn còn cuối mặt găm xuống rửa thắm “Lại kiểm chuyện sao phiền quá”, cô cau mày ngược lên cười cười “Đầu cổ, tôi nào có gan đó”. Anh ta cười lạnh “Phải không”, cô nghĩ nghĩ “Dù sao hân cũng là boss sống hòa thuận hân một năm cũng không sao là một nhân viên cao cấp phải nhường một bước kéo lại kéo theo chồng chất phiền phức dù sao người ta cũng chả công cố làm hài lòng anh ta vậy”. Cô gấp một miếng thịt đưa vào chén anh ta cười nhạt “Anh nghĩ nhiều quá rồi đó, ăn đi”. Anh ta nhìn thịt trong chén có phần cau mày, cô nhìn biểu hiện anh ta lại biết ngay “Kê ở sạch”, thờ dài cô đưa đĩa gấp lại miếng thịt chọt anh ta kéo tay cô đưa tới miệng cắn miếng thịt rồi thả tay cô ra. Anh ta có vẻ mất tự nhiên quay sang chỗ khác cô bấu môi gấp vài miếng bỏ vào chén anh ta rồi ăn phần của mình.

Cô ăn xong thì nhìn qua anh ta “Anh ăn xong chưa”, anh ta gật gật đầu cô thu dọn chén đĩa đem đi rửa. Anh ta thấy vú bước vào làm hành động lắc đầu bảo vú không cần vô, cô rửa chén lau dọn xong xuôi. Bước qua ngồi xuống bàn chống cằm “Tôi có thể đi lên chưa”. Anh ta nhướng mắt “Đi đi” nghe được hai từ đó thôi cô bay nhanh lên phòng cầm truyện đọc tiếp. Anh ta ngồi ngơ ngác khê nhếch miệng rồi bước theo, bà vú nhìn thấy hết thở một hơi rồi cười “Mong cậu chủ có thể bị cô ấy lung lay”.

Anh ta bước lên nhìn thấy cô ngồi trên giường cầm một cuốn sách nổi lên tò mò anh bước lại ngồi xuống giường giựt cuốn sách đang đọc của cô. Cô rất rất là bất mãn “Đừng nói với tôi boss đại nhân lại có hứng thú với ngôn tình nhê”. Mặc kệ lời cô nói Cung Tiêu lấy chân cô làm gối nằm xuống vạch từ trang xem có gì thú vị mà cô cứ cầm nó hoài.

Giai Đồng thờ dài đầy bực bội vì bị giựt truyện, cô trực tiếp mặc kệ có khi đầu đọc anh ta từ lạnh lùng chuyển sang tý ngôn không biết thú vị cỡ nào. Vừa nghĩ vừa cười nhếch, cô quay lại nhìn khuôn mặt đang chăm chú xem từng trang, cô suy nghĩ “chật chặt không hổ danh là mỹ nam băng lãnh nhưng nhìn tay anh ta cầm cuốn ngôn thì phá nát hình tượng của anh ta”.

Cô khê vuốt tóc anh ta “Hay không”, Cung Tiêu nằm hưởng thụ thuận miệng hỏi “Cô rất thích mấy truyện này sao”. Cô mỉm cười “Có thể gọi nó là nguồn sống”, anh buông truyện xuống nhìn cô không chớp mắt đúng lúc nụ cười còn trên môi cô, mỗi khi nhắc đến ngôn cô luôn nở nụ cười thật sự.

Thấy anh nhìn cô chăm chăm cô khê háng giọng gẹo “Tôi cười đẹp lắm sao mà nhìn tôi không chớp mắt vậy”. Anh kéo tóc cô vuốt vuốt “Tăng bằng di động như cô mà cũng biết đùa nữa sao”. Cô đỡ đầu anh xuống gối rồi thả mình xuống giường gối đầu lên tay anh “Là con người không lẽ không biết giỡn tỳ tâm trạng thôi”. Anh vòng qua ôm eo cô, cô ôm lại anh nói “Muốn làm gì thì hãy buổi tối tôi không thích sáng”. Anh khê cười “Cô có thể nói ra được nữa há”. Cô cười cười “Anh đừng giả vờ ngây thơ với tôi, tôi chỉ thích nói thẳng không thích vòng vo, tôi nhìn thấy móng vuốt của anh sắp vồ lấy tôi”. Anh đưa tay lòn vào áo cô cở phăng áo lót cười nhạt “Tôi không dùng bữa vào giờ này tối dùng một lượt no hơn”. Cô để yên cho anh làm loạn trên ngực mình cô biết là anh chỉ muốn sờ soạng, chống đối không bằng thuận theo để dễ sống hơn. Cô kéo chăn lên cho cả hai bấu môi ôm anh ngủ tạm thời coi là gối ôm đã năng chẳng ai thiệt.

Anh không ngủ chỉ nằm suy nghĩ “Cô ta có phải hay không cũng giống như bao người khác, có thể từ trước đến giờ cô ta là người đầu tiên nói chuyện hợp với anh, anh không chán dù đôi lúc có ý định quăng cô đi cho bỏ tức bởi khuôn mặt giả tạo đó, dù sao thời hạn cũng một năm để xem cô ta như thế nào”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

“Loãng xoảng” nghe có tiếng đồ vật bẻ Lam Phi giật mình tỉnh thì thấy mẹ cô khó thở không thể nói được gì, cô hoảng loạn bấm chuông kêu bác sĩ, vuốt ngực cho mẹ cô dễ hít thở. Bác sĩ vào đưa mẹ cô ra khỏi phòng vào phòng cấp cứu, cô mở điện thoại điện cho Giai Đồng bây giờ cô không biết phải làm gì chỉ cần có Giai Đồng cô sẽ bình tĩnh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Giai Đồng mò mò bắt điện thoại “Alo”. Lam Phi kiểm chế bản thân không cho bật khóc rung rung giọng nói “Đồng Đồng mẹ tớ mẹ tớ được đưa qua phòng cấp cứu rồi, tớ tớ tớ không biết phải làm sao nữa, tớ sợ lắm”.

Giai Đồng mở choàng mắt lên trong đôi mắt không tí buồn ngủ mà chỉ còn sự lo lắng “Phi Phi đợi tớ, tớ đến ngay, bình tĩnh vào”. Lam Phi hít một hơi thật sâu chần chỉnh lại tâm trạng “Được, tớ đợi cậu”.

Giai Đồng buông móng vuốt trên ngực mình xuống khê nói “Tôi có việc đi một chút, anh nghỉ ngơi đi”. Cung Tiêu buông eo cô để cho cô đi, anh không quan tâm việc của cô nhắm mắt lại ngủ, cô bước xuống giường thay đồ nhanh chóng chạy ra khỏi nhà nhờ bác năm chờ cô đi “Bác năm con cần đi bệnh

viện gấp“. Bác nắm mở cửa xe cho cô, cô bước vào đóng cửa xe “Bệnh viện cũ đó bác”, ông gạt đầu rồi chạy tới bệnh viện.

Vừa tới cô mở cửa xe cuối đầu cảm ơn ông rồi chạy nhanh vào phòng cấp cứu, thấy Lam Phi đứng đó cô đi lại vỗ vai Lam Phi “Sao rồi”. Thấy Giai Đồng tới cô quay qua ôm chặt Giai Đồng “Tớ sợ lắm rất sợ“.

Thở dài Giai Đồng vuốt lưng cô “Ngoan, không sao”, cửa cấp cứu bỗng mở bác sĩ bước ra “Cô gái cô nên đi đóng viện phí cho ca mổ này gấp, tôi sẽ trực tiếp mổ cho mẹ cô tỷ lệ rất thấp, mong gia đình chuẩn bị tinh thần“. Nói rồi bác sĩ quay đi vào phòng mổ cho mẹ cô.

Cô ngã ngửa xuống đất, Giai Đồng chạy lại đỡ “Phi Phi“. Lam Phi mặt kệ nước mắt chảy mà môi cô vẫn cười “Đồng Đồng, mẹ tớ sẽ rời xa tớ thật đấy“. Giai Đồng ôm cô vào lòng “Bác sĩ còn đang cứu không được bị quan như vậy, đứng lên đi, đi đóng tiền nào“. Lam Phi chợt nhớ cô đứng lên nhìn Giai Đồng “Tiền chữa bệnh hôm rai cho mẹ đã hết rồi, giờ gia đình đó sẽ không cho mẹ tớ một xu nào đâu” cô vừa nói ra lại ôm Giai Đồng khóc nức nở.

“Tớ chỗ đóng tiền hỏi cần bao nhiêu” Giai Đồng vừa nói vừa dìu Lam Phi tới chỗ đóng tiền. Giai Đồng mở miệng hỏi “Chào cô, ca phẫu thuật ung thư máu bên phòng kia là bao nhiêu tiền ạ“. Cô thu tiền nói “Trước tiên cô đóng 30 triệu cho ca phẫu thuật này” (ta không rành về khoản này, mong mọi người bỏ qua cho ta *cuối đầu*).

Lam Phi quay qua nhìn Giai Đồng, Giai Đồng mỉm cười “Cậu điện thoại cho Thuận Thuận và tụi kia đi, tớ đi lấy tiền“. Lam Phi giựt tay cô “Làm sao cậu có mà đi lấy“. Cô trấn an Lam Phi “Không sao tớ có là được, chờ tớ” cô buông tay Lam Phi ra đi ra khỏi bệnh viện.

Lam Phi quay lại phòng cấp cứu lấy điện thoại gọi cho Y Thuận, nghe tiếng chuông Y Thuận vội bắt máy “Nghe đây Phi Phi“. Lam Phi thở dài “Mới thức hả“. Y Thuận không che dấu cười hắc hắc “Chính xác, sao thế“. Lam Phi lại thở dài “Mẹ tớ lại vào phòng cấp cứu mổ nữa rồi“. Y Thuận giật mình thu lại nụ cười “Cậu ở đó tớ tới liền”, nó xong cô cúp máy mặc quần áo đi ra khỏi nhà bắt taxi đến bệnh viện. Tới nơi cô trả tiền đi nhanh tới chỗ Lam Phi “Phi Phi như thế nào rồi“. Lam Phi nhìn thấy Y Thuận vỗ xuống ghế bên cạnh “Ngồi xuống đi, bác sĩ chưa ra nữa, nhưng họ kêu chuẩn bị tinh thần“. Y Thuận nhìn cô khẽ thở một hơi “Còn phần trăm sống là còn hi vọng, cậu không được bị quan biết chưa, để tớ nhắn tin cho tụi kia“. Y Thuận lấy điện thoại tay nhún nhún rồi gọi đi, ngồi im lặng chờ cùng Lam Phi.

Giai Đồng bắt xe quay về nhà, đi thẳng lên phòng thấy anh ta còn ngủ, cô không suy nghĩ gì hết bước tới giường lay lay anh thức. Một cái cau mày anh mở mắt ra nhìn cô “Có chuyện gì“. Cô không đi đường vòng nói thẳng “Tôi cần mượn 30 triệu”, anh cười nhếch mép “Thì ra là vì tiền” anh chồm lấy bóp rút ra cái thẻ thấy lên mình cô “Tiền trong đó, mặt khẩu XXXXXX, cầm rồi rút ra khỏi phòng”, cô cuối xuống cầm thẻ lên không nói tiếng nào bước ra khỏi phòng xuống nhà bắt taxi đi lại bệnh viện.

Anh chờ mình ngồi lên cười khinh bỉ “Cô ta cũng vì tiền cũng như những đàn bà khác“. Anh đứng lên tắm rửa thay quần áo cầm chìa khóa lên xe phóng bay nhanh đi trên đường.

Ngừng xe Giai Đồng trả tiền cho tài xế cô ghé qua ATM nhập mật khẩu rút 30 triệu ra, cầm tiền đi vô phòng cấp cứu. Bước vô thấy mọi người tập hợp đầy đủ cô đi tới đưa tiền cho Lam Phi “Đi đóng nhanh đi, đừng hỏi“. Lam Phi tính nói thì nghe Giai Đồng nói vậy nuốt lời vào trong bụng cầm tiền đi nhanh tới chỗ đóng tiền.

“Tiền đâu cậu có” Y Thuận nhìn Giai Đồng hỏi, câu hỏi của Y Thuận cũng là câu hỏi của mọi người muốn hỏi. Giai Đồng cười nhạt “Tớ đang làm cái gì, thì tiền lấy từ đó“. Y Thuận mặt mũi dựa vào ghế, Tô Dạ lên tiếng chất vấn “Sau cậu không nói với tụi tớ, rồi người ta sẽ nghĩ cậu ra sao“.

Giai Đồng mở miệng giải thích “Cậu nghĩ sao, ngay từ lúc bước vào làm tình nhân thì họ chất có xem trọng tớ, tớ chỉ đòi quyền lợi của mình thôi, vì cấp bách nên tớ không nói kịp với các cậu, chỉ vậy thôi“. Tô Dạ túng nói thêm thì thấy Lam Phi bước tới, cánh cửa cấp cứu mở, bác sĩ bước ra “Chúng tôi đã cố gắng hết sức, các cô cậu vào gặp bà lần cuối đi“.

Triệt Vũ thấy Lam Phi sắp ngã chạy lại đỡ cô, cuối cùng cả đám không tìm được nước mắt cứ để nó chảy xuống. Giai Đồng bước tới nhìn thẳng vào đôi mắt ngập nước của Lam Phi “Vào thăm đi lần cuối đi, đi đã thoát khỏi những ngày đau đớn rồi“. Nghe Giai Đồng nói Lam Phi ngẩng đầu lên mỉm cười “Phải đúng rồi mẹ tớ sẽ không bị căn bệnh này nữa, chúng ta vào tạm biệt mẹ tớ thôi“. Tất cả đều biết Lam Phi hành động như vậy là đang kìm lấy cảm xúc muốn ngắt đi của mình.

Lam Phi đi vào mọi người nói đuôi theo, cô bước tới giường bệnh đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt mẹ mình “Mámi ơi, mámi không còn đau nữa đúng không, con sẽ cố gắng sống tốt để mámi bên đó không lo lắng cho con, phải sống một cuộc đời mới, phải thật thật hạnh phúc nha mẹ yêu của con” nói xong cô hôn nhẹ lên má bà mỉm cười thật tươi, rồi đứng lên cho từng người ôm bà một cái, cô y tá đứng kế bên đưa cho Lam Phi một bức thư kèm một chiếc vòng thạch xanh biếc. Lam Phi mở lá thư ra cô đọc “Chào con gái yêu của mámi, lúc con nhận được lá thư này mámi đã rời khỏi con rồi. Mámi không cho con đầy đủ một gia đình, mámi rất có lỗi với con nhưng mámi chưa bao giờ hối hận vì có con trên đời này, con là niềm hạnh phúc của mámi ở kiếp này. Mámi đi rồi con phải sống thật hạnh phúc tìm một người chồng thật tốt lo cho con và sống bên con đến cuối đời, con phải vui lên không được buồn mámi ở nơi đó sẽ buồn theo biết không. Nay mámi chỉ còn chiếc vòng này nó là của hồi môn mámi dành cho con. Mong kiếp sau mámi có thể được một lần làm mẹ của con để bù đắp hết tất cả. Hãy sống thật hạnh phúc con nhé mámi luôn dõi theo con Mámi Yêu Con Phi nhé“. Cô khóc vỡ òa ra chạy đến ôm bà thật chặt, nhìn cô mọi người càng thêm đau lòng. Cảnh Đình ôm Lam Phi ra “Chúng ta đưa đi đi được rồi, cậu bình tĩnh để lo đám tang cho đi, cậu như vậy sao đi có thể yên tâm đi được“.

Lam Phi lau nước mắt đứng lên nhờ bác sĩ đẩy mẹ cô ra ngoài, cô đi như cái xác không hồn. Không ai nói một tiếng gì vì mọi người đều biết bây giờ chỉ cần im lặng ở bên cạnh cô là đủ. Đưa mẹ cô lên xe đi thẳng về nhà, tới nhà cô đưa mẹ vào thì biết mọi người ai cũng đã về. Bà cô tới bên cạnh “Mẹ con như thế nào rồi”, cô cười nhếch “Mẹ tôi mất rồi“. Bà cô gục xuống bên cạnh mẹ cô, mọi người ai làm việc nấy chuẩn bị đám tang. Lam Phi nhìn thấy nụ cười mẹ con nhà họ cô bước tới cười khẩy “Tôi biết mẹ con đi rất vui, không cần làm hành động như vậy, tôi muốn mẹ tôi đi không dính bẩn của mẹ con đi“. Bạch Uyên Châu gờ tay lên tính tát cô Thiếu Minh đứng kế bên cầm tay ả ta lại, Uyên Châu giựt ra “Anh làm cái gì vậy, còn cô con hoang như cô có tư cách gì nói mẹ con tôi như vậy, con đàn bà đó chết là đáng đời kẻ phá hư hạnh phúc của người khác thì rất đáng chết“.

Tối lúc này Lam Phi không nhịn nổi nữa giờ tay tát thẳng hai bạt tay lên mặt à lạnh giọng nói “Bạch Uyển Châu cô không có quyền lăng mạ mẹ tôi, tôi cảnh cáo cô nếu còn một lần nữa tôi không đảm bảo mình sẽ làm những gì đâu”. Y Thuần trừng mắt nhìn à “Đừng mở miệng raúc nào cũng bản đực tới vậy, tôi khinh”. Bà cô thấy cháu cưng mình bị tát, bà thẳng tay tát lên mặt Lam Phi nhưng một lần nữa Giai Đồng cầm tay bà dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn bà “Các người thử đụng vào cậu ấy xem, mấy năm qua đã đủ rồi, giờ thử đụng vào xem tôi không chết sẽ không phé hai tay hai chân của mấy người đâu” nói xong Giai Đồng quăng tay bà ta xuống. Ông Lam Phi thấy không ổn thờ dài nói “Đi chuẩn bị cho mẹ con đi, đừng đứng đây cãi nhau nữa”, ông lại quay sang nhìn vợ mình, con dâu và cháu gái trầm giọng xuống “Các người im ngay cho tôi, nếu các người phá thì đừng trách tôi không báo trước, lo mà chuẩn bị”. Nhìn con tức ba người họ quay đi vào phòng không nói nữa, Lam Phi quỳ xuống cạnh ông cô “Con cảm ơn ông”. Ông vỗ vỗ đầu cô bảo “Con đi lo cho mẹ con đi”. Cô đứng lên thì nhìn mọi thứ đã chuẩn bị sẵn, cô cắn răng chịu đựng đến bên cạnh mẹ mình, cô nhìn ba cô cứ ôm khư khư mẹ cô, cô lại quay đi. Thấy mọi người nhìn mình cô cười chán an “Tớ không sao” rồi ngất đi, mọi người hoảng loạn đem cô về phòng gọi điện bác sĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Nam Cung Tiêu dùng xe trước cửa căn biệt thự của lấy điện thoại ra điện cho Vũ Phong. Bên kia nhắc máy không đợi Vũ Phong alo mà anh trực tiếp lên tiếng trước “Anh cho chú 30 giây bước ra ngoài cửa”. Vũ Phong đang ngồi bên phòng làm việc thờ dài lấy bóp điện thoại chạy nhanh ra trước cửa giọng lèm bèm “Ai lại chọc nữa không biết”.

Mở cửa xe Vũ Phong bước vào ngồi xuống đóng lại hỏi “Đi đâu chú em”. Cung Tiêu nhìn hấn hừ lạnh “Đi quán bar của chú”, Vũ Phong cười tà “Sao chú cứ thích đi vào giờ giấc không bình thường thế này”. Chưa kịp cài dây an toàn thì Cung Tiêu nhả ga lao thẳng đi, Vũ Phong vừa cài dây xong quay qua trách móc “Anh chưa cài mà chú, tính ám sát anh hả”. Cung Tiêu bỏ mặc lời Vũ Phong chạy nhanh tới quán bar, tới nơi anh cất xe bước xuống đi thẳng vào trong, đi vào phòng chỉ dành riêng cho họ.

Mở cửa Cung Tiêu bước vào ngồi xuống ghế, lấy điều thuốc trong hộp bật quẹt đưa lên miệng, Vũ Phong ngồi xuống kế bên cũng lấy thuốc ra hút khê thờ dài “Lại gặp kẻ hám tiền nữa à”. Cung Tiêu cười khinh thường “Điều những đàn bà ghê tởm, ai cũng như nhau”.

Vũ Phong cười nhạt “Họ cần tiền, mình cần thỏa mãn nhu cầu, nhưng sao lại làm chú bức như vậy”. Nhìn thấy nhân viên bước vào đưa rượu Vũ Phong ra dấu bảo đặt xuống rồi đi ra ngoài.

Cung Tiêu rót rượu đưa lên miệng uống cạn lạnh giọng nói “Anh cứ nghĩ à đó có chút khác những đàn bà kia, nhưng không à vẫn là kẻ hám tiền”. Vũ Phong nhướn mày rót rượu nói “Chú động lòng với à đó à, nhớ không lầm chưa tới một tuần”. Cung Tiêu liếc mắt qua Vũ Phong cầm ly rượu vừa uống vừa nói “Con mắt nào của chú thấy anh động lòng, đàn bà như à chỉ là công cụ phát tiết mà thôi, nếu à hám tiền như vậy thì vẫn theo quy luật từ đó giờ, à muốn tiền anh muốn thế xác à phải đau đớn”.

Vũ Phong gật gù “Cũng đúng đàn bà giờ mê tiền lắm, có tiền muốn họ làm gì cũng được”. Cung Tiêu nghe hấn nói cười nhếch mép lấy rượu giải đi sự ghê tởm đó.

Lam Phi mở đôi mắt ra đầu đau nhức cô ngồi dậy, Triệt Vũ đỡ cô thờ dài “Cậu sao rồi, thấy đỡ chưa”. Cô bước xuống giường khoát áo đen đã được chuẩn bị trên bàn mỉm cười “Tớ không sao rồi, thôi đi ra với mẹ tớ nào”.

Mọi người thấy Lam Phi ra, có người nhìn bằng ánh mắt thương hại, lo lắng cả khinh bỉ, cô không quan tâm bước tới thấp nhan quỳ xuống trước di ảnh của mẹ im lặng không nói gì.

Trời đã khuya 1 giờ sáng Y Thuần thấy Lam Phi vẫn ngồi đó cô bước lại vỗ vai Lam Phi “Phi Phi cậu nên đi ăn chút gì đi, như thế thì sao chịu đựng nổi”. Lam Phi ngược lên nhìn cô “Tỷ tớ ăn, cậu không về nhà hả”.

“Tớ ở đây với cậu, để tớ ra ngoài điện thoại cái nha” Y Thuần bước ra ngoài cửa móc điện thoại gọi cho ai đó.

Vũ Phong cầm ly rượu tỉnh đưa vào miệng thì điện thoại reo, anh đứng lên đi ra ngoài bắt máy “Có chuyện gì”. Y Thuần nói “Tôi không về nhà được vài ngày, tôi có chuyện bận”. Vũ Phong chỉ cười nhạt “Được, tùy cô” rồi cúp máy bước vào trong.

Cô cất điện thoại bước vào nhà, Giai Đồng bày sẵn ít đồ ăn bảo mọi người vào ăn. Cô bước đến bên Lam Phi lạnh giọng “Cậu nên vào ăn đừng để mọi người đợi” không đợi Lam Phi trả lời cô bước thẳng vào bàn ăn ngồi xuống.

Lam Phi thờ dài đứng lên đi tới bàn ngồi xuống dùng com, Cảnh Đình mở miệng nói “Các cậu ở lại đây với Phi Phi phải không”. Mọi người cùng nhau gật đầu, Cảnh Đình nói tiếp “Tớ cũng vậy”. Nghe mọi người nói như vậy Lam Phi bắt đầu rơi nước mắt nói “Cảm ơn các cậu đã ở bên cạnh tớ”.

Tô Dạ ngồi kế bên lấy khăn lau nước mắt cho Lam Phi, Thiếu Minh nhìn nhìn “Tụi tớ không ở bên cậu thì ở bên ai”. Triệt Vũ cũng hùa theo “Đúng rồi, yên tâm đi tụi tớ luôn bên cạnh cậu mà”. Lam Phi ním cười cười bảo “Mọi người ăn com đi”, không ai nói chuyện nữa tập trung ăn, dùng com xong mọi người ra ngoài ngồi Giai Đồng vào rửa chén dọn dẹp một tý.

Cung Tiêu bỏ ly rượu xuống quay qua nhìn Vũ Phong “Anh đi về, chú có về không?”. Vũ Phong nhìn đồng hồ “Về chứ”. Cung Tiêu đứng lên bước ra ngoài lấy xe, Vũ Phong mở cửa bước lên xe Cung Tiêu đưa hân về nhà.

Cung Tiêu quay đầu xe chạy về nhà mình, ngừng xe đi thẳng lên phòng thấy không ai trong phòng anh bước xuống hỏi Nguyệt “Cô ta đâu?”. Nguyệt cung kính trả lời “Cô chủ chưa về ạ”. Anh cười nhạt bỏ đi ra ngoài phóng xe đi tiếp.

Tối nơi anh xuống xe ấn chuông “Ting Ting” một người phụ nữ quyến rũ xinh đẹp ra mở cửa, cô ta nhìn thấy anh tới mỉm cười thật tươi “Biết bao lâu anh mới tới tìm em đó nha, có biết Vân nhi nhớ anh lắm không”.

Anh không nói gì bước thẳng vào nhà, cô ta đóng cửa bước vào theo anh. Cô ta đi tới chỗ anh ngồi lên đùi anh, chiều chọc về vòng tròn lên ngực anh, anh đứng lên đẩy ngã cô ta xuống giường, đè lên người lột sạch quần áo cô ta, vô như hổ đói, tiếng rên kiều mị cùng sự mời gọi quá lãng mạn, cô ta rất biết làm khơi dậy sự ham muốn của đàn ông, lăn lộn trên giường đôi bên cùng thỏa mãn anh lạnh giọng nói “Cô nên biết mình cần làm gì”. Cô ta hôn anh rồi đứng lên lấy một viên thuốc nhét vào miệng nuốt đi rồi nghĩ thầm “Cuối cùng thì anh cũng thuộc về tôi thôi, không ai cướp được anh kể cả tình nhân mới của anh, tôi sẽ cho ả đó sống không bằng chết”. Giai Đồng đang ngồi nhìn Lam Phi bỗng dưng on lạnh cô khề lấy áo khoát của Cảnh Đình khoát vào.

Cô ta uống xong bước lên giường ôm anh chùi tit mắt “Đã xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi”, cô ta biết được hôm nay anh không vui nên không dám nói nhiều. Anh không nói gì nằm xuống đắp chăn, anh có cảm giác anh rất ghét mùi hương trên người cô ta và cả cái ôm nữa.

Sáng đến Cung Tiêu thức dậy đi vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong bước tới giường thấy tờ chi phiếu, cô ta cầm lên nhìn cười ngọt ngào “Chỉ anh thương em”. Anh nhếch môi lấy đồ bước ra khỏi nhà ả. Cô ta hôn lên tờ chi phiếu cười lạnh “Đề rồi xem chi mình thôi mới có tư cách ở bên anh, làm phu nhân Nam Cung của anh”.

Cung Tiêu lên xe đi về nhà, vừa bước vô Nguyệt đã đi tới báo “Cô chủ vẫn chưa về thưa ngài”. Anh không tâm “Kệ cô ta” rồi bước lên phòng làm việc xem một tý giấy tờ.

Vú đứng kế bên hỏi Nguyệt “Hôm qua hai người còn vui mà”, Nguyệt trầm giọng “Chất cô chủ đòi tiền chứ gì”. Vú thờ dài “Cô chủ này vậy cũng như bao người khác”. Nguyệt có chút thắc mắc hỏi “Tôi bây giờ con không biết ngài ấy tại sao ghét người ham tiền như vậy”. Vú háng giọng “Con đừng quan tâm đi làm việc mình đi”.

Thấm thoát hai ngày trôi đi, cũng là lúc đưa mẹ Lam Phi về nơi an nghỉ cuối cùng. Đứng trước phần mộ mẹ sắp bị lấp đi Lam Phi để giọt nước mắt rơi xuống ước đầy trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô “Mámi cho con khóc một lần nữa thôi nhé, giờ con sẽ nín, con sẽ ngoan cả hạnh phúc nữa, mámi về nơi đó cũng phải hạnh phúc nhe, con gái luôn yêu mámi”, cô lau nước mắt đứng nhìn phần mộ bị che gần hết, không muốn nhìn cảnh đau lòng đó, Y Thuần, Giai Đồng, Tô Dạ, Cảnh Đình, Thiếu Minh, Triệt Vũ bước tới chặt nhau vào lòng. Lam Phi mỉm cười “Các cậu phải cười để tiễn mẹ tớ đi đó nha, không ai được khóc đây”. Mọi người quay mặt về phía mẹ Lam Phi nở nụ cười đồng thanh nói “Tạm biệt mámi/dì”. Mọi người diu dắt nhau đi về vì đưa tiễn mẹ cô chỉ có cô cùng bạn của mình. Cô bước đi cười chua xót “Rồi tôi sẽ trả lại tất cả, các người đợi đi”.

Đưa Lam Phi về dặn cô nghỉ ngơi, Tô Dạ quay qua nhìn mọi người hỏi “Hôm nay các cậu đi học không, hay tớ điện thoại xin cô cho cả đám nhé, thấy không ai đi học nổi rồi”. Mọi người gật đầu, Y Thuần nói “Tớ về đây, bai bai các cậu, không được đau buồn phải mạnh mẽ biết chưa Phi Phi”. Y Thuần đi rồi mọi người cũng tạm biệt nhau về.

Y Thuần lên xe đi về nhà, tới nhà cô đưa tiền cho tài xế rồi lau thẳng ngay lên phòng, cô rất thèm ngủ, không tắm rửa gì hết nằm thẳng lên trên giường. Vũ Phong quay về nhà lên phòng lấy tài liệu bỏ quên nhìn thấy Y Thuần mấy ngày mất tích. Bước tới giường vỗ vỗ má cô, cô mở mắt ra giọng uể oải “Anh đi làm về rồi muốn hỏi muốn nói gì nói nha tôi mệt quá cần ngủ”, Vũ Phong thấy cô quá mệt nên cũng không nói đi ra ngoài đóng cửa cho cô nghỉ ngơi, còn anh thì phải đi vào công ty gấp.

Vừa về tới được nhà, bước vào Nguyệt đã đứng đó đợi cô Nguyệt nói “Ngài có kiểm kê”. Cô thờ dài “Tôi biết rồi” rồi bước thẳng lên phòng, thay đồ tắm rửa sạch sẽ, cô bước tới giường nằm xuống ngủ thiếp đi.

8 giờ tối Y Thuần thức dậy đi tìm ít thức ăn bổ sung năng lượng rồi nhảy lên mở laptop. Vừa mở thì Lăng baba đã nhắn tin “Các con chón đi nơi nào đó”. Cô nhắn lại “Mẹ Phi Phi mất rồi mấy bữa nay tụi con điều ở bên cạnh cậu ấy”. Kì baba “Sao những chuyện đau khổ thì điều ập vào con bé hết vậy”. Lăng baba “Rồi nó ổn chưa, Đồng Đồng đâu”. Cô “Cậu ấy ổn rồi, còn Đồng Đồng thì hai đêm rồi cậu ấy chưa ngủ chắc là chưa thức đâu ạ”. Lăng baba “Vậy con đi làm gì làm đi”. Cô “Dạ”.

Cô bắt tay vào viết truyện, 2 tiếng cũng viết xong hai chương cô vội đang lên diễn đàn kèm theo lời xin lỗi, tính là nhắn tin với mấy baba thì thấy hân mở cửa bước vào trên người dính máu, cô hoảng loạn đi tới diu hân “Anh sao vậy, sao lại dính máu vậy nè, để tôi đưa anh đi bệnh viện”.

“Không cần, cô đi tìm hộp y tế đi, tôi đi tắm” hân nói xong bước vào phòng tắm. Cô giật mình chạy đi tìm hộp y tế, tìm thấy cô mang lên thì hân bước ra khỏi phòng tắm.

Cô hít một ngụm khí lạnh bước tới rửa vết thương cho hân “Anh đi đánh nhau à”. Vũ Phong nhìn cô tròn mắt “Đi giải quyết một ít việc”.

Cô bấu môi “Đừng nói với tôi anh làm giám đốc trá hình nha, nghề chính là hắc đạo phải không”. Anh giật mình hỏi “Sao cô biết”. Cô nhìn biểu hiện anh biết ngay mình đoán trúng nói “Tôi là nhân vật thích ngôn và sáng tác ngôn tôi suy luận thôi, ai ngờ trúng thiệt, xong rồi đó cũng may chỉ ngoài da”.

“Cô học mấy cái này ở đâu, có vẻ thành thực quá” anh nhìn chỗ cô băng bó nói. Cô dè anh xuống giường đắp chăn lại “Anh nghỉ ngơi đi, tôi học từ bạn thân của tôi đó”. Cô đi lại tắt máy tình bước lên giường nằm xuống kéo chăn lên “Anh ngủ đi”. Anh nhìn cô hỏi “Cô đi đâu mấy bữa nay”. Cô quay qua đờm buồn trả lời “Mẹ bạn tôi mất, tôi ở bên cạnh cậu ấy”. Thấy cô buồn anh không hỏi tới nữa nhắm mắt ngủ, cô thấy vậy suy nghĩ “Nhờ hân bị thương nói không ăn sạch mình, cảm ơn ông trời” rồi cười cười nhắm mắt ngủ.

Nam Cung Tiêu về tới mở cửa phòng ra thấy Giai Đồng đang ngủ anh bước lên giường đè người cô, cô giật mình thức nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Giai Đồng lạnh giọng hỏi “Anh là muốn làm gì” bất chợt cô thấy trên ngực anh máu chảy rất nhiều chảy lên cả áo của cô, cô nhú nhú mày nhìn anh. Anh cười khinh bỉ nhìn cô “Lấy được tiền thì phải làm đúng bốn phận chứ”.

Cô thấy ánh mắt của anh nhìn cô như nhìn một thứ ghê tởm nào đó, cô cup mắt xuống “Cũng đúng, có qua có lại” cô mặc kệ vết thương của anh nếu đã miệt thị cô thì cô cũng đành chấp nhận cô không phải là người thích đi giải thích.

Anh mạnh tay xé nát quần áo của cô anh cười châm biếm “Đàn bà ghê tởm, tôi nói cho cô biết, tôi dùng tiền mua cô, cái giá cô trả là thể xác của cô, cô là món đồ chơi nằm trong tay tôi không có sự cho phép của tôi, cô không được quyền ra khỏi căn nhà này, cô đừng làm tôi có cơ hội giết cô”.

Cô không quan tâm đến lời đe dọa của anh cười nhếch môi mở đôi mắt lạnh không có hồn nói “Anh đừng hù tôi, muốn giết hay không tùy anh, tôi là con người chỉ biết tiền đó thì sao, anh sống thực tế đi, tiền không phải là tất cả nhưng muốn có tất cả trước tiên phải có tiền, định nghĩa này không lẽ anh không biết, tôi bán thân để có được tiền thì gọi là ghê tởm, miệt thị, vậy còn anh không phải mua tôi để phát tiết thỏa mãn ham muốn của anh sao, thế thì gọi anh là gâ”.

Cô đưa ánh mắt không sợ chết nhìn anh, cô thấy ánh mắt anh bốc lửa cô biết cô sắp gặp nguy. Bỗng dưng bàn tay anh dơ lên nắm lấy cổ cô ra sức bóp chặt, cô cảm giác mình sắp không thở nổi nhưng quyết không cầu xin anh, thấy sắp gặp diêm vương cô nhắm mắt lại thả xuôi số phận. Anh nhìn tính quật cường của cô không mở miệng cầu xin anh, không khóc lóc thảm thiết như những người khác, kể cả thuộc hạ của anh không bằng một góc của cô, anh từ từ buông cổ cô ra, cô mở mắt hít thở không khí điều hòa nhịp thở của mình. Anh giữ chặt hai tay cô lạnh giọng quát “Đừng cố phá giới hạn của tôi, cô không gánh hậu quả nổi đâu”.

Anh thô bạo dầy vò thân thể cô, ra sức hạnh hạ, anh đưa tiểu đệ đệ đâm thẳng vào chị em của cô, vì đây là lần thứ hai anh xâm nhập vào cơ thể cô, cảm giác đau đớn tràn về, cô cắn răng chịu đựng, anh ra sức thúc đẩy ham muốn của mình mặt cô đau muốn ngất, từng giọt máu trên ngực anh giăng tứ tung lên người cô, nhìn hình ảnh đó như một bức tranh vừa cuốn hút vừa ma mị. Mặc dù trên người anh có vết thương nhìn sơ qua cô thấy rất nghiêm trọng nhưng anh vẫn hành hạ đến khi thỏa mãn mới ngưng.

Anh buông cô ra nằm xuống một bên giường, cô nhìn đau bước xuống giường tắm rửa sạch sẽ. Bước ra khỏi phòng tắm cô đi qua phòng Nguyệt gõ cửa “Cóc cóc cóc”. Nguyệt bước ra nhìn cô “Cô chủ cần gì ạ”, cô mệt mỏi nói “Nếu không muốn boss đại nhân cô chết thì điện thoại cho bác sĩ riêng để giải quyết vết thương của anh ta”. Nói xong cô quay bước vào nhà bếp thấy thức ăn trong lò nướng, cô hâm nóng thức ăn, ngồi thanh thản nhai chậm chậm, ăn xong cô rửa chén bát úp lên, đi tới tủ lạnh lấy chai nước bước thẳng ra sau vườn mặc dù gần 12 giờ khuya.

Cô dạo một vòng cho tiêu hóa thức ăn, chợt thấy một vài cây được, nhớ tới anh ta cô ngắt vài lá đem vào rửa cho sạch dùng chày dĩa cho nghiền mang lên phòng.

Cô bước lên thì thấy anh được bác sĩ may vết thương xong, bác sĩ, Nguyệt và cả anh ngược lên nhìn cô chăm chăm, cô rất ghét người khác nhìn như vậy cô cười nhạt hỏi “Tôi có ăn hết của hay làm gì có lỗi với quý vị không mà nhìn đắm đuối tôi vậy”. Không đợi mấy người đó trả lời cô trực tiếp đưa chén thuốc cho tên bác sĩ đó, nhìn thấy ga giường đã thay cái mới cô đi tới nằm xuống không ngủ cũng không nói chỉ nằm đó.

Anh quay xuống nhìn chén thuốc trên tay bác sĩ hỏi “Được Khải Tuyên cô ta đưa gì cho chứ”. Hai mắt của Khải Tuyên sáng lên vừa đắp lên vết thương anh vừa nói “Đây là thuốc tốt, rất nhanh cầm máu và nhanh lành rất tốt cho lão đại”.

Cô thầm khinh bỉ “Đây là được quý nên tốt là đúng rồi, mà lão đại, à à thì ra anh ta cũng có mặt trong giang hồ nhưng lại núp sau cái bóng của tổng giám đốc”. Đang suy nghĩ mệnh mạng có tiếng nói làm cô hoàn hồn lại “Sao cô biết thứ này” cô ngồi lên nhìn anh chính anh là người phát ra tiếng nói và một ánh mắt thêm khát mong muốn cô trả lời không ai khác là tên bác sĩ đang nhìn cô chăm chăm.

Cô lười nói chuyện với hai người họ chỉ mở miệng nói vài từ “Tự biết”. Anh hỏi tiếp “Tôi nhớ là cô học bên kinh tế”. Cô trừng mắt nhìn anh rửa thầm “Phiên chết được” nhưng vẫn trả lời “Vì thích, anh nên đi nghỉ ngơi tôi cần đi ngủ” cô không để ý mặt như đất nồi của anh nằm xuống kéo chăn lên ngủ, cô mệt không còn hơi sức gì nữa rồi.

Khải Tuyên cười nham nhở đưa ra khuôn mặt đáng đánh đòn “Lão đại bị lép vế”. Anh liếc mắt nhìn Khải Tuyên lăm lăm ngưng cười cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm “Chú tin anh móc mắt chú đi xét nghiệm coi con mắt nào nhìn thấy anh lép vế”.

Khải Tuyên cười hề hề “Lão đại, thuộc hạ về trước nha” nói xong dọn dẹp đồ đạc đi nhanh ra khỏi căn phòng ác ma đó thầm nghĩ “Thật đáng sợ”.

Anh nhìn cô nhếch môi “Không ngờ cô cũng bày chiêu trò, tôi xem cô làm được gì”, rồi anh nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu Giai Đồng còn thức mà nghe được chắc chắn cô sẽ phui sạch thuốc trên người anh ra khinh bỉ nói “Thuốc mà dùng trên người anh quá phí”.

Ngày ngày trôi qua Giai Đồng đi học, dùng niềm vui của diễn đàn ba nuôi, bạn bè để cuộc sống không nhàm chán còn khi về nhà bị khinh bỉ hành hạ đủ thứ cô cũng chỉ cười nhạt vì còn 4 tháng nữa cô chính thức thoát khỏi nơi này. Bên Y Thuần thì khác cô cũng như Giai Đồng nhưng lại sống khá hòa thuận với Vũ Phong.

Hôm nay là thứ bảy Giai Đồng đang ngồi online laptop nói chuyện với ba nuôi thì thấy tin nhắn từ nhóm gửi tới “Hôm nay 2 giờ tập trung qua nhà Cảnh Đình để ôn bài đi thi nha”. Thấy mọi người đã đồng ý nên cô cũng nhắn lại “Ok”.

Ngồi một lát Giai Đồng đi thay đồ soạn cặp vở thì điện thoại reo, cô nhìn thấy tên bắt máy “Nghe nè Phi Phi”. Phi Phi nói “Cho số nhà tớ tới đón, tớ đón Thuần Thuần rồi”. Cô đọc số nhà “XXX đường XXXX” rồi cô tắt máy đi ra khỏi phòng, bước thẳng ra cổng đứng đợi Lam Phi.

Đợi một lúc thì Lam Phi tới cười típ mắt “Hey đợi lâu không, vào đi”, Giai Đồng mở cửa ngồi kế bên Y Thuần. Y Thuần nhìn cô “Nhớ nhớ Đồng Đồng còn kì thi này chúng ta sẽ kết thúc những chuỗi ngày đại học”. Lam Phi họa theo “Đúng đúng, sắp thoát rồi”, với sự hưng phấn của hai cô Giai Đồng chỉ mỉm cười khẽ buông lời “Kết thúc nhưng sẽ mở ra con đường mới”. Hai người gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói đó.

Tới nhà Cảnh Đình, Lam Phi cất xe cùng Giai Đồng và Y Thuần bước vào. Mới bước vào thì đã nghe giọng nói hung dữ của Tô Dạ vang lên “Ba người lại đến trễ”. Y Thuần nhanh nhẩu trả lời “Chúng tớ có đem ba theo đâu” bỗng dưng cô ngưng giọng nói khi thấy Vũ Phong và một người con gái đang ôm ấp ngồi cạnh nhau. Thấy ánh mắt ác cảm nhìn về phía Giai Đồng, cô ngược lên nhìn đập vào mắt cô là Nam Cung Tiêu và một người phụ nữ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, lần trì sử tử cô vậy á, cô đang nghĩ “Mình đất tị cô ta khi nào”

Thấy phản ứng Y Thuần bất chợt Giai Đồng nghĩ đến “Không lẽ cậu ấy đã phải lòng”, cô vỗ vai Y Thuần, Y Thuần buông mắt cười nhạt bước tới đám bạn ngồi xuống ba người gật đầu chào hỏi những đại nhân vật kia. Lam Phi nhìn thấy người con trai mà cô chỉ gặp một lần liền nhớ tới hằng đêm, người đó cũng nhìn cô đầy ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng chốc rồi bình thường trở lại. Nhìn hai người bạn của mình Giai Đồng thờ dãi nghĩ “Như thế nào thành hai người tỷ phải hỏi kĩ”.

Cảnh Đình nhìn không khí có phần ngột ngạt nên muốn phá tan không khí này bèn nói “Tớ không biết bạn bè anh tớ hôm nay lại đến, nếu biết là sẽ đi nơi khác rồi, đông người quá”. Không ai quan tâm đến lời Cảnh Đình chỉ lo mở tập sách ra xem, Cảnh Đình giận quá giận hét lên “Các cậu”, Giai Đồng thẳng tay ném tập sang Cảnh Đình lạnh lùng nói “Kêu gì lớn vậy, không thấy mọi người đang xem bài sao”.

“Đồng Đồng tớ vì các cậu mà các cậu đối xử với tớ như vậy” Cảnh Đình oan ức nói. Triệt vũ hừ lạnh khinh thường “Giả tạo”, Cảnh Đình trừng mắt “Không quan tâm tới các cậu nữa”.

Hôm nay đáng lý ra Y Thuần rất vui nhưng nhìn thấy cảnh đó tim cô thất lại “Không lẽ cô yêu anh ta” lắc lắc đầu không cho nghĩ tới nữa. Giai Đồng thu hết biểu cảm trên khuôn mặt Y Thuần rồi nhìn qua Vũ Phong nghĩ “Đúng là duyên phận họ lại là bạn nhau” cô nhếch môi khiêu khích Vũ Phong, Vũ Phong chau mày liếc Giai Đồng bỗng hần quay qua nhìn thấy Cung Tiêu nhìn chăm chăm Giai Đồng và cái nhìn của Từ Lam Văn cho hần biết cô là tình nhân của Cung Tiêu, cái cô mà khiến Cung Tiêu không kiềm được mình năm lần bảy lượt không không chề bản thân được đây mà.

Vũ Phong cười tà mị nhìn Giai Đồng “Cô gái nhỏ em biết tôi sao”. Giai Đồng không quan tâm cúi xuống làm bài tập. Nhìn mặt Vũ Phong biến sắc Thiếu Minh ngồi kế bên khều khều Giai Đồng chỉ chỉ về phía Vũ Phong ý bảo người ta hỏi.

Giai Đồng ngược lên bực bội trả lời “Lạ nên nhìn vậy thôi, mai mốt cảm thấy không muốn người ta nhìn thì làm ơn viết bản cảm nhìn rồi treo lên mặt đi”. Vũ Phong trợn mắt to lên không nói được lời nào, Khải Tuyên cười khúc khích “Ngay cả chú cũng bị chinh”. Vũ Phong quay qua nhìn Khải Tuyên bằng ánh mắt thân thương làm hần nổi cả da gà cười đã lẽ quay đi.

Lam Phi cứ len lén nhìn Thiên Lăng, cô biết cô không thể cùng anh ta có kết cục tốt nhưng vẫn không ngăn được trái tim mình. Cô nhìn thấy anh ôm ấp diễn viên nổi tiếng không thể thốt nên lời chỉ biết cụp mắt suy nghĩ đi đâu đó không muốn nhìn thấy không muốn trái tim cô đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Hai bên tập trung vào việc của mình, một bên ngồi nói chuyện một bên lo cắm đầu vào ôn bài, tiếng ồn ào làm một người thích yên tĩnh như Giai Đồng nhàu mày chặt lại tỏ vẻ rất khó chịu Cảnh Đình nhìn qua thấy vẻ mặt đó của cô bất giác nói “Tớ đi lấy nước cho các cậu uống nhé, các cậu uống gì”. Thiếu Minh khinh bỉ liếc qua Cảnh Đình “Tối đây cũng hơi lâu mà mới được mời nước”. Triệt Vũ thờ dãi vuốt tóc nói “Tính định để chúng ta nhịn khát đó, nhìn thấy Đồng Đồng có vẻ khó chịu nên cậu ấy mới bảo đi lấy nước chứ mà Đồng Đồng không biểu hiện bất chúng ta nhịn rồi”.

Giai Đồng nghe vậy ngược lên nhìn Cảnh Đình “Cho ly chanh dây”. Tô Dạ cũng mở miệng nói “Tớ ly cà phê sữa”. “Cho tớ một ly cam” Lam Phi vừa viết vừa kêu. Cảnh Đình thấy Y Thuần không nói chuyện cũng chẳng kêu nước bèn lết lết lại hỏi “Cô nương cô uống gì”. Y Thuần nhìn nhìn “Cho tớ một ly trà mật ong nóng”. Cảnh Đình gật đầu đứng lên bước vào bếp thì Triệt Vũ ai oán lên tiếng “Còn hai bọn tớ sao cậu không hỏi”. Cảnh Đình liếc mắt khinh bỉ “Tớ muốn cho các cậu uống gì kệ tớ” nói xong bước đi kêu vú chuẩn bị nước rồi bước ra.

Triệt Vũ, Thiếu Minh đưa ánh mắt hăm hực nhìn, Cảnh Đình chỉ biết cười hề hề ngồi xuống làm bài tiếp. Bỗng Tô Dạ nhớ chuyện gì đó nên hỏi “Các cậu

thầy mới vừa nói cho tờ biết sao cuộc thi này sẽ diễn ra cấm trại và biểu diễn văn nghệ ý bảo tờ thông báo cho các cậu chuẩn bị tiết mục“. Thấy mọi người im lặng lơ lửng nói mình Tô Dạ quyết định đi nói với Y Thuần “Thuần Thuần các cậu ấy bơ tớ“. Y Thuần cười nhạt thờ dãi có vẻ rất mệt mới nói “Kêu thầy tự biên tự diễn đi, tớ không muốn hát nữa đâu“. Tô Dạ gật gật đầu “Cũng đúng để tớ nói lại với thầy, ông ấy thật phiền phức“.

Cùng lúc đó vù đem nước ra mọi người ai nấy điều tự đi lấy nước mình Giai Đồng đang quậy chanh dây thì nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Y Thuần cô đặt ly xuống cầm tay Y Thuần lên hỏi “Sao không cẩn thận như vậy“. Lam Phi tròn mắt chỉ thẳng ả ngồi kế bên Vũ Phong nói “Cô ta cố tình lúc Thuần Thuần lấy nước đựng ngã ly trà nóng lên tay cậu ấy đó“. Cô ta thấy thế ngồi chéo hai chân mở miệng nói “Tôi không cẩn thận đựng trúng, chỉ là lỡ thôi phỏng chút có gì ghê gớm“.

Giai Đồng quay qua nhìn Y Thuần thấy ánh mắt cô tập trung vào Vũ Phong đau đến phát khóc mà anh ta vẫn không lên tiếng “Phi Phi, Dạ Dạ đi làm sạch vết thương cho Thuần Thuần đi“. Nghe thấy tiếng nói lạnh băng của Giai Đồng hai người dắt Y Thuần đi ngâm nước lạnh cho bớt sưng. Thấy ba người đã khuất bóng Giai Đồng ngồi ngầy ngầy đưa ánh mắt lạnh tanh nhìn cô ta bọn Cảnh Đình biết giờ phút này Giai Đồng cực kì giận dữ.

Mọi người ai nấy điều nhìn cô muốn biết cô sẽ làm gì, nhanh như tia chớp cô lấy ly nước của mình tạt thẳng vào mặt cô ta, mọi người quên luôn phản ứng thể là cô ta ăn chộp luôn ly nước. Cô ta tròn mắt nhìn hung hãn quát “Cô làm cái gì đó hà, con tiện nhân, cô biết tôi là ai không“.

Giai Đồng cười cười thả ly xuống từ tốn quay sang nhìn Cảnh Đình “Tớ cần một ly nước mới, cho cô ta tắm uống quá“ rồi quay lại cười tươi nhìn cô ta “Tôi là dùng ly nước tạt cô, đuổi hay sao không thấy mà đi hỏi lại vậy“. Cô ta tức giận rung người bèn lớn tiếng chửi cô “Con tiện nhân mày còn dám nói như vậy nữa hả“. Giai Đồng chỉ mỉm cười không có tức giận từ từ nhả chữ ra “Tại sao tôi không dám nói, làm cái gì tôi điều nhận không giống như một số người làm rồi mà lại la lối giống như người vô tội thật nhìn tởm mắt“. Cảnh Hàn anh trai Cảnh Đình tỉnh mở miệng khuyên ngăn sợ cô đụng vào cháu gái cưng của tổng giám đốc Viên. Thấy có người tỉnh mở miệng cô quay sang dùng ánh mắt lạnh nhìn làm hại Cảnh Hàn muốn nói gì điều được nuốt vào bụng.

Giai Đồng thấy anh ta không tính xía vào nữa nói tiếp “Cậu ấy làm gì cô mà để cô lỡ tay đổ nước trúng vậy“. Cô ta cười khinh bỉ nói “Đồ thứ tiểu tam như ả ta, giết còn chưa hết tội“. Giai Đồng ồ một tiếng “Cô là gì của anh ta“ vừa nói vừa chỉ tay qua Vũ Phong. Cô ta hất mặt lên nói “Tôi là vị hôn thê của anh ấy, không đủ để giải quyết ả đàn bà kia sao“. Giai Đồng thấy Cảnh Đình mang nước tới cô chia tay cầm đưa lên miệng uống một chút rồi nói “Nếu sợ chồng tương lai của cô có quá nhiều tiểu tam thì mua chuông nhốt hẳn lại, kéo ra ngoài mang nhiều phụ nữ về cô lại mất công tìm cách đối phó, nếu cô không có khả năng giữ được thì làm ơn đừng dòn hết tội lên đầu của người khác mà phải biết suy nghĩ là tại bản thân cô không có tư chất làm vợ người ta và là một người phụ nữ ngay cả chồng cũng không giữ được thì đúng là thất bại hiểu không“.

Ngừng một hơi cô thấy sắc mặt cô ta xanh mét thì tiếp tục nói “Còn anh nữa, không biết giữ vợ tương lai của mình để cho ra ngoài cắn bậy là sao, một đàn ông không có tiền đồ“. Nghe cô nói như vậy Vũ Phong bất giác tức giận chỉ biết “Cô.. cô .. cô“. Giai Đồng nhún mày hỏi “Tôi sao, nói đúng quá phải không, không cần cảm ơn“, ai nấy điều phải nhìn cười nghe cô nói đến cả Nam Cung Tiêu cũng kéo khòe môi lên.

Lúc này Lam Phi và Tô Dạ mang Y Thuần đi ra nhìn thấy tay cô một mảnh đỏ nhưng cũng được đắp thuốc lên, vừa ngồi xuống thì giọng chanh chua của cô ra vang lên “Đây chỉ là mới bắt đầu, kẻ hèn mọn như cô đừng hòng đeo bám theo anh ấy“. Lam Phi nghe vậy tròn mắt lên nhìn, Y Thuần thì ngược mặt lên buông lời nói “Mụ đàn bà chanh chua, tiểu nhân, bà đây bị người đổ nước nóng chưa tỉnh lại chọc bà nỗi điên sao“. Cô ta đứng lên bước lại Y Thuần tát thẳng vào mặt cô mọi người hết sức ngạc nhiên nhìn cô ta, chưa ai kịp ngăn cản, Y Thuần thấy trên má mình nóng rát vẫn ngoảnh đầu quay lại nhìn Vũ Phong nhưng anh ta quyết định im lặng không nhìn lấy cô một lần cô cười chua sốt không còn tâm trí phản bác lại cô ta thì cô ta bắt đầu nói tiếp “Cô đừng tưởng sẽ cướp được người đàn ông của Viên Hàm Hàm này“.

Giai Đồng bắt đầu cười lạnh nhẹ nhàng nói “Các cậu đi ra ngoài đi học tới đây thôi“ dù chỉ là lời nói nhẹ nhàng nhưng lại có lực sát thương rất mạnh với người nghe, mọi người dọn dẹp dúi Y Thuần đi ra khỏi nhà Cảnh Đình.

Lúc này chỉ còn mỗi Giai Đồng Cảnh Đình và bọn họ cô lập tức đứng lên mắt lạnh nhìn về phía Viên Hàm Hàm làm cho cô ta thối lui vài bước, Giai Đồng bước nhanh bắt tay cô ta, đồng thời tay cô cũng dơ lên “Chát, chát, chát, chát“ bốn bạt tay liên tiếp rơi trên mặt cô ta. Cảnh Hàn đứng lên tới gần cảnh thì Cảnh Đình chặn ngay lại ánh mắt lạnh đi vài phần “Anh đừng nhún vào, không một ai nhún vào, cô ta làm cô ta tự nhận lấy, nếu anh dám ngăn em sẽ không khách sáo“. Lời nói Cảnh Đình mọi người đều nghe được nên chỉ biết đứng lên nhìn về phía Giai Đồng.

Bỗng một giọng nói vang lên “Cô ấy là cháu gái cưng của tổng giám đốc Viên cô đừng quá đáng thả cô ấy ra, nếu làm cô ấy bị thương họ không tha cho cô đâu“. Giai Đồng quay lại nhìn người vừa phát ra giọng nói đó cô hỏi “Cảnh Đình cô ta là ai“. Cảnh Đình lập tức nói “Cô ta là Từ Lam Vân“.

Giai Đồng cười nhếch mép nói “Cầm miệng cô lại, dù có là cháu của tổng thống đi chẳng nữa tôi vẫn đánh cô ta vì cô ta dám động vào bạn của tôi, nếu lúc này cô ta không tát cậu ấy thì sẽ không ra nông nỗi này, à còn cô, thu hồi ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống tôi này giờ đi, đừng phạm tôi tôi chưa từng nghĩ mình là quả hồng mềm mại cho người ta chà đạp đâu“. Buông tay cô ta ra bước tới dùng khăn giấy ước lau sạch tay mình “Biết điều đừng đụng vào cậu ấy, còn không muốn nhìn thấy nam nhân mình ân ái với người khác thì tốt nhất mua chuông về làm cách tôi nói lúc này“. Nói xong lên cầm cặp bước ra ngoài trước vị bọn họ còn đợi cô nhưng cũng không quên giọng lại “Đình Đình tạm biệt cậu“.

Vũ Phong đi tới đỡ Hàm Hàm dậy, cô ta uất ức khóc nghẹn lên, Cảnh Đình bước tới “Nếu hôm nay Đồng Đồng không cho cô bốn cái tát đó thì tôi cũng là người ban cho cô bốn cái tát y như vậy vì dám đụng vào bạn tôi, đừng tưởng cô là cháu cưng của ông Viên cũng đừng tưởng là vị hôn thê của anh Phong hay là bạn anh tôi mà không dám làm gì cô, còn cô nữa Từ Lam Vân cô dám đụng vào bạn tôi thì đừng trách sao tôi giết chết cô“. Nhìn mọi người một vòng Cảnh Đình bực tức bước lên phòng.

Từ Lam Vân uất ức nhìn qua Cung Tiêu nói “Em có làm gì cô ta đâu sao cô ta nói em như vậy“ Nam Cung không nói tiếp tục uống rượu làm cho cô ta tức giận im lặng ngồi kế bên. Nãy giờ Thiên Lăng ngồi xem không nói gì tự nhiên lên tiếng “Cái cô bị bông tay là tình nhân bé nhỏ của chú phải không Vũ Phong còn cô mặt lạnh ra tay không chút lưu tình là tình nhân của chú phải không Cung Tiêu“, không ai lên tiếng thì điều biết Thiên Lăng đoán trúng, anh cười ha hả, đang cười thì nhìn thấy Vũ Phong nhìn anh, anh thu nụ cười lại ôm mỹ nhân kế bên vào ngực, Cảnh Hàn hết sức ngạc nhiên không ngờ hai cô đó lại là tình nhân của hai người anh em của anh.

Vũ Phong mở miệng nói “Hàm Hàm anh đưa em về”, cô ta nhìn thấy quần áo bẩn mắt cả hìn tượng nên gật đầu cùng Vũ Phong bước đi về. Vũ Phong tạm biệt mọi người, Viên Hàm Hàm nắm chặt tay lại thầm nghĩ “Tôi sẽ trả lại tất cả các người chờ xem”.

Thiên Lăng thấy Vũ Phong rồi đi thì cũng ôm mỹ nhân trong ngực cáo từ bước đi. Khải Tuyên thở dài “Hết chuyện vui, về thôi đi đây tạm biệt” rồi phóng đi nhanh như gió. Thấy mọi người về hết Nam Cung Tiêu cũng đứng lên cầm chìa khóa bước nhanh ra ngoài làm Từ Lâm Vân xách bóp chạy theo kêu “Chờ em với”. Bỏ lại chủ nhà Cảnh Hàn ngơ ngơ, nhìn bãi chiến trường anh thở dài nói “Quần gia kêu người dọn dẹp” rồi đi về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 13

Giai Đồng bước ra khỏi nhà Cảnh Đình đi tới chỗ Lam Phi đang đợi, mở cửa xe ra ngồi xuống rồi đóng lại, Lam Phi nhanh chóng duy chuyển bánh xe đi nhanh ra khỏi cổng. Giai Đồng nhìn thấy Y Thuần thả hồn đi đâu đó cô khẽ thở dài: “Cậu thấy sao rồi”. Nghe tiếng Giai Đồng, Y Thuần giật mình quay qua mỉm cười: “Tớ không sao rồi”. Giai Đồng lơ đãng hỏi: “Hai cậu muốn đi giải sầu không, lâu rồi chúng ta chưa uống bia cả tâm sự, thấy thế nào”.

Lam Phi cười nham nhở: “Ý kiến hay”, Giai Đồng quay qua Y Thuần thấy mắt cô tỏa sáng lấp lánh: “Đúng thật lâu rồi chúng ta không giải sầu tâm sự, đi quán cũ đi, nơi đó đồ ăn tuyệt cú mèo”. Lam Phi quay đầu xe đi tới quán lúc trước các cô thường đi.

Giai Đồng biết Y Thuần đang cố gắng che dấu nỗi đau đó, cô biết nhưng cô không muốn vạch trần ra cứ để tý đến rồi cho họ giải tỏa luôn.

Tới nơi ba người lựa chọn căn phòng quen thuộc đi vào ngồi xuống kêu món ăn và bia.

Đem món ăn và bia ra ba người bắt đầu nhấp tiệc nói chuyện rất vui vẻ, uống khá nhiều thì khuôn mặt Lam Phi và Y Thuần bắt đầu đưa hiện ra sự đau khổ. Giai Đồng nhìn nhìn thấy đã đến lúc đề hỏi, cô nhìn qua Y Thuần: “Thuần Thuần cậu giao tim mình rồi à”. Nghe Giai Đồng hỏi cô bật khóc nức nở, Giai Đồng thở dài mặc cho cô khóc rồi quay sang Lam Phi: “Cậu cũng vậy sao, cậu đã từng quen biết với anh ta à”. Cũng may Lam Phi không khóc như Y Thuần cô chỉ cười chua chát hỏi: “Cậu có tin vào tình yêu sét đánh không, có tin vào việc gặp chỉ một lần mà nhớ hoài trong lòng không”.

Thấy Giai Đồng gật đầu cô nói tiếp: “Lần trước khi lúc mami tớ còn nằm trong viện, ba tớ điện thoại cho tớ, tớ ra ngoài nghe vì sợ mami nghe thấy sẽ buồn, và cái lộn rất nhiều tớ còn khóc nữa, lúc đó anh ta đi ngang, lau giọt nước mắt cho tớ và còn nở nụ cười câu hồn phách nữa chứ, thế là tớ luôn nhớ đến anh ta, nay thấy anh ta ôm một người con gái khác lòng tớ đau lắm, tại sao tớ lại yêu anh ta mất rồi”, nói xong cô cũng bật khóc không ngừng.

Giai Đồng nghe xong vừa cảm ly bia lên uống cạn vừa suy nghĩ: “Liệu mình sẽ như vậy, sẽ giao tim của mình cho anh ta không”. Cô lắc lắc đầu cười nhếch mép nghĩ: “Nhất định là không, cô không cho phép bất kì ai làm tổn thương cô, kể cả tổn thương bạn của cô”.

Giai Đồng hắng giọng lại: “Thuần Thuần, cậu đang tin vào những truyện ngôn tình sao, cậu tin anh ta sẽ yêu cậu”. Nghe câu hỏi của Giai Đồng, Y Thuần ngược mặt lên trả lời: “Tin chứ, cậu lạnh lùng, vô cảm nên không thể được con tim mình, nhưng tớ yếu đuối lắm, tớ vẫn muốn một lần như nhân vật trong truyện, tớ tin nếu ở lâu anh ta sẽ yêu tớ”.

Giai Đồng lạnh giọng: “Đúng, tớ là con người lạnh lùng như thế đấy, trái tim làm bằng đá nên chẳng mở lòng vì một ai, cũng không tự làm tim mình đau như các cậu, bây giờ các cậu ngồi đây khóc có ít gì, nếu đã dám yêu thì sao không một lần đeo đuổi anh ta đi”.

Tự dưng Lam Phi ngóc đầu lên lau sạch nước mắt nhìn Giai Đồng: “Cậu nói đúng, thay vì ngồi khóc tớ sẽ lập kế hoạch đeo đuổi anh ấy, cậu sẽ giúp tớ chứ Đồng Đồng”, Giai Đồng không trả lời quay sang nhìn Y Thuần, thấy Giai Đồng nhìn mình Y Thuần vội nói: “Tớ cũng vậy, cậu phải giúp chúng tớ nhé”. Giai Đồng gật đầu nghĩ: “Biết làm sao đây, họ đã quyết định đeo đuổi, mình sẽ giúp họ, sẽ mong mọi chuyện điều tốt đẹp”.

Lam Phi cười tươi hét toáng lên: “Cụng ly đi, không say không về”, Ba người đồng thanh là: “Đồ”.

Uống đến say khướt, không biết bao nhiêu chai, mà chỉ thấy Lam Phi và Y Thuần nằm bẹp trên mặt bàn, chỉ còn Giai Đồng có vẻ tỉnh táo một chút. “Reng, reng, reng” tiếng chuông điện thoại của ai vang lên, thì ra là của Y Thuần, Giai Đồng lấy điện thoại thì thấy cái tên Vũ Phong, không cần hỏi cô cũng biết đây là ai, cô bấm nút nghe.

Vừa mới áp vào tai, một giọng nói giận dữ vang lên: “Cô đi đâu mà giờ này không về nhà”. Giai Đồng trầm mặt lạnh giọng nói: “Anh thôi ngay thái độ đó cho tớ”. Vũ Phong giật mình hỏi: “Cô là ai, cô ta đâu”. Giai Đồng giọng càng lạnh hơn: “Tôi là ai anh không cần biết, cô ta là ai tôi không quen ai có tên là cô ta hết”.

Vũ Phong ón cả người khi nghe cô nói, anh dịu giọng xuống hỏi: “Băng Y Thuần đâu, cô ta tính không về sao”. Giai Đồng rất không muốn nói chuyện với anh ta, nên cô nói ngắn gọn: “Địa chỉ”. Vũ Phong cảm nhận được Giai Đồng không muốn nói chuyện anh bèn đọc địa chỉ: “Xxxxx...”, nghe được địa chỉ cô trực tiếp tắt máy, quăng điện thoại vào ba lô của Y Thuần.

Vũ Phong nhìn màn hình kết thúc cuộc gọi, anh nhủ mảy suy nghĩ: “Không lẽ là cô ta tình nhân của Tiêu, chỉ có cô ta mới không sợ trời, không sợ đất mà thôi. Ủa mà sao Băng Y Thuần lại không nói địa chỉ cho cô ta biết. Thôi một quá tý về hỏi xem sau”.

Giai Đồng mệt mỏi, lay lay Lam Phi dậy: “Cậu tỉnh chưa, đưa Y Thuần về với tớ”. Lam Phi bật dậy dụi mắt, lắc lắc đầu cho tỉnh táo. Giai Đồng kêu người đem bill vào, mở ba lô lấy ví tiền ra, đặc tiền bên trong bill rồi cùng Lam Phi dìu Y Thuần ra xe.

Lên xe xong xuôi Giai Đồng quay qua hỏi Lam Phi: “Chạy được không?”. Lam Phi cười tít mắt, Giai Đồng xoa chán cắt lời Lam Phi tính nói: “Thôi đi xuống ghế sau ngồi cùng Thuần Thuần đi, tớ chạy cho”. Nói rồi cô bước ra ghế trước, lái xe đi.

Chạy xe đến chỗ Vũ Phong nói, tới nơi Giai Đồng ngừng xe bước xuống ấn chuông: “Ting, Ting, Ting”. Cô thấy có người ra mở cửa, cô quay đầu chui vào xe đi chuyển xe đi vào trong sân nhà.

Bước xuống xe, cô mở cửa dìu Y Thuần ra khỏi xe nói: “Phi Phi cậu cầm ba lô của cậu ấy đi, tớ dìu cậu ấy vào”. Lam Phi gật gù rồi cầm ba lô bước xuống xe. Giai Đồng dìu Y Thuần tới phòng khách, thấy Vũ Phong ngồi trên ghế nhìn cô và Y Thuần. Cô dìu Y Thuần tới chỗ Vũ Phong mở miệng nói: “Chào anh, phòng ở nơi nào?”. Vũ Phong nhìn nhìn hỏi: “Cô hỏi phòng làm gì?”. Lam Phi tròn mắt hỏi: “Mất anh để ở dưới lòng mây không phải ở ngoài sau lưng mà không nhìn thấy rõ ý của cậu ấy?”. Vũ Phong neho neho mắt bảo: “Nói rõ đi, bước nhà tôi hỏi phòng là ý gì”. Giai Đồng nhìn Vũ Phong bằng ánh mắt sắc lạnh: “Anh là đang thử sức chịu đựng của tôi à?”. Nói rồi cô đẩy Y Thuần vào lòng anh ta nói tiếp: “Chăm sóc bạn tôi”. Vũ Phong đỡ cho Y Thuần nằm ngay lại hỏi: “Nếu không thì sao?”. Giai Đồng hạ giọng xuống: “Vậy anh thử xem sẽ biết, dù anh có là ai tôi cũng sẽ không bỏ qua”. Lam Phi ngáp một cái rồi đặt ba lô xuống bàn: “Phiền anh chăm sóc cho cậu ấy, chúng tôi cảm ơn nhiều”. Không đợi Vũ Phong nói Giai Đồng kéo Lam Phi đi ra lên xe đi về.

Bỏ lại Vũ Phong vẫn còn cảm giác ớn lạnh bởi lời nói khi nãy của Giai Đồng nghĩ nghĩ: “Cô ta sao giọng lại âm u thế không biết, tại sao phải sợ cô ta, tại sao phải nghe cô ta chứ, nực cười”. Đang tính bỏ Y Thuần ở đấy leo lên phòng tự dựng một câu nói từ trong đầu anh nỏ ra: “Vậy anh thử xem rồi biết”, rồi rầm nhớ lại lúc cô ta hất nước cả tát vào Viên Hàm Hàm, nên quyết định quay lại bóng Y Thuần lên phòng.

Đặt Y Thuần xuống giường, cô cựa quậy lăm nhăm: “Đồng Đồng tớ còn muốn uống nữa, dù quyết tâm nhưng hôm nay tớ rất tổn thương cậu và Phi Phi biết chứ, đau nhiều lắm, anh ta không thương tớ, nhất định không thương, xin lỗi cậu vì tớ đã động tâm”, nói xong vài giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Nãy giờ Y Thuần nói gì Vũ Phong điều nghe hết, nhưng anh lại không biết cảm giác mình như thế nào, nhưng rất nhanh anh ta nhếch môi khẽ nói: “Cô nghĩ cô là ai, chỉ là công cụ làm âm giương của tôi, muốn tôi yêu cô à, cô suy nghĩ quá nhiều rồi”. Anh ta quay đi bước ra khỏi phòng, nếu lúc này cô nghe thấy được chần chẫn sẽ không chịu nổi mũi nhọn này.

Lam Phi tỉnh táo một chút, lắc lắc đầu còn hơi ê, lái xe đưa Giai Đồng về. Tới nơi Giai Đồng tạm biệt Lam Phi rồi đi đến ấn chuông: “Ting, Ting, Ting”, nhưng vẫn không quên nhắc: “Chạy chậm thôi, về nhà cẩn thận, tới nhà nhắn tin cho tớ”, Lam Phi gật gù đầu chuyển bánh chạy đi.

Đứng đợi một lúc Nguyệt ra mở cửa cho cô, Nguyệt ngửi được mùi bia, nên cũng đoán được lí do cô về trễ: “Cô chủ mới về, ngài cũng đã về đang ở trong phòng”. Giai Đồng gật đầu, thắc mắc: “Ủa sao hôm nay đại nhân cô lại về, đáng lý ra phải ở bên cô Từ Lam Vân mới phải chứ”. Nguyệt giật mình nên rất nhanh liền biết cô gặp qua Từ Lam Vân rồi, nên Nguyệt chỉ nói: “Tôi không biết, cô chủ mau vào nhà đi”. Giai Đồng mệt mỏi nhìn Nguyệt rồi nói: “Cô về nghỉ ngơi đi, tôi đi ngủ đây, tạm biệt, ngủ ngon”, không đợi Nguyệt trả lời cô đã đi thẳng vào nhà và đi lên phòng. Nguyệt thấy vậy đi về phòng của mình nghỉ ngơi.

Cô mở cửa phòng ra, không thấy Boss đâu, cô đi lại tủ đồ, lấy quần áo bước vào phòng tắm. Tắm xong cô cảm thấy chỉ muốn ngủ, ngáp một cái bước ra phòng tắm, liền nhìn thấy Boss đang ngồi trên giường nhìn cô, mặc dù có chút giật mình nghĩ: “Anh ta là ma sao, mới tắm tở ra không biết chui từ đâu ra, muốn dọa chết người ta à”. Thấy cô thất thần Cung Tiêu hỏi: “Nhìn đủ chưa”, cô thu hồi suy nghĩ nhìn anh vừa bước lại giường: “Tôi không nhìn anh, tôi chỉ đang nghĩ một chút thôi”. Thả mình xuống giường cô rất nhanh có cảm giác thoải mái, nhưng chưa được bao lâu thì có vật nặng đè lên người cô, cô nghĩ: “Anh ta lại muốn chơi trò vật lộn đây”.

Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như thường ngày, cô lười biếng nhìn lại anh ta cho có lệ. Tay anh từ từ lòn vào áo cô, xoa nắn, thuận tiện cời quần áo cô ra, lại chơi kiểu mèo vờn chuột, anh ta ngậm nhũ hoa, bàn tay bắt lấy bên còn lại, tay kia đưa xuống dò vào nơi nhạy cảm nhất của cô. Theo thói quen những tiếng thờ dốc, rên rĩ bắt đầu thoát ra từ miệng cô, không chịu nổi kích thích cô đưa con mắt long lanh nhìn anh, anh cười nhếch mép hỏi: “Cô muốn sao?”. Rồi trực tiếp đem đệ đệ chơi đùa bên ngoài chị em của cô. Mặc dù nhìn về mặt của anh ta, cô muốn lập tức đứng dậy làm anh ta mất hứng, nhưng cô lại nhớ mình đang ở thân phận gì khẽ nói: “Muốn”.

Anh ta đẩy mạnh vào ra sức dày vò cô, làm cô khóc thê thảm, van xin anh ta. Nhưng với sức anh ta như thế, như vậy không đủ để thỏa mãn. Nên ra sức xâm nhập, cô cũng không đếm bao nhiêu lần chỉ biết rất nhiều, cuối cùng anh ta gầm nhẹ, bắn hết tất cả vào người cô, rồi thở một hơi. Anh ta rời khỏi người cô bước xuống giường vào phòng tắm, tắm rửa sạch rồi bước ra nằm trên giường nhắm mắt ngủ. Cô lê lét thân nhúc nhích, ngồi dậy đi vào phòng tắm, tắm một lần nữa, khi không còn nghe mùi hoan hải nữa cô mới bước ra leo lên giường, mệt mỏi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chương 14

Sáng hôm sau, Y Thuần chợt mở mắt, cảm giác đầu rất đau, xoa xoa vài cái rồi quay nhìn đồng hồ, thấy gần 9h sáng cô bước xuống giường vào phòng

tắm

Tắm rửa xong cô cầm điện thoại điện thấy tin nhắn đến cô mở ra xem, đọc xong cô gọi ngay cho Giai Đồng, cùng lúc ấy Giai Đồng cũng từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy điện thoại reo cô nhấc máy lên nghe: “Sao thế Thuần Thuần”. Y Thuần thờ dài, xoa đầu còn ề ề do hôm qua uống khá nhiều, cô lên tiếng: “Hôm nay là bữa cuối để vào trường ôn rồi, chắc chắn lão già đó không buông tha cho tụi mình đâu, buổi diễn văn nghệ tính sau”. Giai Đồng cười khê: “Hôm qua tớ nhớ không lầm cậu bảo để ông ấy tự biên tự diễn mà”.

Y Thuần cười gượng vài tiếng nói: “Lão già ấy vừa mới nhắn tin cho tớ, ông nói ông đăng ký rồi, liệu tụi mình tự xử lý”. Giai Đồng ngáp một cái đi tới bàn kéo ghế xuống ngồi: “VẬY cứ theo ý lão già ấy đi, dù sao kỳ thi này xong chúng ta kết thúc quá trình làm sinh viên rồi”. Nghe Giai Đồng nói thế Y Thuần hỏi: “Cậu có định tham gia không”. Giai Đồng im lặng suy nghĩ một lúc trả lời: “Tớ sẽ tham gia, sau cuộc giao dịch lần này, cũng là lúc tớ nên đi rồi, để lại một ít kỉ niệm với các cậu, đánh dấu hồi ức đẹp nhất”. Y Thuần không mấy gì ngạc nhiên điều đã biết trước quyết định này của Giai Đồng nhưng vẫn muốn hỏi thật kĩ: “Cậu thực sự muốn đi sau”.

Giai Đồng nhìn thẳng ra bầu trời bất giác cười cười: “Tớ không có vương bận gì cả, đơn giản tớ phải đi đến nơi tớ muốn rồi”. Y Thuần thờ dài: “Thôi được rồi, đến lúc đi phải để chúng tớ tiễn cậu nhé, tớ cúp máy đây làm bài tập cái, bye cậu”. Giai Đồng khê nói: “Được, tạm biệt cậu”.

Tắt điện thoại xong Giai Đồng mở máy tính lên, mở messenger vào tin nhắn mới thêm hai người vào cuộc trò chuyện. Cô nhắn: “Baba, còn hơn bốn tháng nữa, con muốn đến chỗ hai người học tập”. Lãng baba: “Được chứ khi nào đi noi ta, ta chuẩn bị hết cho”. Kì baba: “Ta nhớ không lầm là một tuần nữa con thi, ít nhất một tháng sẽ có kết quả, sau không đi ngay luôn”. Giai Đồng: “Con còn một số chuyện chưa giải quyết xong, tới đó con sẽ nói cho hai người nghe”. Lãng baba: “Tiểu Đồng, truyện con khá bắt đọc già đây, mới đây thôi mà bán sạch sẽ rồi, cần ta gọi tiền qua sớm cho con không”. Giai Đồng: “Dạ, phiền baba gọi qua cho con, con đem về một ít cho sư cô”. Lãng baba: “Được rồi”. Kì baba: “Con lo ôn thi đi, không cần phải viết truyện nữa đâu, xong xuôi hết rồi quay lại viết tiếp”. Giai Đồng: “Được ạ, thôi con đi học bài đây, tạm biệt Kì baba, Lãng baba”. Kì/Lãng baba: “Tạm biệt con”. Cô tắt máy nhanh chóng bắt đầu vào ôn bài.

Từ lúc tắt điện thoại tới giờ Y Thuần không học vào nổi chỉ suy nghĩ: “Anh ta có vợ chưa cưới, là vợ chưa cưới đấy, lấy tư cách gì đây, tình nhân sao, công cụ ấm giường, thôi có lẽ nên cùng đi với Đồng Đồng”. Nghĩ thông suốt cô bắt đầu làm bài cho đến khi chiếc đồng hồ reo lên 12h trưa. Cô dọn tập vở vào balo, thay đồ chạy ngay ra khỏi nhà đi đến trường.

Y Thuần tới lớp thì mọi người đã vào gần như đầy đủ hết rồi. Cô tới chỗ mình: “Hello những con lợn lười, sau hôm nay tới sớm vậy, cả lớp cũng vậy”. Tô Dạ lên tiếng: “Lười cái mông, bữa cuối rồi, biết bao giờ mới gặp lại nên mọi người tới sớm, đùa giỡn để lưu lại kỉ niệm ý mà”. Tự dưng lớp đang ồn ào bỗng im lặng, mọi người tập trung nhìn hai người mới bước vào lớp, chỉ riêng Giai Đồng là không quan tâm tới họ thôi. Y Thuần quay lại nhìn, nhìn thấy cái tên cười với cô rất ư là sáng chói. Hắn đi tới ngồi kế bên Y Thuần, người còn lại thì ngồi kế Thiếu Minh. Y Thuần thấy vậy nhích sang chỗ Giai Đồng một chút hỏi: “Minh Nghiêm cậu đến đây làm gì”. Minh Nghiêm cười cười gãi đầu: “Tớ đến đây xin lỗi cậu, lần trước hẹn cậu mà gia đình tớ có việc nên quay về Úc giải quyết, nên chưa kịp nói với cậu”. Y Thuần ngu ngơ nghĩ: “Minh hẹn với cậu ta khi nào nhỉ”, rồi quay qua cười gượng với Minh Nghiêm: “Không sao, khi ấy tớ cũng bận”.

Thiếu Minh nói: “Hay thi xong mình hẹn nhau đi”. Y Thuần thật sự muốn từ chối nhưng nghĩ lại nói: “Được thôi, lần này cậu quyết định hết rồi điện cho mình”. Thiếu Minh gật đầu, Y Thuần nhìn qua Dương Hạo thấy cậu ấy nhìn Lam Phi chăm chăm cô hỏi: “Này Dương Hạo cậu nhìn gì Phi Phi nhà tớ thế”. Dương Hạo nghe Y Thuần kêu tên mình giật mình đỏ mặt cười gượng: “Không có gì đâu, nhìn một chút ý mà”. Lam Phi quay lại nhìn Dương Tạo nhú mày, cười một cái coi như chào hỏi rồi quay lên tiếp. Dương Hạo thấy Lam Phi cười với mình bất giác tim đập thình thịch. Có lẽ cậu trùng tiếng sét ái tình rồi nghĩ trong đầu: “Nhất định tớ sẽ theo đuổi cậu”.

Lúc này Giai Đồng mới buông sách xuống, nhìn đồng hồ treo trên tường miễn cưỡng mở miệng nói: “Hai cậu không về lớp à, 5p nữa là vào lớp rồi đấy”. Nghe Giai Đồng nói vậy, hai người đứng lên chào tạm biệt mọi người rồi quay về lớp mình.

Y Thuần thờ dài một tiếng, Giai Đồng lại mở miệng: “Không thích thì cứ từ chối, cô gái đeo bám bên cạnh cậu ta, sẽ làm cậu bị thương đó”. Cả đám nghe Giai Đồng nói quay xuống, nhướng mặt lên ngạc nhiên, Cảnh Đình hỏi: “Sau thế, sau cậu biết”. Giai Đồng thờ một hơi: “Ánh mắt cô ta lúc mà Minh Nghiêm mời Thuần Thuần đi chơi, vốn dĩ cô ta muốn ăn tươi cậu khi đó rồi, nên lúc ấy tớ kêu cậu phải cẩn thận đó”. Y Thuần gật gù hiểu ra: “Nhưng tớ có làm gì đâu”, Triệt Vũ quay xuống nói: “Nhưng cô ta xem cậu là cái gai trong mắt, phải loại trừ ngay”. Tô Dạ lại nói: “Nếu như thế thì cô ta quá ác độc rồi”. Lam Phi nghe thấy cũng họa vào một câu: “Cậu nên cẩn thận thì hơn Y Thuần, lòng dạ đàn bà thật sự đáng sợ lắm”.

Vừa nói dứt câu thì thầy vào, thế là câu chuyện tạm ngừng, mà người trong cuộc như Y Thuần cảm thấy không sao cả đến đi rồi tính vậy. Chào thầy xong, ông lại thao thao bất diệt về ngày cuối cùng này. Tự dưng lại chuyển chủ đề, ông nói: “Biểu diễn văn nghệ ở cắm trại, thầy giao lại cho nhóm của Y Thuần, các em thi xong còn 1 tuần để chuẩn bị, thế nhé, hôm nay đến đây thôi, tan lớp”. Cả lớp lại lời thầy lại mọi người điều chụp chung vài tấm hình giữ kỉ niệm rồi từng người rời đi, chỉ còn lại đám Giai Đồng.

Lúc này Thiếu Minh lên tiếng: “Chúng ta ngồi nơi đây bốn năm rồi, biết bao nhiêu kỉ niệm nhỉ”. Lam Phi cười cười nói: “Đúng là bốn năm nhưng chúng ta bên nhau đã là mười một năm rồi”. Giai Đồng nở nụ cười thật tươi, hình như lâu rồi cô không cười như thế, bất giác cả đám cứ nhìn mãi, cô thả chậm chậm chữ ra: “Chờ thi xong rồi có kết quả độ thêm tám ba tháng tớ sẽ rời khỏi nơi đây”. Cả đám nghe xong thần thò, Triệt Vũ lên tiếng hỏi: “Cậu sẽ đi đâu, bỏ tụi tớ sau”. Giai Đồng trả lời: “Các cậu điều biết tớ rất đam mê với ngành đông y, tớ sẽ qua ba nuôi học hỏi thêm ở người”. Y Thuần lúc này cũng đưa ra một câu khiến mọi người tròn mắt nhìn: “Đồng Đồng, tớ suy nghĩ thông suốt rồi, tớ cùng đi với cậu”. Giai Đồng không hỏi, Lam Phi càng im lặng, chỉ có Cảnh Đình hỏi: “Sau cả cậu lại muốn đi”. Y Thuần cười nói: “Thời hạn kết thúc là lúc tớ bắt đầu cuộc sống mới, ở một nơi mới, nơi ở ba nuôi có lẽ làm tớ thoải mái hơn”. Lúc này Tô Dạ im lặng nãy giờ lên tiếng: “Các cậu cứ đi đi, tụi tớ sẽ đợi các cậu về, hay là cắm trại xong chúng ta đi chơi đi, đi biển đi có được không”. Nghe Tô Dạ nói thế mọi người đều cười và gật đầu. Thế là cùng nhau bước ra khỏi trường, tạm biệt nhau xong ai về nhà nấy.

Lam Phi chạy xe ra thấy Giai Đồng và Y Thuần đứng đó, cô ngừng xe lại, hạ kính xuống bảo: “Hai cậu lên đi”. Giai Đồng và Y Thuần bước vào xe, Lam Phi phóng nhanh ra bờ biển nơi mà ba người họ rất thích. Tới nơi Lam Phi ngừng xe lại, mở cửa bước xuống đi tới cục đá gần bờ biển kia ngồi xuống. Giai Đồng và Y Thuần bước theo ngồi xuống cạnh Lam Phi.

Không đợi Lam Phi hỏi Y Thuần đã lên tiếng trước: “Tớ không muốn theo đuổi anh ta nữa, tớ chỉ là công cụ ảm giường của anh ta, anh ta có vợ chưa cưới rồi, tớ không muốn không muốn nữa“. Lam Phi thờ dãi: “Cậu suy nghĩ kĩ chưa“, đùa nghịch với nước Y Thuần khề cười gật đầu. Giai Đồng ngược lên nhìn trời lúc này lại mở miệng: “Sau này cậu không theo đuổi được anh ta, cậu có muốn đi qua với tớ không“. Lam Phi nhũ mày suy nghĩ một lúc nói: “Nếu tớ không theo đuổi được anh ấy, tớ sẽ qua với các cậu“.

Giai Đồng lại nói tiếp: “Cậu nên nhớ thứ gì thuộc về mình sẽ là của mình, không cần níu lấy thứ không dành cho cậu, cầm lên được phải đặt xuống được, nếu anh ta là duyên mà ông Tơ, bà Nguyệt se cho cậu thì hãy nắm lấy thật chặt, còn nếu là người đi ngang trong cuộc đời của cậu, chắc hẳn cậu nên biết mình muốn làm gì“. Lam Phi cười cười gật đầu. Y Thuần bỗng đứng lên nói: “Thôi đứng lên nào lâu rồi chúng ta không dạo biển“. Thế là ba người cùng nhau chạy dọc trên biển vui đùa, quăng chuyện buồn của mình ra sau đầu, tận hưởng phút giây vui vẻ hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.